

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları

Ülkede ve dünyada adeta bir kaos yaşanıyor. İnsanlar kısacık dünya hayatında çoğunlukla dünya nimetleri yüzünden birbirlerine zulmediyor, öldürüyor, yurtlarından sürüyor, haklarını gasbediyor. Bütün bu yaşananlar insanların yaratılış gayesine gerçekten iman etmemeleri; bu dünyanın gelip-geçici olduğunu idrak edememelerinden kaynaklanıyor.

Rabbimiz bizi yeryüzünde yaratmış ve orada yaşadığımız sürece orayı imar etmemizi istemiştir. İslâm medeniyeti, adaletli bir medeniyettir. Bu medeniyette değil insana zulüm, hayvana, cansız görülen tabiata bile zulüm ve haksızlık yasaktır. Bu yönüyle İslâm medeniyeti hukuk ve ahlâkının temeline adaleti, red ettiklerinin yer aldığı listenin başına da zulmü yerleştirmiş, İslâm akidesinin esas olan Tevhîd'in zıttı olan şirki "en büyük zulüm" olarak tanımlamıştır. (Lukman, 13)

İslâm'la müşerref olmamış/olamamış insanlara öncelikle "iman edin (Allah'ın bir ve tek, Muhammed (s. a. v.)'in O'nun kulu ve Rasulü olduğuna)" demekten başka bir yol yoktur. Ancak hakkıyla iman etmiş bir insandan, topluluktan adalet, yeryüzünü imar gibi hususlar istenebilir.

Ama Müslümanlara, Allah'ın indirdiklerine ve Rasullah'ın örnek hayatına inandıklarını iddia edenlere elbette denecek çok söz var. Müslümanlar da bugün maalesef adaleti yeryüzünde tesis edeceklerine, yeryüzünü imar edeceklerine, zulmü yok edeceklerine bu halden çok uzaklaşmışlardır. Bugün Müslümanların içinde bulunduğu ahval de bize bunu göstermektedir.

Rabbimiz Müslümanlara, kendi aralarında ve kâfirlere karşı nasıl olmalarını bildirmiştir: "Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler."

(Fetih, 29) Ancak Müslümanlar bu ilahî emri çoğunlukla unutmaktadır. Hatta bazen tam tersini de yapmaktadırlar. Bugün Türkiye'de ve dünyada yaşananlara baktığımızda bunun pek çok örneğini görebiliriz.

Çok kötü bir tabloyu göstererek ümitsizliğe ve ye'se sizleri düşürmek değil amacımız elbette. Ama Müslümanların artık topyekûn bir dirilmeye, ilerlemeye ve yeryüzünde fitneyi kaldırıp dini sadece Allah'a has kılmaya mecbur olduklarını, bu durumun sürdürülemez olduğunu da görmemiz ve bütün dünyaya göstermemizin zamanı geldi ve geçiyor. Merhum Ali Şeriatî'nin şu duasını burada zikretmemiz gerekir: *"Ey kadir olan Allah'ım; alimlerimize mes'uliyet, halkımıza ilim, dindarlarımıza din, mü'minlerimize aydınlık, aydınlarımıza iman, tutucularımıza kavrayış, kavramışlarımıza tutuculuk, kadınlarımıza bilinç, erkeklerimize şeref, yaşlılarımıza bilgi, gençlerimize asalet, öğretmenlerimize inanç, öğrencilerimize inanç, uyuyanlarımıza uyanıklık, uyanıklarımıza irade, muhafazakarlarımıza hareket, suskunlarımıza feryat, yazarlarımıza güvenilirlik, sanatçılarımıza dert, şairlerimize şuur, araştırmacılarımıza hedef, tebliğlerimize gerçek, kıskançlarımıza şifa, bencillerimize insaf, sevenlerimize edeb, mezheplerimize vahdet, halkımıza kendini bilme, tüm milletimize samimiyet, himmet, özveri kurtuluşa yaraşırılık ve izzet bağışla..."*(Amin)

Bu duaya ve bu duanın gerçekleşmesine çok ama çok ihtiyacımız var.

Biz Genç Birikim Dergisi olarak bu duayı fiili hale getirmeye çalışıyor, çabalıyoruz. Müslümanların çok ihtiyacı olan bilinçlenmenin üzerinde duruyor, bu amaca matuf yazılarımızı yayınlamaya gayret gösteriyoruz. Rabbimizin bu yolda da bize güç/kuvvet ve irade vermesini niyaz ediyor, sizleri dergimizle başbaşa bırakıyoruz.

Allah'a (C.C.) emanet olun...

Yıl: 17 Sayı: 178

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni

Ali Kaçar

Yazışma Adresi

İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA

Yayın Türü

Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım

Genç Birikim

Baskı

Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:

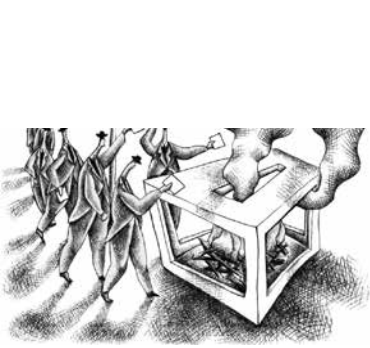
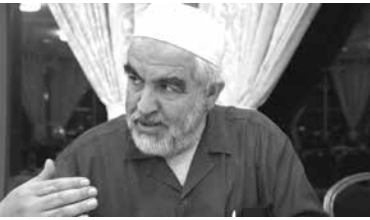
14.03.2014

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi HAYRETTİN BİCAN - IBAN NO:TR36 0006 7010 0000 0069 4054 72 veya ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Gülen İle Erdoğan Arasında Sıkışmak

Ali KAÇAR

9

İki 17 Aralık ve Sonrası

Süleyman ARSLANTAŞ

14

Raid Salah İle Kudüs'te Yapılan Röportaj

GENÇ BİRİKİM

24

Tasavvuf Risâlesi - 4

Muhammed İMAMOĞLU

30

Çukur Herifler!

Ahmed Muhammed MÜNİR

33

Demokrasi de Bir Dindir!

M. Ali FURKAN

43

Gençlik Çağı / Gençlik Üzerine

Hayriye BİCAN

46

Batılılar Küresel Felaketin/Sapkınlığın Adıdır

Necdet YÜKSEL

48

"Bosna'nın Mehmet Akif'i" Cemaleddin Latif ile Röportaj

Abdussamed ÖZKAN

52

Zihinsel İşgal Toplumsal Çözülme

Erdal BAYRAKTAR

55

13 Maddede Ruhi ÖZCAN'dan Mesajlar

Fatih PALA

57

Çocuk Eğitiminde Nebevi Metod-I

Harun AKÇA

63

Ali Kaçar "Zirvedeki Mankurtlar"ı Anlattı

Fatih PALA

Gülen İle Erdoğan Arasında Sıkışmak

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye, 17 Aralık 2013 tarihindeki operasyonla yeni bir darbe sürecine girmiştir. Bu darbenin aktörleri, 17 Aralık öncesine kadar Ergenekon, Balyoz ve daha birçok konuda iktidarla ortak hareket eden, Erdoğan'ın 'ne istedilerse verdim' dediği Fethullah Gülen ekibidir. Bu, Gülen ekibi tarafından başlangıçta inkâr edilse de, ancak, iktidar aleyhine ve darbe sürecini destekleyici yönden, yazılı ve görsel medyalarında yapılan yayınlar ve açıklamalar bu darbe girişiminin aktörü olduklarını açıkça göstermiştir. Artık bugün, dağdaki çoban bile bunun bir darbe girişimi olduğunu ve Gülen ekibi tarafından organize edildiğini biliyor. Üstelik emniyet ve adalet mekanizması başta olmak üzere bürokrasinin kilit noktalarına kendi adamlarını yerleştirerek hazırlık yaptıkları, 17 Aralık'tan sonra net olarak görülmüştür. Kitlelerin çoğu nezdinde bu darbe girişiminin Gülen ekibi tarafından organize edildiğine dair herhangi bir soru işareti ya da kafa karışıklığı yoktur. Asıl soru işareti, bu darbe girişiminin yalnızca Gülen ekibi tarafından organize edilip edilmediğine dair bulunmaktadır. Aslında devam eden süreç, bu konuda kafa karışıklığı yaratan soru işaretlerini de gidermiştir. Belki bu konuda sorulması gereken bir başka soru, Gülen ekibini kim desteklemiştir; ABD mi, İsrail mi, yoksa ikisi birden mi veyahut başka güçler mi? Aslında Gülen grubunun, muamma, ne olduğu belli olmayan, masonik örgütlerdeki yapılar gibi illegal ve girift bir örgütlenme olduğu yapılan yayınlardan ve devletin en hassas birimlerine sızmış olmalarından anlaşılabilir.

Bu tarz örgütlemeye yabancı istihbarat örgütlerinin katkısının olması kuvvetle muhtemeldir. Kanaatimize göre, sadece bir ülkenin ya da bir istihbarat örgütünün desteğinden ziyade, komplike bir destek söz konusudur. Ancak bize göre, komplike destek verenlerin başında ABD'deki Siyonist lobilerle neo-con'lar ve Siyonist İsrail gelmektedir. Bu aşamada Obama hükümetinin desteklemesi ise söz konusu değildir. Zaten Obama hükümeti de desteklemiş olsaydı muhtemelen bu darbe amacına ulaşmış olurdu. Obama hükümetinin bu darbe sürecini desteklememesinin nedeni Ortadoğu'da Erdoğan hükümetine duyduğu ihtiyaçtır. Ayrıca Erdoğan Hükümeti'nin, kırmızıçizgileri zorlasa da (örneğin Füze alımında Çin'e daha çok şans tanınması gibi), ABD menfaatleri ile taban tabana zıt bir politikası yoktur. Hatta AKP iktidarı, bölgede ABD politikalarıyla uyuşan, uyumlu bir politika izlemektedir. İki ülkenin politikalarının çatışması esnasında ise ABD'nin politikaları geçerli olmaktadır. (Rasmussen'ın Nato Genel Sekreteri olmasında ve Füze Kalkanı'nın Malatya'ya yerleştirmesinde olduğu gibi)

Fethullah Gülen ve ekibinin uluslararası güçlerle ilişki kurma ya da kurmama gibi hiçbir endişesi olmamıştır. Zaten yıllar önce ve özellikle de okullarının sınır ötesi ülkelerde açılmaya başlanması ile birlikte küresel güçlerle ilişki kurulma başlanmıştır. Bu ilişki, kısa bir süre içerisinde küresel emperyal güçler lehine ittifaka dönüşmüştür. Çünkü kendi deyimleriyle uluslararası bir iş yapılacaksa bu, ancak ABD'nin onayı ile mümkün olabilirdi. Nitekim Fethullah

Gülen (FG) "Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa, bu itibarla, mesela Amerika ile çatıştığınız sürece bu projelerin gerçekleştirilmesi mümkün olmaz. Amerika ile iyi geçinmezseniz işinizi bozarlar. Amerika göz ardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı"¹ demektedir. Yine kendi ifadeleriyle bu küresel güçlerin başında da ABD ve İsrail gelmekteydi.

AKP-GÜLEN İTTİFAKI NE ZAMAN BAŞLADI

FG'in, ta başından beri (Milli Selamet Partisi -MSP- döneminden) Milli Görüş hareketi ile ve dolayısıyla Necmeddin Erbakan ile ilişkileri iyi değildi.

FG, Milli Görüşe olan bu mesafesinin derinliğini ve diğer partilere olan yakınlığını hiçbir zaman da gizlememiştir. İlerleyen süreç içerisinde FG, Milli Görüş hareketi ile adeta bir yarış/rekabet içerisine girmiştir. Nitekim bu rekabet, 1994 seçimlerinde Refah Partisi'nin İstanbul başta olmak üzere bazı büyük şehir belediyelerini kazanmış olması ile daha da artmıştır. Aslında RP'nin bu şekilde yükselişe geçmiş olması sadece FG'yi değil aynı zamanda küresel emperyal güçleri de endişelendirmekte idi. Bu nedenle de, ne pahasına olursa olsun RP'nin bu yükselişi durdurulmalı idi. Bu konuda, FG ile küresel emperyal güçler hemfikirdi.

FG'in, Milli Görüşe karşı olumsuz olan bu tavrı, 28 Şubat sürecinde daha da belirgin hale gelmiştir. 28 Şubat sürecinde Müslümanlara karşı bir süre avı başlatıldığı dönemde FG, darbecilere hoş görünme adına destek verici açıklamalar yapmakta idi. Nitekim 28 Şubatı

Fethullah Gülen "Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinden hiçbir iş yaptırmazlar. Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa, bu itibarla, mesela Amerika ile çatıştığınız sürece bu projelerin gerçekleştirilmesi mümkün olmaz. Amerika ile iyi geçinmezseniz işinizi bozarlar. Amerika göz ardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı" demektedir. Yine kendi ifadeleriyle bu küresel güçlerin başında da ABD ve İsrail gelmektedir.

yönetenler için yaptığı açıklamada; "Gücü ellerinde bulundurmalarına rağmen çok zeki ve muhakemeli davranıyorlar, demokrasi de daha dengeli oluyor" şeklinde açıklamalarda bulunarak hem sürecin gerekliliğini ima etmiş, hem de askerlerden övgü ile bahsetmiştir.

Yine Kanal D televizyonunda bir programa katılan Fethullah Gülen, 'Sekiz Yıllık Kesintisiz Eğitim'in İmam Hatiplere zarar vermeyeceğini, Refah Yol hükümetinin yönetimi beceremediği" şeklindeki açıklaması bir hayli tepki toplamıştı. Nitekim o dönem Refah Partisi İstanbul Milletvekili Mehmet Ali Şahin, Fethullah Gülen'i bu konuşması sebebi ile sert bir dille eleştirerek "konuşması talihsizliktir, bazı yerlere (askerlere)

mesaj gönderiyor. Benden zarar gelmez, ben sistemle uyum içindeyim, diyor. Siyasetle ilgilenmediğini söylüyor ama siyasetin içinde yer alıyor. Onun imam hatip liselerine rakip bir kolejler zinciri var. Onlara (askerler tarafından) dokunulmaması için çaba harcıyor. Fethullah hoca bu sözleriyle, Müslümanlık deyince tüyleri diken diken olanları son derece sevindirmiştir" şeklinde cevaplamıştır.

FG'nin, 28 Şubat postmodern darbesinin önde gelen aktörlerinden Org. Çevik Bir'e gönderdiği mektubu darbecilere verdiği desteği açıkça göstermektedir:

Mektup, "Genel Kurmayımızın çok değerli İkinci Başkanı; Sayın Komutanım" diye başlıyor ve methiyeler düzduğu Atatürk karşısında bir hiç olduğunu söyleyerek, kendisinin, Kars, Erzurum, Ardahan gibi serhat şehirleri sık sık düşman işgaline uğrayan ve çocukluğu buralarda geçmiş biri olarak hem halkta hem de kendisinde milliyetçilik duyguları çok ileri olduğunu, içinde uyanan milliyetçilik ve ülkesine hizmet

duygularını, resmî bir Diyanet görevlisi olarak görev yaptığı hemen her yerde ve cami kürsülerinde dile getirmeğe çalıştığını, fırsat bulduğu her defasında, insanımızın ruhunda taşıdığı kabiliyetleri, vatan ve millet sevgisini ateşlemeğe ve onları, dünyada, hatta Ahiret'te bile hiçbir karşılık beklemeden devletine ve milletine hizmete davet ettiğini, belirtiyordu.

Uzun olan mektubunun bir yerinde, "Türkiye Cumhuriyeti'ni koruma ve kollama vazifesini deruhte etmiş şanlı ve kahraman ordumuzun seçkin ve şerefli bir mensubu ve Genel Kurmayımız'ın İkinci Başkanı olarak, ne zaman, nerede ve ne şekilde arzu buyurursanız bu okulları şereflendirebilir ve her türlü teftiş yapabilirsiniz.

Böyle bir mektupla kıymetli vakitlerinizi işgal etme sû-i edebinde bulunduğum için tekrar özür dilerim" şeklinde bitiriyordu.

FG'nin, milliyetçiliği, yaptıklarının karşılığını ne dünyada ne de ahirette² beklediğini söyle-

mesi, Çevik Bir'e yaptığı methiyeler, ilkeli ve net bir İslami duruşunun olmadığını zaten göstermektedir.

Milli Görüşle hiç iyi geçinememesine rağmen Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) ile ilişkiye geçmesi, ittifak kurması üzerinde düşünülmesi gereken bir durumdur. Herhalde her iki kesimin de ABD tarafından destekleniyor oluşu, bu ittifakta etkili olmuştur. Çünkü hepimiz biliriz ki Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarını oluşturan kadroların geldiği siyasal gelenek, ideolojik referans Milli Görüş kültürü ve kimliğidir. Her ne kadar Başbakan Recep Tayyip Erdoğan iktidarının ilk dönemlerinde toplumu kucaklamak, merkez sağı toparlamak ve muhafazakâr demokrat kimliği üstlenmek adına, Milli Görüş kimliğini ön plana çıkarmamaya çalışmış olsa da, bu böyledir. Gerçi Erdoğan'daki, Milli Görüş gömleğini çıkartma, laikliği ve demokrasiyi kabul etmesi ve muhafazakâr demokratiği benimsemesi şeklindeki değişim, 2002 seçimlerinden çok önceleri başlamıştı. Özellikle ABD ziyaretleri ve bu ziyaretlerde Siyonist lobilerin önde gelen isimleriyle görüşmesi kafaları karıştırmış ve birçok soru işaretinin meydana gelmesine neden olmuştur. Halen de bu soru işaretleri giderilmiş değildir. Erdoğan'daki bu değişim nedeniyle ABD tarafından kabul görmüş ve belki de bu nedenle -siyasette- önu açılmıştır. Erdoğan gerçekten değişti mi şeklinde batıda oluşan endişeler ise, iktidara geldikten sonra ortaya koyduğu icraatlarla giderilmiştir. Zaten Siyonist İsrail ile ABD ile ve AB ile geçmiş düşüncelerinin aksine ilişki kurması, bu yeni değişimin açık göstergesidir. Özellikle

2 Fethullah Gülen, mektubunda "Fırsat bulduğum her defasında, insanımızın ruhunda taşıdığı kabiliyetleri, vatan ve millet sevgisini ateşlemeğe ve onları, dünyada, hatta Ahiret'te bile hiçbir karşılık beklemeden devletimize ve milletimize hizmete davet ettim" diyor. Ben Müslüman'ım diyen herkes, bu dünyada, ahiret için hazırlık yapar. Yani Müslüman'ın asıl yurdu ahirettir ve dolayısıyla yaptığı hizmetin, devletini, milletini sevmesinin ya da sevmemesinin bir tek amacı vardır, o da ahirette ecir kazanmaktır. Nitekim Allah'ı Teala, bir ayetinde "Rabbimizden bir mağfiret ve eni gökler ve yeryüzü genişliğinde olan cennete koşun. O cennet muttakiler için hazırlanmıştır" (Al-i İmran, 3/133) buyurmaktadır. Peygamber Efendimiz (as) da, "Allah'ım senden cenneti istiyorum ve beni cennete yaklaştıracak ameller yapmayı bana nasip etmeni istiyorum. Cehennem ateşinden ve ona yaklaştıracak söz ve amellerden de sana sığınırım" buyurmaktadır. Bu ayet ve hadis, Müslüman'ın çalışmasının, gayretinin amacının Ahiret olduğunu göstermektedir. Ahireti istememek ya da Ahirette ecir istememek ben Müslüman'ım diyen bir kimseye asla yakışmaz. Bu, ecre, salih amele ve dolayısıyla cennete

ihtiyaç duymamak anlamına gelir ki, o zaman da Müslüman olmak ya da olmamak çok da anlamlı olmaz. "

Irak işgali esnasında ABD'ye ülkenin en stratejik yerlerini açması, 1 Mart tezkeresi için can hıraş bir çalışma içine girmesi, bu yeni tavrında emperyal veya Siyonist güçlere daha da güven vermiştir. Bu nedenledir ki 2004'deki 'Yakamoz, Eldiven, Ayışığı vb' darbe girişimleri, bu güçlerin desteğini alamadığı için hedefine ulaşmamıştır.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın yalnız ben hazırladım dediği 27 Nisan e-muhtırası, aslında bir darbe girişimiydi. Ancak, 2004'deki darbe girişimleri ve daha sonraki illegal oluşumlardan dolayı yoğun tutuklamalar olmasına rağmen 27 Nisan e-muhtırası dolayısıyla Org. Yaşar Büyükanıt ile ilgili hiçbir soruşturmanın açılmaması, hatta emekliliğinden sonra devlet şeref madalyası ile taltif edilmesi ve altına 1 trilyonluk zırhlı Mercedes bir araba verilmesi düşündürücüdür. Ancak olumsuz gibi görünen 27 Nisan e-muhtırası, Gülen ekibi ile Erdoğan'ı birbirine daha da yaklaştırmış ve ittifak kurmalarına neden olmuştur.

Gülen ekibi ile Erdoğan arasındaki bu işbirliği ilk meyvesini 2007 genel seçimlerinde vermiştir. AKP'nin yüzde 47 (2002 seçimlerinde % 34.28) gibi yüksek bir oy oranına ulaşmasında, yıllarca üstelik çokça işlerine yaramış olan "partiler üstü" imajlarını açıkça riske atan Gülen ekibinin de katkısıyla olmuştur. Ama Gülen ekibinin siyasi tarafını en bariz biçimde belli etmesi 12 Eylül referandumunda gerçekleşmiştir. Ne var ki bu büyük seçim zaferinden kısa bir süre sonra yeni iktidar bloğunun iki ana bileşeni, AKP ile Gülen hareketi arasında problemler çıkmıştır. Taraflar daha bunları yalanlamaya fırsat bulamadan 7 Şubat 2012'de MİT krizinin patlak vermesiyle iddialar yepyeni boyutlar kazanmıştır.

AKP İLE GÜLEN EKİBİNİN İLİŞKİLERİNİN BOZULMASI

Gülen ekibi, AKP ile devam ettirdiği bu ittifak sürecinde adeta bütünüyle bürokrasiyi devralmıştır. Erdoğan hükümeti ise, Gülen ekibinin önünü açmış, her türlü kolaylığı sağlamıştır. Bu kolaylık, sadece devlet kadrolarına eleman alımında değil, ekonomik alanda da olmuştur. Ancak Gülen ekibi, verilenlerle yetinmemiş, her defasında daha fazla istemeye başlamıştır. Nitekim yurt içi ve yurt dışı ihaleler, kritik görevlere alınacak elamanlar, bürokrasiye talimatlar bile Pensilvanya'da kararlaştırılır hale gelmiştir. Gülen ekibi zamanla koalisyon ortağı hatta paralel devlet gibi (aslında gibisi de fazla) davranmaya başlamıştır. Ancak Erdoğan hükümetinin diğer bütün cemaat ve gruplardan esirgediği dev-

letin geniş imkânlarını Gülen ekibine cömertçe sunmasına rağmen yaranamamıştır. Neden? Çünkü Gülen ekibi, iç ve dış politikayı belirlemeyi, kısacası iktidarı hatta devleti bütünüyle ister hale gelmiştir. Dolayısıyla verilenlerle yetinmemeye başlamıştır. AKP hükümeti, 17 Aralık'a kadar bunun farkına bile varmamıştır. Peki, bütün bunlara rağmen Gülen ekibi, kendisini ele verecek böylesine bir operasyonu neden düzenlemiştir? Aslında Gülen ekibi, bu operasyonla her dediğini iktidara yaptıracak ya da iktidarı devirerek kendi güdümünde bir iktidar oluşturmayı hedeflemişti. Bu, başta İsrail olmak üzere diğer bir kısım küresel güçlerin de arzusuydu. Zaten Gülen ekibi, AKP hükümeti ile ilişkilerini bu küresel güçlere yaranma adına bozmuştu. Kamuoyu, Gülen ekibinin AKP'ye karşı bu olumsuz tavrının nedenlerini Today's Zaman'dan öğrenmiştir.

Gülen ekibi, bu operasyonla her dediğini iktidara yaptıracak ya da iktidarı devirerek kendi güdümünde bir iktidar oluşturmayı hedeflemişti. Bu, başta İsrail olmak üzere diğer bir kısım küresel güçlerin de arzusuydu. Zaten Gülen ekibi, AKP hükümeti ile ilişkilerini bu küresel güçlere yaranma adına bozmuştu. Kamuoyu, Gülen ekibinin AKP'ye karşı bu olumsuz tavrının nedenlerini Today's Zaman'dan öğrenmiştir. Today's Zaman'da, Gülen Ekibi'nin iktidarla arasının bozulma sebepleri şu şekilde açıklanmıştır.

1. Hükümet'in İsrail'le ilişkileri bozması,
2. Hükümet'in Ortadoğu'yla yakınlaşması,
3. Çözüm sürecinde Hükümet'in PKK'yı muhatap alması,

tir. Today's Zaman'da, Gülen Ekibi'nin iktidarla arasının bozulma sebepleri şu şekilde açıklanmıştır.

1. Hükümet'in İsrail'le ilişkileri bozması,
2. Hükümet'in Ortadoğu'yla yakınlaşması,
3. Çözüm sürecinde Hükümet'in PKK'yı muhatap alması,

Bu nedenlerin dışında başka nedenler de sayılmaktadır. Bunlardan bazılarını da şöyle sıralamak mümkündür:

1- AKP Hükümetinin, üniversite öğrencilerine ev ve yurt çalışmalarını hızlandırması, TÜRGEV (Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı) kanalıyla da öğrencilere alternatif barınacak yer temini konusunda çalışmalar yürütmesi, Gülen ekibinin hoşuna gitmemiştir. Çünkü Gülen Ekibi, Işık Evleri gibi gençler için yürürlükte tuttuğu ev ve yurtlardaki tekeline korumak istemektedir.

2- Gülen Ekibi'nin hem hızla artan İmam Hatip Liselerinden, hem de tüm okullara giren seçmeli Kur'an ve Siyer derslerine dair ciddi endişeleri bulunmaktadır.

3- İdris Bal ve İdris Naim Şahin'in istifa gerekçelerindeki en önemli vurgu Kürt Açılımı'na duyulan tepkiydi. Bu tepki Gülen ekibi doğrultusunda hareket eden yargı mensuplarında da mevcuttu. Nitekim Mehmet Haberal ve Mustafa Balbay, hemen tahliye edilirken, BDP'li beş milletvekilinin bırakılmaması, çözüm sürecine duyulan tepkiydi.

Peki, bütün bunlar olup biterken Erdoğan ve hükümeti ne yapmakta idi. Erdoğan, 'ne istedilerse verdim' sözünden iktidar olmayı devam ettirme adına ülkenin bütün imkânlarını Gülen ekibine adeta altın tepsi içinde sunmanın dışında bir şey yapmamıştır. Erdoğan, Gülen ilişkilerinin başlangıcını 2007 olarak alırsak, o yıldan 17 Aralık 2013'e kadar, birbirlerini idare etmiş gözüküyorlar. Ancak Erdoğan, 17 Aralık operasyonu ile birlikte olayın vahametini, Gülen ekibinin ve arkasındaki illegal güçlerin ne yapabileceklerini görünce kıyameti koparmaya başlamıştır. Bu nedenle de, 17 Aralık'tan sonra Erdoğan'ın üslubu gittikçe sertleşmiş ve farklı bir dil kullanmaya başlamıştır: 'Çete, illegal örgüt, paralel yapı, bunların inlerine gireceğiz, kâinat imamı, bunlar dini bir cemaat değil' türü ve sayılmayacak kadar daha çok itham! Gülen ekibi, belki daha

fazlasını hak ediyor, biz bilmeyiz, ama Erdoğan çok iyi bilir. Çünkü bilme mevkiinde olan Erdoğan'ın kendisidir.

Peki, Erdoğan'a sormazlar mı, 17 Aralık'a kadar 'Hoca efendi' olan bu zatla niçin bu kadar 'ne istedilerse verdim' sözünü söyletecek kadar işbirliği yaptınız? Bu kadar haince davranmışsa, daha önce neden bunu ortaya çıkarmadınız?

Erdoğan'ın, 'Biz aldatıldık, biz safmışız' gibi bir başbakana asla yakışmayacak türden laflar etmeye hakkı var mıdır? Geçmişte Süleyman Demirel'in, Kenan Evren'e ülkede kan dökülürken sen Antalya'da tapu memuru mu idin' diye sert çıkışına benzer bir çıkışı Erdoğan da hak etmiyor mu? Çünkü MİT, Emniyet ve diğer bütün kurumlar Erdoğan'a bağlı iken, Gülen ekibinin adeta ülkeyi ele geçirme, işgal etme planlarını nasıl fark etmemiştir? Bu, bir ülke idare eden bir Başbakana yakışır mı?

17 Aralık'a kadar el bebek gül bebek iktidarı paylaşmış olmaktan hiç rahatsız olmayan Erdoğan acaba 17 Aralık ile birlikte neden bu kadar rahatsız olmuştur?

Erdoğan seçim meydanlarında, kurban derisi ile ilgili yaptıkları yolsuzlukları, makbuzsuz topladıkları paraları burunlarından fitil fitil çıkaracağız diyor. Erdoğan bunları yeni mi öğrenmiş. Eğer yeni öğrenmiş ise, bir Başbakan olarak ülkeyi nasıl idare ettiği sorulmalı değil mi? Eğer geçmişte bu yapılan yolsuzlukları biliyorsa, neden o zaman müdahale etmemiştir? Bu sorulmalı değil mi?

17 Aralık operasyonu olmasaydı, acaba Gülen ekibine yöneltilen bu ithamlar; yolsuzluklar, çete, örgüt ve benzeri suçlamalar yine de gündeme gelecek mi idi?

Rusya'da, Kırgızistan'da ve daha başka yerlerde Gülen ekibine ait okullarda ABD'den giden ve diplomatik pasaportlu CIA ajanları olduğu tesbit edilen öğretmenler sınır dışı edilirken Erdoğan hükümeti Gülen ekibinin MOSSAD ve CIA ile içli dışlı oluşundan hiç mi rahatsız olmamıştır?

Bu ve benzeri soruları çoğaltabiliriz. Ama hiç kimse, 17 Aralık'a kadar olup bitenlerden dolayı sadece Gülen ekibi suçludur diyemez. Çünkü en az Gülen ekibi kadar iktidar da suçludur. Çünkü iktidar mevkiinde olanlar problem üretmezler, çözüm üretirler. Dolayısıyla 'biz aldatıldık' diyerek de işin içinden sıyrılıp çıkamazlar.

Aslında AKP de, Gülen ekibi de ılımlı İslam politikasının bölgede taban bulması için aynı küresel güçler tarafından desteklenmektedir. Şöyle bir soru akla gelebilir, peki neden birbirlerini kıyasıya yok etmek için uğraşıyorlar ve dışarıdan da destekleniyorlar?

Bize göre, Gülen ekibi bu kavgada, ABD'deki neo-con'lar ve Siyonist lobilerle İsrail tarafından desteklenmektedir. Bu güçler, Erdoğan hükümetinin –Today's Zaman'da da belirtildiği gibi- İsrail ile ilişkilerinin eskisi gibi olmamasından ve bölgedeki diğer ilişkilerinden rahatsızdırlar. Hele Çin'in Füze alımı konusunda öne geçmiş olması, Erdoğan hükümetinin kırmızı çizgileri aştığını düşünmektedirler. Buna ise, bu güçlerin hiç tahammülü yoktur. Ancak Obama hükümeti hala Erdoğan hükümetini gözden çıkarmış değildir. Çünkü ABD, Ortadoğu'da –ve İslam

coğrafyasında- geliştirmekte olan 'radikal' İslam'ı ancak ılımlı İslam politikası ile durdurabileceğine inanmaktadır. Bunu da ancak -en azından şimdilik- AKP iktidarı ile yapabileceğine inanıyor.

Kamuoyunun en azından bir kısmı, Gülen ile Erdoğan arasında sıkışmış vaziyettedir. Her iki taraf da kendisinin haklı olduğunu ve dolayısıyla diğer tarafa cephe alınması gerektiğini yoğun propaganda ile kamuoyunu yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Oysa bu iki kesim de iç ve dış kamuoyu nezdinde düne kadar İslami –ne kadar İslami oldukları ayrı- yönleriyle bilinmekte idi. Özellikle de laikler, cuntacılar ve bilumum İslam düşmanları, her iki kesimin de İslami yanlarından dolayı bunları yok edilmesi gereken öncelikli tehdit olarak görmekteydi. Kendilerinin yapamadığını, şimdilerde Erdoğan ve Gülen ekibinin birbirlerine karşı yaptıklarını ellerini ovuşturarak seyretmektedirler. Görünürde

Gülen ekibi bu kavgada, ABD'deki neo-con'lar ve Siyonist lobilerle İsrail tarafından desteklenmektedir. Bu güçler, Erdoğan hükümetinin –Today's Zaman'da da belirtildiği gibi- İsrail ile ilişkilerinin eskisi gibi olmamasından ve bölgedeki diğer ilişkilerinden rahatsızdırlar. Hele Çin'in Füze alımı konusunda öne geçmiş olması, Erdoğan hükümetinin kırmızı çizgileri aştığını düşünmektedirler. Buna ise, bu güçlerin hiç tahammülü yoktur. Ancak Obama hükümeti hala Erdoğan hükümetini gözden çıkarmış değildir. Çünkü ABD, Ortadoğu'da –ve İslam coğrafyasında- geliştirmekte olan 'radikal' İslam'ı ancak ılımlı İslam politikası ile durdurabileceğine inanmaktadır.

bu iki kesim birbirlerine zarar veriyor görünseler de, aslında bunun zararı gelecekte –bu iki kesimle de ilgisi olmayan- bütün Müslümanlara olacaktır.

Gülen Ekibinin, kendi deyimleriyle 1990'lı yıllardan itibaren küresel güçlerle –ABD ve İsrail ile- ilişkiye geçtikleri, ittifak kurdukları bilinmektedir. Kimi Müslümanlar, bu ve benzeri başka nedenlerden dolayı Gülen'e ve ekibine karşı daima mesafeli hatta uzak durmuşlardır. 17 Aralık'tan sonra, Gülen ekibinin Siyonist İsrail ile ve neo-con'larla içli dışlı olduğunun ortaya çıkmasıyla bu duruşun ne kadar haklı ve yerinde olduğu daha iyi görülmüştür.

Ancak AKP de süttün çıkmış ak kaşık değildir. Erdoğan'ın 17 Aralık itibarıyla can hıraş bir çığlıkla Gülen ekibine karşı halkı yönlendirmeye çalışması kendisinin çok da masum olduğunu göstermez. Dolayısıyla bu çatışmada,

takım tutar gibi bir tarafı tutmak, bir taraftan yana olmak elbette ki doğru olmaz. Çünkü adil ve doğru olmak Müslümanların şiarıdır. 'Bir kavme olan kininiz sizi adaletten ayırmaz' (Maide, 5/8) ayeti de bizlere adil olmayı emretmektedir. Rum Suresinde olduğu gibi ehl-i kitab olan Rumların yenmesini isteriz, ama bu, Rum ordusuna gidip asker olmamızı gerektirmez.³ Dolayısıyla birilerinin AKP'nin yeniden iktidara gelmesini istemesi, onun ille de gidip AKP'yi desteklemesi anlamına gelmez. Çünkü mesele AKP meselesi değil, sistem meselesidir. Bir Müslüman hiçbir zaman İslam'ı esas almayan, İslam'a göre idare edilmeyen bir sistemden yana olamaz. İktidarda Erdoğan değil, en yakınımız bile olsa, takınılması gereken tavır aynı olmalıdır.

3 Biz hiç kimsenin burada ne İran ne de Rum (Ehli Kitap) olduğunu kastetmiyoruz. Yanlış anlaşılmasın, adil olunmasını kastetmiyoruz.

İki 17 Aralık ve Sonrası

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Yakın Tarihimizde iki 17 Aralık yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Birincisi Muhammed Buazizi'nin Tunus'ta kendisini yakması ile başlayan ve adına "Arap Baharı" denilen 17 Aralık 2010 tarihindeki olay; ikincisi ise 17 Aralık 2013'te Türkiye'de yaşanan olaylar. Her ikisi de bütün hızıyla devam etmekte.

"Arap Baharı" diye isimlendirilen olaylar Tunus, Mısır, Libya ve Suriye olmak üzere hedefinden sapmadan ilerliyor. Ama bu sahte baharın öncesi bilinmeden bugününü bilmemiz mümkün değildir. Öncesi, Osmanlının yıkılışına hatta yıkılmadan önce İngilizlerin ve Fransızların birlikte Osmanlı topraklarını parçaladıkları 1916 Sykes-Picot Anlaşmasına kadar uzanır. Birinci Dünya Savaşı'nın devam ettiği, Osmanlının İttihatçılar eliyle diz çöktürüldüğü, Osmanlı sonrası kurulacak yeni Osmanlıya göre minik Türkiye'nin bürokrat ve yöneticilerinin yetiştirildiği ve her şeyin Osmanlı sonrası olarak düşünüldüğü o günler, o yıllar biraz da bugünlere sanki ışık tutuyor gibi. Yegâne alâmet-i farikâları Abdülhamid'e ve onun yönetimindeki Osmanlıya karşı olmak olan "Jön Türkler"'in esin kaynakları Fransız Devrimi ve onun getirdikleri idi. Adı geçen kesim ve onlardan türeme İttihat-Terakki Cemiyeti Osmanlıyı yıpratmaya azami gayret gösterirken, İngilizler de bir başka grubu eğitiyor, eğitmekle kalmıyor neredeyse tüm Osmanlı topraklarında hangi devletçiklerin, hangi ulus devlet yapılanmalarının teşkili planlarını yapıyordu. İngilizler yalnız plan yapmakla kalmıyor, Osmanlı sonrası İslam coğrafyasını kimlerin yöneteceğini belirliyor ve

belirledikleri şahısları da hem içeride hem de dışarıda eğitiyorlardı.

1915'te Arap Yarımadasını ele geçiren İngiltere, Osmanlıya karşı ayaklanan (ayaklandığı) ve bugünkü Ürdün Kralının büyük büyük(!) dedesi olan Şerif Hüseyin'i destekleyerek Irak ve Filistin toprakları üzerinde kendisine bağlı, petrol yataklarını kontrol edebileceği bir Arap devleti kurmayı kararlaştırdı. Buna göre gerekli çalışmaların yapılması ve "Bereketli Hilal" denilen toprakların maddi ve manevi tüm değerlerinin kontrol altına alınması için Mekke Şerifi Hüseyin ile Mısır'daki İngiliz Yüksek Komutanı McMahon arasında bir anlaşma imzalandı.

29 Nisan 1916'da Kut'ül Ammara Kuşatması sonrasında İngilizler Osmanlı 6. Ordusunu bozguna uğrattılar ve 17 gün sonra da 16 Mayıs 1916'da İngiltere ve Fransa arasında Osmanlı topraklarını paylaşma anlaşması imzalandı. Jön Türklerin ve İttihatçıların devirmek için mücadele ettikleri II. Abdülhamid Han Mekke Şerifi olan Hüseyin'in ne hain birisi olduğunu bildiği için onu uzun yıllar İstanbul'da göz hapsinde bulundurdu. Ancak Abdülhamid sonrası yönetim yani İttihatçılar Hüseyin'i Medine Şerifi olarak Hicaz'a gönderdiler. Şerif Hüseyin de elinden geleni yaptı ve Sykes-Picot'un gereğini yerine getirmek için Haziran 1916'da Osmanlıya karşı isyan etti. 4. Ordu Komutanı olan Cemal Paşa tarafından Medine'ye gönderilen Fahrettin Paşa, 2 yıl 7 ay Medine'yi tüm çaresizlikler içerisinde müdafaa etti. Sonunda İngilizler tarafından esir alınarak Malta'ya sürgüne gönderildi.

İngilizler neredeyse tüm Osmanlı topraklarında Osmanlı sonrası "ulus devlet" yapılanmaları ile bu devletlerin yönetimine getirilecek olanların eğitime azami hassasiyet gösterdiler. Zira onlar mümkün olduğunca Osmanlı ve hilafet gerçekliğiyle ilgisi olmayan bir yönetim biçimi öngörüyorlardı. Buna rağmen yine de ne olur, ne olmaz anlayışı ile bölgede Siyonist bir devletin kurulmasını öngördüler. Bu bağlamla İngiltere Dışişleri Bakanı Balfour, 2 Kasım 1917'de Siyonist hareketin liderlerinden olan Lord Rothschild'e gönderdiği mektupta "Majestelerinin hükümeti Filistin topraklarında Musevi bir devletin kurulmasını kabul eder ve destekler." ifadesinin yer aldığı metni gönderir.

Kasım 1947'de BM'nin 181 sayılı kararı ile Filistin topraklarında "Musevi" Devletin kurulması kararlaştırılır. Ve bu karar 15 Mayıs 1948'de devlete dönüşür. Bereketli Hilal'in bağrına bir hançer gibi saplanan Siyonist devlet, meşruiyetini BM'nin 181 sayılı kararından almadı; İngilizlerin, Fransızların ve onların İslam coğrafyasındaki işbirlikçilerinin eliyle yıkılan Osmanlı sonrası kurulan T.C. devleti o gün de bugün de küresel güç odakları tarafından zayıf ya da kuvvetli zamanlarında dikkate alınan bir devlettir. Bundan dolayıdır ki İsrail asıl meşruiyetini 29 Mart 1949'da tek parti döneminin ya da CHP iktidarının dine en yakın olan Başbakanı Şemsettin Günaltay zamanında tanınması ile elde etti. Başbakan Erdoğan'ın 29 Ocak

2009'da Davos'ta İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Perez'e karşı yaptığı konuşma ya da çıkış aslında 1947'de İsrail'e verilen meşruiyetin geri alınmasıdır. O günden beri Tayyip Erdoğan'ın hedef tahtası haline getirilmesi bilerek ya da bilmeyerek yaptığı hatalarından ya da suçlarından dolayı değil; küresel güç odaklarının tefecisi olan Yahudi baronların tekerine çomak sokmasından ve onlara uluslararası finans çevrelerinde hareket serbestisi veren İsrail Devleti'nin Erdoğan tarafından ruhsatının iptal edilmesinden dolayıdır.

Coğrafyamız dün de bugün de Osmanlıyı yıkan güç odakları ve onların yöresel uzantılarının taarruzu altındadır. Dün nasıl ki enerji kaynaklarına sahip olmak için İran, Irak, Arap Yarımadası vb. gibi yerlerde Rockefeller, Rothschild ve Morgan aileleri varsa, bugün de aynı aileler iş başında. Keza Washington bu ailelere yakın destek olan Londra ve New York'la neredeyse çatışma halinde. Dikkat ediyor musunuz ABD Dışişleri Bakanı Kerry defalarca Ortadoğu'ya geliyor. Sözde geliş gayesi; İsrail - Filistin barışını sağlamak ve dolayısıyla İsrail'in güvenliğini yanı sıra Filistinlilere de bir devlet oluşturmak. Ama buna, Londra, New York ve Tel Aviv direniyor. İsrail'in güvenliği bir tarafa Türkiye de canı gönülden bir Filistin Devleti'nin kurulması için çaba sarfediyor. Başbakan Erdoğan'ın Davos çıkışı öncesini hatırlasanıza; 2008'in Aralık sonu ile 2009 Ocak başlarında Gazze'ye yönelik

yoğun İsrail saldırıları sonucunda yüzlerce ölü ve enkaz haline gelen Gazze. O gün Davos'ta adeta: "Senin yaşın benden büyük, siz insan öldürmeyi çok iyi bilirsiniz.." diye süren konuşma, Balfour'a, Rockefeller'e, Rohlshid'e, İngiltere Kraliçesi'ne bir meydan okuyuştu. Elbette bunun hesaplaşması olacaktı. Keza Türkiye'de bugün en çok uğraşılan isimlerin başında gelen MİT Müsteşarı da Davos'taydı. Davudoğlu, Nabi Avcı da oradaydılar. Bu isimler bugünkü Türkiye'nin ve Osmanlı hinterlandında bulunan ve halkı Müslüman olan ülkelerin huzurunu, refahını önceleyen insanlardı. Kim bilir adı geçen odaklar, onların Pensilvanya vb. yandaşları, İsrail'in meşruiyetinin Davos'ta iptal edilmesinin failleri olarak bu isimleri görüyor olabilirler. Arap baharının faturası, yani 17 Aralık 2010 ve devamının faturası Mısır, Libya, Suriye, Tunus gibi ülkelerin dindar, milletini ve vatanını sevenlere kesiliyor. Aynı şekilde Türkiye'de de Davos'un faturası 7 Şubat 2012 itibariyle MİT Müsteşarı'na, 17 Aralık 2012'den beri de Erdoğan ve yakın çalışma arkadaşlarına ve hatta Türkiye halkına, AK Parti iktidarına destek veren kitlelere kesiliyor. Kimse bu ifadelerin arkasında haksızlıkları, varsa yolsuzlukları desteklediğimiz gibi bir şey aramasın. Bendeniz Hegelci bir mantıkla devleti kutsayanlardan değilim. Keza devleti de, yönetimi de idealize edenlerden hiç değilim. Gerçekleri de idealizm uğruna feda edecek de değilim.

Bugün Osmanlı sonrası Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar yeniden dizayn ediliyor. Sykes-Picot revize ediliyor. Adı geçen coğrafyanın haritası yeniden çiziliyor. Irak'ta bu harita çizildi bile. Belki yarın Suriye'de harita değişimini, Suriye'nin Otonom yapılara evrilmesini mümkün kılması halinde Kuzey Suriye otonom Kürt yapılanmasıyla yüz yüze geleceğiz. Keza sürcülisan veya değil bazı BDP'lilerin yerel seçimler sonrası özerklik ilan edeceklerine ilişkin beyanatlara da görmezlikten gelinecek beyanatlara değil. Özerkliği, otonom yapılanmayı tartışacak değilim. Ama vurgulanması gereken konu şu; Türkiye bölgesi ile ciddi şekilde ilgileniliyor. Hassaten İsrail'e, New York'a rağmen Türkiye'nin 15 Mayıs 2011'de Başbakan'ın Erbil ziyareti ile Kuzey Irak Kürt yapılanmasının meşruiyet kazanması ve yine Amerika'nın ya da Washington'un, Ruhani İran'ı ile temasa geçmesi, anlaşmalar yapması; bilhassa İsrail, Londra, Berlin ve New York tarafından dikkatle takip ediliyor. Hele hele AK Parti iktidarındaki

Türkiye'nin Aralık 2012'de yürürlüğe koyduğu "barış süreci" ve bu sürecin ciddi aksaklıklar olmadan devam etmesi yukarıdaki adı geçen odakları üzüyor ve endişelendiriyor.

Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan'ın Avustralya'da G-20'ler toplantısında Türkiye'nin ekonomik verilerini ortaya koyması ve 17 Aralık 2013 kalkışmasına rağmen verilere pozitif olması da birilerini üzmüşe benziyor.

Arap baharını başlatan 17 Aralık ile Tayyip Erdoğan'ı ve AK Parti iktidarını bitirmek isteyen 17 Aralık aslında sonuçları itibariyle birbirine çok benziyor. Özellikle Arap Baharının halkı Müslüman olan ülkelerde, ülke yönetimlerinin halkın içinden gelen, halkın değerlerini paylaşan ve yine Batı dünyasının ve batıcıların çok kutsadığı demokrasi ile onun alt başlıkları olan; hukukun üstünlüğü, düşünce ve inanç özgürlüğü, fırsat eşitliği gibi kavramları toplumlarına tatbik etmek isteyenlere karşı darbe niteliğine bürünmüştür. Aynı şekilde Türkiye'de yönetimin, iktidarın Kur'an'ın öngördüğü bir İslam anlayışı ve uygulaması çabası olmadığı halde, demokrasi ve onun alt başlıklarının geçerli olması gayret ve çabaları "KALKIŞMA" ile karşılık bulmuştur. Tabii ki Arap ve Türkiye 17 Aralık hadiselerinin görünen yüzü bu. Ya görünmeyen yüzü?

Olayların görünmeyen yüzünde ise esas kaygı duyulan hususlar; Ortadoğu'da Osmanlı sonrası var olan devletlerin Yeni Dünya Düzeni'ne eklemelenememesi sorunu var. Hâlâ sınıfsal, dinsel, ulusal direniş odakları var. Oysa YOP'a göre bunlar bastırılmalı idi. Petrol bölgelerinde halen istenilen kontrol sağlanabilmiş değil. Bölge otonom yapılanmalara hazır hale gelmedi. Petrol üreticisi ülkelerin petrodollarları yer yer istenilmeyen ülke ve ellerde. Bunun en tipik örneği 17 Aralık'ta Halk Bankası'na yönelik operasyondur. Elbette Irak'ın, Şahdeniz'in, kısmen İran'ın petrol ve doğalgaz gelirlerinin Halkbank üzerinden akışı kabul edilemezdi! Zira Rockefeller ailesine ait olan JP Morgan, Goldman Sachs, Bank of Amerika ve yine Uganda'nın neredeyse sahibi olan Wells Fargo'nun patronlarından olan Rothschild ailesi buna razı olamazdı. Her kim ki bu ve benzeri ailelerin çıkarlarına aykırı hareket ediyorsa bunun hesabını vermeli idi. İşte bu cümleden olarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Mısırdaki Mursi, Türkiye'de Erdoğan, Tunus'ta Gannuşi, kendilerinden beklenen rolü oynamadılar. Yahudi lobilerinin, onların iç ve dış

destekçilerinin ikazlarına kulak asmadılar. Bu yüzden de birisi zindanda hesap veriyor, birisi dinleme aygıtlarının önünde, bir diğeri de seküler anlayışı din haline getiren Tunus bürokrasisi ve aristokrasisi önünde hesap veriyor. Ve tabii ki bu noktada hemen Kur'an'ın ikazı ile yüz yüze geliyoruz; "Sen onların kendi dinlerine uymadıkça ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar senden razı olmazlar. Asıl doğru yol, Allah'ın yoludur de. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyarsan, and olsun ki, Allah'tan sana ne bir dost, ne de bir yardımcı olur." (Bakara 2/120)

Sona doğru şunları da ilave etmekte fayda var. Hatırlarsanız Şubat 1990'da Graham Fuller imzasıyla bir Türkiye Raporu yayınlanmıştı. Rapor uzun ama muhteva olarak soğuk savaş sonrası halkı Müslüman olan ülkelerde demokrasi ve onun alâmet-i farikası olan kapitalizmin tek alternatifi olan İSLAM'ı durdurabilme, O'nu etkisizleştir-

bilmek için Müslümanların iktidara gelmesinin temini öngörüyordu. Devamında çağdaş eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim vb. konularda Müslüman yöneticilerin başarısız olacağı öngörüsü ile bu sayede hem İSLAM'ın hem de Müslüman yöneticilerin alternatif olmaktan çıkacağı vurgulanıyordu. Ne var ki evdeki hesap çarşıya uymadı, Müslümanlar hem yerel yönetimlerde hem de genel yönetimlerde başarılı oldular, ilkeli oldular demiyorum evet başarılı oldular.. Bunun üzerine Rand Campration yeni bir Türkiye raporu hazırladı. Bilhassa Türkiye'de AK Parti iktidarının yerel ve genel yönetimlerde başarılı olması dikkate alınarak 1990 Türkiye raporu adeta revize edildi. (Bak. Siyasal İslam'ın Yükselişi, Umran Temmuz 2008) Buna göre AK Parti için

Mısırdaki Mursi, Türkiye'de Erdoğan, Tunus'ta Gannuşi, kendilerinden beklenen rolü oynamadılar. Yahudi lobilerinin, onların iç ve dış destekçilerinin ikazlarına kulak asmadılar. Bu yüzden de birisi zindanda hesap veriyor, birisi dinleme aygıtlarının önünde, bir diğeri de seküler anlayışı din haline getiren Tunus bürokrasisi ve aristokrasisi önünde hesap veriyor. Ve tabii ki bu noktada hemen Kur'an'ın ikazı ile yüz yüze geliyoruz; "Sen onların kendi dinlerine uymadıkça ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar senden razı olmazlar. Asıl doğru yol, Allah'ın yoludur de. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyarsan, and olsun ki, Allah'tan sana ne bir dost, ne de bir yardımcı olur." (Bakara 2/120)

öngörülen tedbirler şöyle sıralanıyor;

a) AK Parti ılımlı, AB yönelimli yol izler.

b) Sinsice İslamileştirme yaşanır.

c) Bunun üzerine Anayasa Mahkemesi AK Parti'yi kapatır.

d) Kapatmaz ise sosyal gerilimler artırılır ve askeri müdahale seçeneği devreye girer.

Doğrusu adı geçen rapor neredeyse harfiyen uygulandı. AK Parti iktidarı uzun bir süre AB yanlısı politikayı sürdürdü ve halen göstermelik de olsa AB'den sorumlu devlet bakanlığı mevcuttur. "Sinsice İslamileştirme yaşanır" tezi geçersiz kaldı. Zira düne kadar büyük şehirlerin varoşlarında ekonomiden, siyasetten ve bürokrasiden pay almayan/alamayan kitleler ki genellikle muhafazakâr kitlelerdir, evet bu kitle AK Parti iktidarı ile para, siyaset ve makamla tanıştı. Ancak bu tanışıklığın yeterli alt yapısı olmadığı için ucu-

be, yer yer de şımarık zenginler, siyasetçiler ve makam sahipleri oluştu. Takdir edersiniz ki bu tür bir gelişmenin İslam'la-İslamîlikle alakası yoktur ve olamaz. Kur'an'da: "Sana neyi sarf edeceklerini soruyorlar; de ki; artanını.." (Bakara 2/219) Kur'an'ın bu uyarısına rağmen servetle yeni tanışmış olan dünyanın taşralı Müslümanı bugün kapitalist ekonominin ibadet rüknü haline gelmiş olan tüketim yarışındadır. Artırma değil artırmama, tüketme yarışında olan kimselere de İslamileşti denmez/denemez herhalde!

Rand'ın bir diğer beklentisi AYM'nin AK Parti'yi kapatacağı tezi idi. Doğru, 2008'de Yargıtay Başsavcısı davayı açtı ama 6'ya 5 oyla dava reddedildi. Şimdi son bir öngörü var; o da

sosyal gerilimlerin artırılması ile askerin müdahaleye teşviki. Bay Randcular kusura bakmasınlar ama 2008 Haziran'ından bu yana 'askeri vesayet' neredeyse sona erdirildi. Ancak askeri vesayetin yapamayacağı ve yapmayacağı işlevi bugün sokak üstlenmiş durumda. Gezi Parkı olayları bunun öznesidir. Keza o günden günümüze ve yarınlar da bu olayın uzantıları devam edecek. Paralel Yapı, dinleme, 17 Aralık, 25 Aralık, Başbakan ve oğlunun konuşma iddiaları ve daha birçok konu gündemimize, Türkiye gündemine gelecek. Tüm bu olanlara ilişkin olarak ulusalcıları, Kemalistleri, laik-seküler anlayış ve uygulamaları inanç ve ibadet telakki edenleri anlıyorum. Hatta Pensilvanya'yı da anlıyorum. Anlamadığım Pensilvanya'nın Türkiye uzantısı "cemaat"tir. Zira

Pensilvanya'daki kişi tutsak, siz de mi tutsaksınız? Gerçekten ne istediniz de alamadınız? Sanıyorum bunun da cevabını en net biçimde Bülent Keneş veriyor: "Aslında siyasal İslamcı kökten gelmekle birlikte değiştiğini söyleyerek kendisine paralel bir rotada seyreden Hizmet Hareketi'ne yaklaşan AKP, yeniden siyasal İslamcılığa dönerek bu rotadan kendisi uzaklaştı. Kendi asli yörüngesine hızla geri döndü. Hizmet Hareketi ise bugün, tıpkı eskiden beri olduğu gibi, hep inandığı ve savunageldiği, hoşgörülü, kuşatıcı, özgürlükçü sivil İslami anlayışa ve demokratik değerlere sınıksız bağlı kalarak yoluna devam etme çabasında ..." (Today's Zaman Genel Yayın Yönetmeni, 25 Ocak 2014)

17 Aralık 2010'da başlayan 'Arap Baharı' süreci ve ona yönelik baskı ve yıkımlar; ulus devlet anlayış ve uygulamalarının sonlandırılmasına kadar sürececek gözüküyor. İki 17 Aralık olayının en önemli ortak paydası bölgede harita

Aslında siyasal İslamcı kökten gelmekle birlikte değiştiğini söyleyerek kendisine paralel bir rotada seyreden Hizmet Hareketi'ne yaklaşan AKP, yeniden siyasal İslamcılığa dönerek bu rotadan kendisi uzaklaştı. Kendi asli yörüngesine hızla geri döndü. Hizmet Hareketi ise bugün, tıpkı eskiden beri olduğu gibi, hep inandığı ve savunageldiği, hoşgörülü, kuşatıcı, özgürlükçü sivil İslami anlayışa ve demokratik değerlere sınıksız bağlı kalarak yoluna devam etme çabasında ..." (Bülent Keneş Today's Zaman Genel Yayın Yönetmeni, 25 Ocak 2014)

değişimi için uluslararası güç odaklarına imkân vermesi, enerji kaynakları Petro Dolar ve İslami anlayışların daha uygun mecralara yönlendirilmesinin teminidir. Suriye'deki dram, yıkım, yok edişin devamının arkasındaki esas neden ise "İsrail'in güvenliği" sorunudur. Irak'ı, Suriye'yi, Mısır'ı, Lübnan'ı neredeyse bitirdiler. İsrail için sadece İslâm değil, Müslümanlar da tehdit unsurudur. Dolayısıyla Suriye ve benzeri yerlerdeki yıkımın, yok edilişin nedeni, İsrail'e kafa tutacak hiçbir Müslüman bırakmamaktır.

17 Aralık 2012'den bu yana Türkiye'de olup bitenler muhtemelen bugün olduğu gibi yarın da Başbakan Erdoğan'ın şahsında somutlaşacak. İlk hedef Erdoğan'sız bir AK Parti. Sonrasında konjktürel bir cumhurbaş-

kanı tercihi ve seçimi. Devamında uluslararası sermaye ve sisteme entegre olan bir Türkiye. Tüm bu hedeflere varırken devletin geleneksel olarak 'kökü dışarıda' anlayışına gösterdiği duyarlılık gereği, 'devletle birlikte devlete kafa tutan' cemaatin AK Parti ve Tayyip Erdoğan eliyle tasfiyesi... Bu bağlamda cemaatin yaşaması neredeyse imkânsız gözükürken, sonrasında Tayyip Erdoğan'lı bir AK Parti tasavvuru da mümkün gözükmemekte.

O zaman her iki 17 Aralık'a muhatap olan Türkiye ve bölgenin halkları ne yapmalı? Bunun da cevabını Kur'an-ı Kerim net bir şekilde ortaya koyuyor: 'Öyleyse emrolunduğun gibi dosdoğru ol; seninle beraber tövbe edenler de aşırı gitmesinler. Zira O, yaptıklarınızı görmekte. Sakın zulmedenlere dayanmayın, sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım edilmez.' (Hüd 11/112-113)

27 Şubat 2014

Raid Salah İle Kudüs'te Yapılan Röportaj

Genç Birikim

RAİD SALAH KİMDİR?

Şeyh Raid Salah, 1948 yılında siyonist rejim İsrail tarafından işgal edilmiş Filistin topraklarındaki İslami Hareket'in lideridir.

1990'lı yıllarda Ummul Fahm şehrinin belediye başkanlığını yapan Salah özellikle 2003 yılından sonra aktif olarak İslami Hareket'i yönlendirmeye başladı.

2003 yılında yapılan seçimlerde HAMAS adına yaptığı çalışmalardan sonra siyonist rejim istihbaratı tarafından yakın takibe alınan Salah tutuklanarak 18 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Asılsız suçlamalarla iki yıl hapiste tutulduktan sonra şartlı olarak serbest bırakılan Salah'ın İsrail dışına çıkmasına izin verilmedi.

Son yıllarda ise özellikle siyonist Yahudilerin Mescid-i Aksa ve Kudüs'e karşı komplolarını kamuoyuna açıklayan Salah, her zaman en ön safta mücadelesini sürdürmektedir.

Şeyh Raid Salah Müslümanlar arasında Mescid-i Aksa'nın Muhafızı olarak bilinmektedir.

Ali Kaçar: Bismillahirrahmanirrahim.. Bizim okuyucular normal olarak Şeyh Raid Salah'ı sizi çok iyi tanıyorlar. Çünkü birkaç sefer dergimizi ve derneğimizi ziyaret ettiniz... Aynı zamanda sizinle pek çok röportaj yaptık... Fakat buna rağmen kendinizi kısa da olsa bize tanıtır mısınız?

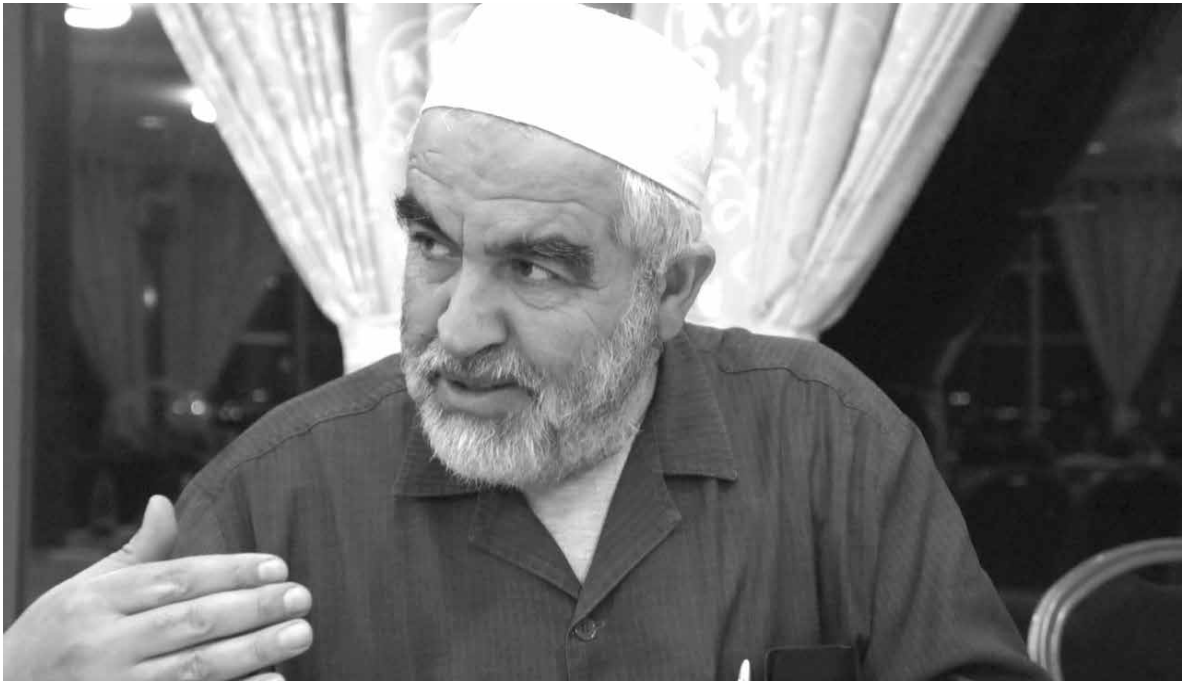
Raid Salah: Bismillahirrahmanirrahim... Adım Raid Salah. Ummu-l Fahm diye bir şehirdenim. Burası Kudüs'ten yaklaşık 120 km. uzaklıkta yer alıyor. Allah'a hamdolsun ki bütün vaktimi, başta Kudüs ve kutsal Mescid-i Aksa olmak üzere, dünya genelinde İslam ve Müslümanların sorunlarına ayırıyorum.

Ali Kaçar: Neden Kudüs'te değil de bura da oturuyorsunuz? Kudüs bu işin merkezidir. Kudüs'te niçin oturmuyorsunuz?

Raid Salah: Bilindiği gibi İsrail işgali, Kudüs'te Kudüslü bırakmama, Kudüs ve Mescid-i Aksa davasına destek veren hiçbir aktivist bırakmama siyaseti izliyor. Bu nedenle 2007 yılından beri benim Eski Kudüs'e ve mübarek Mescid-i Aksa'ya girmeme izin verilmiyor. Yaklaşık bir ay önce de İsraili askeri bir komutan tarafından benim altı ay boyunca Kudüs'e girmekten men edilmeme dair askeri bir emir verildi. Bu durum defalarca tekrarlanan bir durumdur. Bu yüzden Kudüs'te kalıcı bir şekilde oturma imkanı bulamıyorum.

Mütercim: Peki, bir komutanın böyle bir emir verme yetkisi var mı?

Raid Salah: İsrail kanunlarına göre bu sıyıkönetim kanunu sayılıyor. Dolayısıyla sıkıyönetim kanunu düz bir ifadeyle resmi kanunun

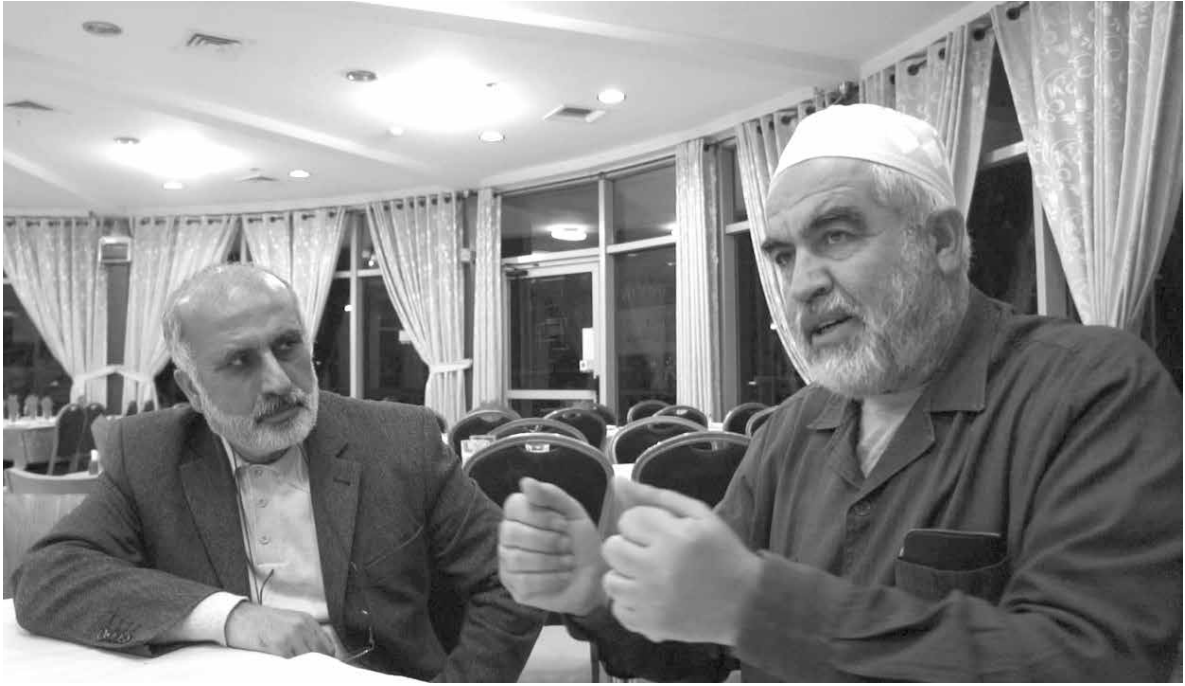
ve mahkemelerin üstündedir. Yani herhangi biri kendisine karşı sıkıyönetimin vermiş olduğu bir emre itiraz edecek olsa bile mahkeme bu itirazı reddederek askeri komutanın tutumunu benimseyecektir. Çünkü onlar her zaman bu emirleri İsrail sisteminin korunması için çıkarılmış emirler olarak açıklıyorlar. Dünyayı da bu şekilde kandırıyorlar.

Ali Kaçar: Kudüs mücadeleniz ne zaman ve nasıl başladı? Mücadelenizin başladığı o ilk günlerle bugünü değerlendirir misiniz? Herhalde Kudüs'e sokulmamanızın nedeni Kudüs'teki mücadelenizdir... Dolayısıyla bize mücadelenizin ne zaman ve nasıl başladığını anlatır mısınız?

Raid Salah: Allah'a hamdolsun ki bizim Kudüs davasıyla bağımız Kur'an-i bir bağdır, itikadi bir bağlılıktır. Bu işin içinde bizim her zaman bu davada bütün İslam ümmetiyle bir araya geldiğimizi hissettiren İslami bir boyut var. Dolayısıyla benim şahsen Kudüs davasıyla ilgilenmeye başlamam tam olarak el-Halil kentinde Şeriat Fakültesi'nde okumaya başladığımda gerçekleşti. Bu dönemde buraya gidip gelirken Kudüs'e giriyordum, bazen de Mescid-i Aksa'da namaz kılıyordum. Dönüş yolunda da aynı şey oluyordu yine Kudüs'e uğruyordum. Bu şekilde bu ilişki tekrarlanıyordu.

Mütercim: Kudüs Ummu-l Fahm ile el Halil'in arasında, ortasında yer alıyor..

Raid Salah: Evet, Kudüs ortada... Bu şekilde Allah'a hamdolsun ki bu bağ vicdanımda güç kazandı. Sonra Allah'a hamdolsun ki genel olarak İslami alandaki işime başlayınca artık Kudüs'te duaya katılmaya başladım. Aynı şekilde Kudüs'te özellikle de mübarek Mescid-i Aksa'da çeşitli İslami faaliyetlere girmeye başladım. Allah'a hamdolsun böylece bağ daha fazla güç buldu. Daha sonra aşamalı olarak Kudüs'ü, özellikle de mübarek Mescid-i Aksa'yı tehdit eden tehlikeleri görmeye başladık. Şunu söyleyeyim, benim şahsen yaşamış olduğum şey şu; Kudüs'ü ve Mescid-i Aksa'yı tehdit eden bunca tehlikeyi gördükçe daha fazla çaba sarf etmemiz gerektiğini düşünüyordum. Kudüs için mübarek Mescid-i Aksa için daha fazla çalışmamız gerektiğini düşünüyordum. Ancak biz çalışmaya başladığımız andan itibaren İsrail işgali ile karşı karşıya geldik. Böylece bizim ile İsrail işgali arasında çatışma başladı. Bu çatışmanın farklı boyutları vardı. Örnek verecek olursak Mescid-i Aksa'nın girişlerinde sürtüşmeler yaşanıyordu. Gözaltılar ve tutuklamalar oluyordu. Sürgün emirleri çıkıyordu. Tabii bazılarımız hayatlarında daha fazla bedel ödemişti. İşte bu çatışma ve bu çatışmanın İsrail tarafındaki sertliği, kanaatimce insanların Kudüs ve mübarek Mescid-i Aksa davasına daha fazla ilgi duymasına sebep oldu. Şu an dava ne yönde ilerliyor diye sorulacak olursa, ben şahsen şu kanaattem ki bu dava Allah'ın

her zaman zafer yazmış olduğu bir davadır. (Allah'ın izniyle). Karşı taraf ne kadar güçlü olursa olsun ki bu tarihte sabittir. Bu yüzden ben şu kanaattayım ki Kudüs ve Mescid-i Aksa davası muazzaf bir davadır... Ben bu çok yakın bir zamanda gerçekleşir demiyorum, bir kaç ay içinde olur da demiyorum... Ama benim kanaatimce önümüzdeki yıllarda güç dengelerinin değiştiğini göreceğiz. Allah'ın izniyle... Bu da İsrail işgalinin hüsrana uğraması ve Kudüs'ün yanı sıra Mescid-i Aksa'nın zaferiyle sonuçlanacaktır (Allah'ın izniyle).

Ali Kaçar: Sizler silahlı bir mücadele de vermiyorsunuz. Ancak buna rağmen her tarafta kontroller var... Yani Ramallah'ta çıkışta kontrol var, girişte kontrol var... bu çerçevede mücadelede bir umutsuzluk, bir ümitsizlik söz konusu olmuyor mu?

Raid Salah: Gerçekten bunu hiç tereddüt etmeden söylüyorum. Hiçbir şekilde karamsarlık noktasına gelmedik. Çünkü biz olaya bir iman olayı gözüyle baktık. Dolayısıyla şunu düşündük ki bu olayda karamsarlık haramdır, caiz değildir. Yine şunu hissetmişizdir ki bu dava bizim ömürlerimizden uzun bir davadır. Aynı şekilde çabalarımızdan da uzun bir davadır. Bizim her halükarda Allah'la buluşuncaya değin Kudüs'e hizmet etmemiz gerekir. Ancak zafer Kudüs'ün olacaktır. Bizim ömürlerimizde olmazsa bundan sonra olacaktır. Bizim çabalarımızla olmazsa Allah'ın izniyle bizim rolümüzü

tamamlayan başka çabalarla olacaktır. Biz gerçekten de Kudüs'e ve Mescid-i Aksa davasına bu gözle baktık. Bizim hareket noktamızı hala bu denge oluşturmaktadır. Bu yüzden geçen yıllar boyunca gerçekten bir çok sorunla karşı karşıya kaldık, birçok zorlukla karşılaştık. Ama Allah'a hamdolsun biz doğru yolda ilerlediğimize inanıyoruz; İsrail işgali eninde sonunda yok olacaktır. Denklem ise değiştirilmesi mümkün olmayan Kur'an-i bir denklemdir.

Sonuncusunun zamanı gelince, sizi kedere boğacaklar ve ilk defa girdikleri gibi mescide girecekler. Ele geçirdiklerini yerle bir edecekler.

Bu inşallah gerçekleşecektir.

Ali Kaçar: Ya şeyh, bugün geri dönüp baktığınızda şunları da yapsak daha iyi olurdu, şunları da yapamadık dediğiniz herhangi bir şey var mı, mücadele anlamında?

Raid Salah: Doğrusunu isterseniz şahsen ben özellikle Kudüs ve Mescid-i Aksa konusundaki mücadele ile ilgili olarak Allah'ın bizimle olduğunu düşünüyorum; beşeri çaba değil. Ben geriye dönüp şunu söylemeliyim ki eğer iş sadece beşeri çabadan ibaret olsaydı elde ettiğimiz başarının bir kısmına erişemezdik. Örnek olarak Kudüs halkıyla ve Kudüs Vakıflar Kurulu ile Mervan Mescidi'ni yeniden inşa etme kararı aldığımızda bu iş bazı insanlara göre imkansızdı, bazı insanlar bunun hayal olduğunu düşünüyordu. Ama biz bu hayali gerçekleştirmeye

giriştik. Allah'a tevekkül ettik ve başarıya ulaştık. Allah'a hamdolsun. Yine Kudüs davasını uluslararası düzeyde bir davaya dönüştürmek istediğimizde, özellikle Arap medyasının Kudüs davasını görmezden geldiğini, genel olarak da İslam ülkelerindeki medyaların da Kudüs davasına nispeten uzak durduğunu düşündüğümüz bir dönemde, bu adımları atmaya başladığımızda aynı şekilde bu hedefe erişmek için kat etmemiz gereken zorlu bir yol vardı. Ancak biz Allah'a hamdolsun Arap medyası ve İslam ülkelerindeki medyaların Kudüs ve Mescid-i Aksa davası konusunda tabii iyi yönde köklü bir değişiklik olduğunu görüyoruz. Örnek verecek olursak "Mescid-i Aksa Tehlikede" sloganı artık uluslararası düzeyde bir slogan olmuştur. "Kanımız canımız sana feda olsun Aksa" artık uluslararası düzeyde bir slogan olmuştur. Yine "Biz geliyoruz Kudüs" sloganı artık uluslararası düzeyde bir slogan olmuş; İslam dünyasında, hatta

Çin'de küçük çocuklar bile... Hac mevsiminde bazı gençlerle karşılaştım. Kendileriyle konuştuğumuzda bizim bu kutsal topraklardan geldiğimizi öğrenir öğrenmez ellerini kaldırıp "Kudüs Bizimdir" diye slogan atmaya başladılar. Bunlar Çinli... Dolayısıyla biz gerçekten ve şüphesiz zorlu bir tecrübeden geçtik, şimdi de bu tecrübe zorlu bir tecrübe. Bu yüzden eğer biz bir konuda pişmanlık duyacaksak neden daha fazla fedakarlıkta bulunmuyoruz noktasında bir pişmanlıktır. Yani şu ana kadar neden daha fazla vermedik diye...

Ali Kaçar: Bir de şunu soralım, şimdi silahlı mücadele verilmiyor, baskı var ve bir yerden bir yere gitmek için kontrollerden geçiliyor. Peki

Mescid-i Aksa'nın ön kısmında yer alan ve bizim Güney Camii dediğimiz bina. Burası Kurşun Kubbe'nin bulunduğu yerdir. İşte burası İsrail işgalinin Müslümanlara bırakmaya hazır olduğunu ilan ettiği biricik yerdir. Mescid-i Aksa'nın geri kalan 144 dönümlük kısmı, son planına göre, son projelerine göre, son söylemlerine göre diyor ki burası sadece Yahudilerin kutsalıdır. Dolayısıyla buraya el koyacağız. İsrail işgali bunu iddia ediyor. Bunlar buraya el koyduktan sonra Mescid-i Aksa'nın ortasında yer alan Kubbe-yi Sahra'yı yıkacaklar, ardından Kubbe-yi Sahra'nın yerine heykel yapacaklar. Şu an olup biten bu. Peki bunu durduran ne? Allah'tan sonra bunu durduran şey Müslümanların uyanık olmasıdır...

bu kadar... Ümitsizlik de yoktur... Bunca enerji ve hareket nasıl oluş(turul) muş... Yani bu enerjiyi, bu azmi oluşturan şey nedir?

Raid Salah: İşin aslı şu biz bu davanın Kur'an-i bir dava olduğuna inanıyoruz. Kur'an-i bir dava olması itibarıyla da bu dava Allah'ın izniyle zafere erişecektir. Çünkü bu Allah'ın vaadidir ve Allah Teala vaadini gerçekleştirilmemezlik etmez. İşte zorlu şartlara rağmen bizim için umut kaynağı oluşturan temel ilke budur. İkincisi biz gerçekten Peygamberimizin (SAV) sünnetine uyuyoruz. Peygamberimiz (SAV) Müslümanı iyimser olmaya davet ediyor; Müjdeleyiniz nefret ettirmeyiniz. İşte bu Müslümanın hayatında olması gereken bir söylemdir. Dolayısıyla Müslümanın iyimser olması gerekir. İman karamsarlıkla hiçbir şekilde uyuşmaz.

Üçüncüsü biz Peygamberimizin (SAV) verdiği müjdeleri okuduğumuzda şunu görüyoruz ki; Peygamberimizin Kudüs

konusunda gerçekleşmiş müjdeleri var. Aynı şekilde Kudüs konusunda henüz gerçekleşmemiş müjdeler de var ki biz kesin olarak bu müjdelerin gerçekleşeceğine inanıyoruz. Bu müjdelerden biri de sahabelerden Abdullah bin Havale'nin rivayet ettiği şu büyük müjdedir. Burada Kudüs'ün günün birinde dünya çapında bir İslami hilafetin başkenti olacağı müjdesi var. İşte bunlar Allah'ın izniyle bizim açımızdan her zaman ve daima müjde niteliğinde olan oldukça önemli etkenlerdir. Son bir nokta da şu; biz Kudüs tarihini Kudüs'ün sahne olduğu uzun çatışmalardan her zaman zaferle çıktığını görüyoruz. Aynı şekilde Siyonist işgalle mücadelesinden de Allah'ın izniyle zaferle çıkacaktır.

Ali Kaçar: Bu kadar mücadelenin neticesinde geldiğiniz aşama, yani Kudüs'ün son durumu ile ilgili bize biraz bilgi verir misiniz?

Raid Salah: Son durum şöyle; İsrail işgali Dışleri Bakanı Kerry aracılığıyla meşruiyet kazanmaya çalışıyor. Kudüs sorununun tartışma götürmez bir şekilde kapatılmış bir dosya olduğunu söylemeye çalışıyor. Yani, İsrail işgali tek başına almak istiyor burayı ve deyim yerindeyse Kudüs'ü keyfince Yahudileştirmek istiyor. Bu birinci tehlike... İkinci tehlike ise şu; İsrail işgali şu an mübarek Mescid-i Aksa ile ilgili projesi noktasında açık kendini ele vermiş bulunuyor. İsrail işgalinin ortaya attığı en son projeyle şunu söylemeye çalışıyor ki Mescid-i Aksa kendileri açısından tümüyle Yahudi kutsaldır, sadece Yahudilerindir. Tek bir şey hariç... tek bir şey hariç... İsrail işgali bunu Müslümanlara vermediyi kabul ediyor; Mescid-i Aksa'nın ön kısmında yer alan ve bizim Güney Camii dediğimiz bina. Burası Kurşun Kubbe'nin bulunduğu yerdir. İşte burası İsrail işgalinin Müslümanlara bırakmaya hazır olduğunu ilan ettiği biricik yerdir. Mescid-i Aksa'nın geri kalan 144 dönümlük kısmı, son planına göre, son projelerine göre, son söylemlerine göre diyor ki burası sadece Yahudilerin kutsaldır. Dolayısıyla buraya el koyacağız. İsrail işgali bunu iddia ediyor. Bunlar buraya el koyduktan sonra Mescid-i Aksa'nın ortasında yer alan Kubbe-yi Sahra'yı yıkacaklar, ardından Kubbe-yi Sahra'nın yerine heykel yapacaklar. Şu an olup biten bu. Peki bunu durduran ne? Allah'tan sonra bunu durduran şey Müslümanların uyanık olmasıdır... İnşallah..

Ali Kaçar: Mücadelenizin karşısında Siyonist İsrail'in ne tür planları var? Yani verdiğiniz bu mücadelede karşılık Siyonist İsrail'den nasıl bir karşılık bekliyorsunuz?

Raid Salah: Güzel... Şu an İsrail'in Müslümanların tutumlarına karşı geliştirdiği planlar; birincisi herhangi bir İslami birliği dağıtmaktır. Gördüğümüz gibi yapmaya çalıştığı şey de budur. İkincisi, başarılı bir İslami proje başlatmaya yönelik her türlü tecrübeyi başarısızlığa sürüklemektir. Bu yüzden ben şahsen açıkça şunu görüyorum ki Mısır'da Muhammed Mursi'nin başını çektiği tecrübeye darbe indirilmesinde İsrail'in açık bir rolü vardır. Sisi'nin yanı sıra kendisiyle birlikte olup darbeyi gerçekleştirenlere destek veriyor. Ekonomik gücünü koruyabilmesi ve benzeri nedenlerle Sisi'ye mali baskıları yeniden sağlaması için Amerika'ya baskı

uyguluyor. Şu an İsrail Arapların içine derinlemesine sızmaya çalışıyor. Dolayısıyla Arapların arasında uçurumlar meydana getirerek birbirine karşı olacak Arap kampları meydana getirmeye çalışıyor ya da Arap Baharı'nın önünde durmaya çalışıyor. Yine belli ki İsrail'in müessesesini Türkiye'yi ablukaya alma yönünde sürekli girişimleri var. Genel olarak Türkiye'nin İslami tutumlarla, özel olarak da Arap – İslam tutumları ile aynı yola girmesine engel olmaya çalışıyor. Bana göre İsrail'in şu an yapmakta olduğu şey şu: İsrail artık şunu görmeye başlamıştır ki çıkarlarına uymayan bir Arap uyanışı var. Dolayısıyla o, bu projelere karşı erken davranıp yollarını kesmeye, ablukaya almaya, darbelerle bastırmaya çalışıyor. Belki de şu an Türkiye'de olup bitenler de bu yönde gelişen olaylardır.

Ali Kaçar: Bu mücadele sadece Kudüs'te mi veriliyor, Filistin genelinde de bir mücadele söz konusu mu? Bu soruya paralel olarak bir de 1967'den önceki sınırlara çekilmeyi kabul ettiği zaman siz bunu ve dolayısıyla Siyonist İsrail'in varlığını tanıyacak mısınız?

Raid Salah: Ben kendim belirgin kanaatlere dayalı bir cevap vermek istiyorum. Çünkü varsayımlar çok. Ama ben şu an geçerli olan ve kanaatimce değişmeyen varsayıma dayanarak cevap vermek isterim. Değişmeyen varsayım şudur ki Siyonist proje hiçbir şekilde 1967 sınırlarına çekilmeyecektir. Tam tersine Siyonist proje 1948 Filistinlilerini sınırın dışına çıkarmayı planlıyor. Ama sorun şu, uygun ortamı arıyor... Tek sorunu bu. Bu yüzden Siyonist proje şu an bir nüfus mübadelesi olduğunu iddia ettiği Filistinlileri içinde yaşamakta olduğumuz üçgenden taşıma, dolayısıyla da çıkarma düşüncesini ortaya atıyor. Oysa bu aslında bir tehcir işlemidir. İsrail işgali şu an dünya önünde görüşme masasına oturan bir taraf görüntüsü vermeye çalışıyor. Ancak aynı zamanda şu an İsrail işgali Batı Şeria'daki en büyük yerleşim aşaması üzerinde yoğunlaşıyor. Hedef ise Batı Şeria'nın Yahudileştirilmesidir. Öyleyse bir Filistin projesi nerede gerçekleşebilir? Yani akıl bunu nasıl kabul edecek; İsrail işgali hem 1967 sınırlarına çekilecek hem de aynı zamanda Batı Şeria'yı Yahudileştirmeye çalışacak, böyle bir şey olabilir mi? İşgal altındaki Kudüs'ü Yahudileştirmeye devam ederken 1967 sınırlarına nasıl çekilecekmiş? Mümkün mü? Bunun da ötesinde şu an dikkat edersek İsrail işgalinin Kerry üzerinden dayatmaya çalıştığı şartlardan biri şudur; Ağvar bölgesi üzerindeki hakimiyetini sürdürmek.

Ağvar bölgesi üzerindeki hakimiyetinin sürmesi ne anlama geliyor?... Filistin yerleşim merkezleri her yandan İsrail işgaliyle kuşatılmış olacak. Yani hiçbir çıkış noktası kalmayacak; ne karadan, ne denizden ne de havadan... Her zaman kuşatma altında kalmış olacak. Öyleyse İsrail işgalinin çekilmesi söz konusu değil, hatta imkansızdır. Siyonist proje çekilme diye bir şey bilmez. Hesapları böyle. Siyonist projesi he zaman ileri gitmek ister. Son bir cümle eklemek istiyorum. Benim kanaatimce ve Siyonist projeye yönelik değerlendirmelerim ışığında diyorum ki Siyonist proje hiçbir zaman Filistin halkına davası olan bir halk gözüyle bakmamıştır. Hiçbir şekilde böyle bakmamıştır. Tersine Filistin halkına çeşitli hakları olan ve haklarının verilmesi nispeten mümkün olan bir halk gözüyle bakmıştır. Ama bir Filistin devletinin kurulmasını kabul ediyoruz diyecek şekilde dava sahibi bir halk gözüyle bakmamıştır. Bu iki durum arasında büyük bir fark var. İsrail işgali Filistin halkına sadece çeşitli hakları olan bir halk gözüyle bakıyor. Bu kadar. Bu yüzden şu an ne yapmaya çalışıyor... Filistin davasını dağınık parçalara ayırmaya gayret gösteriyor.

Ali Kaçar: Diğer Filistinli mücadele eden gruplarla, yani İslami Cihat'la, HAMAS'la, el Fetih -ne kadar mücadele ediyor bilmiyorum ama- ilişkileriniz nedir bu çerçevede?

Raid Salah: Söylemek istediğim şey şu, -bu çok önemli bir soru-; ben kendim durumu nasıl görüyorum... Filistinli gruplar olarak adlandırılan bütün örgütleri ile genel olarak bütün Filistin halkı şu kanaate varmıştır ki bu görüşmeler sadece beyhude olmakla kalmayıp tehlikeli görüşmelerdir. Bu yüzden herkes bu görüşmelerin kesilmesini, reddedilmesini istiyor. El Fetih içindeki bazı kişiler bile görüşmelerin reddedilmesini istiyor. Hatta bizzat Filistin yönetimi içindeki bazı kişiler bile görüşmelerin reddedilmesini istiyor. Neden? Filistin halkı artık bu görüşmelerin, geri dönüş hakkının ilga edilmesi anlamına geldiğini, bunun da Filistin davasının bitmesi demek olduğunu düşünüyor. Aynı şekilde Filistin halkı bu görüşmelerin artık 1948 Filistinlilerinin yurtlarından çıkarılması tehlikesi anlamına geldiğini, Batı Şeria'nın Yahudileştirilmesi tehlikesi anlamına geldiğini, Kudüs'ün Yahudileştirilmesi ve tamamen bir Yahudi sorunu olarak değerlendirilmesi tehlikesi anlamına geldiğini, bu arada Filistin sınırları dışında yaşayan Filistinlilerin de Filistin dışında kalması anlamına geldiğini düşünüyor. Bu durumda şu an herkes şu soruyu soruyor; Filistin halkının kazancı ne olacak? Hiçbir şey, tamamen kaybedecek. Bu yüzden ben size şunu söylemek isterim ki şu an Gazze Şeridi'nde, Batı Şeria'da ve dışardaki Filistinliler olarak adlandırdığımız kesimlerden birçok kişi sesini yükseltiyor. Yine

İster Hamas, ister İslami Cihad, İster el Fetih, ister Filistin solu bağlamında olsun birçok heyet oluşmaya başlamıştır. Bunların tümü şu an bu görüşmelerin durdurulması için çaba sarf ediyor. Filistin halkının sabitelerini korumanın yollarını arıyor. Şu an birçok konferans düzenleniyor; bir kısmı Batı Şeria'da, bir kısmı Gazze'de, bir kısmı yurtdışında... Şimdi bir de burada yine aynı hedef için 1948 Filistinlileri bağlamında bir konferans düzenleme düşüncesi var. Şu an çok tehlikeli bir aşamadan geçiyoruz. Herkesin dediği şu; Filistin halkının sabitelerini nasıl koruyacağımızı iyi bilmeliyiz.

Ali Kaçar: Diğer yerlerdeki Müslümanların Kudüs'le olan alakaları hakkında ne diyorsunuz?

Raid Salah: Arzulanan şey ilişkinin organik bir ilişki olarak sürmesidir, onların da Filistin davasının bir parçası olarak kalmasıdır. Arzulanan şey, Filistin davası sürecindeki başarının onlara tanınan haklarla ölçülmesidir. Bu yüzden ben bunu hep söylemişimdir ki Filistin sorunu için getirilecek her türlü çözüm, eğer yurtdışındaki Filistinlilerin ihmal edilmesine dayanıyorsa o zaman bu Filistin sorununun çözülmemesi anlamına gelecektir. Çözüm gerçekleşmemiş olur. Bunun da anlamı şu, gelecek kuşaklar bunun peşini bırakmayacak. Peki şu an olan ne? Olan şu; bağlar hala zayıf. Ancak şunu da biliyoruz ki yurtdışındaki Filistinliler çeşitli konferanslar düzenliyor. Şahsen ben örneğin Avrupa'da birçok konferansa katıldım. Bu Konferanslara on binden fazla kişi katılıyordu. Herkes ısrarla şunun altını çiziyordu ki geri dönüş hakkından -hangi makamda olursa olsun- hiçbir Filistinli lider ödün veremez. Yurtdışındaki Filistinlilerin sesi daha gür çıkmaya başlamıştır. Örnek olarak bugün Gazze'den yayın yapan Savtu-laksa (Aksa'nın Sesi) diye bir radyoya konuk oldum. Diğer konuk ise Avrupa'da yaşayan bir Filistinliydi. O da tam benim konuştuğum gibi konuştu. Tıpkı dünyadaki bütün Filistinliler gibi o da Filistin halkının sabitelerinin korunması konusunda tam hakka sahip olduğuna inanıyor. Benim gördüğüm şey şu, yurtdışındaki Filistinlilerin rolü güç kazanmaya başlamıştır. Artık şunu söylemeye başlamışlardır, Filistinlilerin aldığı kararlarda bizim de payımız olmalı... Bu da çok önemli bir şey... Evet, böyle...

Mütercim: Ama kardeşimizin sorusu özellikle diğer Müslümanların ilişkileriyle ilgiliydi...

Raid Salah: Filistinli olmayan Müslümanlar yani... evet, güzel...

Mütercim: Evet, diğer ülkelerdeki Filistinli olmayan Müslümanlar...

Raid Salah: Maalesef, maalesef... Filistin yerleşim merkezleri tasfiye girişimleri ile karşı karşıya kalmıştır. Bunu da benim gözümde Arap ve İslam dünyalarında dahili işgal niteliğinde olan bazı rejimler yapmıştır... Örnek olarak ben bunu tereddütsüz söylüyorum... Suriye'deki Esed soyunun rejimi önce Lübnan'da sonra da Suriye'de Filistinli varlığına karşı komplolara girişmiştir. Yine İranlıların kolu konumundaki Maliki de şu an Irak'taki Filistinli varlığına karşı bir komplonun temsilcisi konumundadır. Lübnan'daki Filistinliler dağıldı. Şu an onlar bazı İskandinav ülkelerinde yaşıyorlar. Yine Irak'taki Filistinliler Maliki döneminde dağıldılar. Şu an Malezya, hatta Avustralya gibi uzak ülkelerde yaşıyorlar. Suriye'deki Filistinliler de dağıldı. Örnek olarak Yermuk Kampında şu an kala kala 20 bin kişi kalmıştır. Oysa orası çok büyük bir kamptı aslında... Benim şahsen açık açık suçladığım bazı güçler var ki bunlar iç emperyalizmi temsil ediyorlar ve Filistinli varlığına karşı komplolara girişiyorlar. Bunu da mülteci dosyasını kapatmak için yapıyorlar. Bunun sonucunda da Filistin davası tümünden kapanmış olacak. Ama şunu söyleyeyim ki Allah'a hamdolsun bunlar halkları temsil etmiyorlar. Aynı zamanda Arap ve İslam dünyasındaki bütün rejimleri de temsil etmiyorlar. Ben bunu alenen söylüyorum ki halklar Filistin davasının yanındadır. Bu sadık bir duruştur. Aynı şekilde Müslüman halklar da Filistin davasının yanındadır. Bu da sadık bir duruştur. Filistin davasına destek veren rejimler var. Bunlar büyük cesur ve etkili bir rol oynamışlardır. Mesela Türkiye hükümeti Erdoğan döneminde çok iyi bir rol oynamıştır, hala da oynamaktadır. Bu yüzden şunu söyleyeyim şu ana kadar umudumuz şu, Allah'ın izniyle Filistin davasını Arap boyutunun yanı sıra Filistinli boyutunun yanında İslami boyuta sahip bir dava olarak sürdürmektir. Allah'ın izniyle bu birikim onu Siyonist proje önünde yenilmez bir dava haline getirecektir.

Ali Kaçar: Bir de bu Tunus'la başlayan Mısır, Libya ve diğer ülkelerini etkileyen halk ayaklanmaları var. Bu halk ayaklanmaları ile ilgili çeşitli bakışlar oldu, Türkiye'de oldu değişik yerlerde oldu... Yani bunların arkasında Amerika var, bunların arkasında İsrail var... bunlara katılıyor musunuz?

Raid Salah: Tabii ki hayır... Kanaatimce bu iddia kabul edilemez bir iddiadır. Böyle bir şey yok. Tam tersine Müslüman halklar ve Arap halkları sonuna kadar aciz halklar değildir. Tersine bazen evet zayıf düşüp bazen hastalanabilen halklardır. Ama ayaklanmaya, haklarını ve şerefini istemeye hakkı vardır. Mısır'da, Tunus'ta, Yemen'de, Libya'da, son olarak da Suriye de olan da bu zaten. Bu halklar tökezlemişti, evet... İradesi felce uğramıştı, evet... bunu inkar etmiyoruz, ama şu an hürriyetini, şerefini ve bağımsızlığını kazanma kararı almış bulunmaktadır. Dolayısıyla şimdi yüzbinlerce şehit verdikten sonra, yüz binlerce kişi tutuklanıp milyonlarca kişi yerinden yurdundan olduktan sonra kalkıp onlara sizin arkınızda bir Amerikan planı var dememiz mantıklı olmaz. Tam tersine bu ülkelerdeki bu devrimler Amerika'yı kovmak için öne atılmıştır. Yine işin aslında lider olmayan, ama lidermiş gibi yapan ve Amerika adına görev yapan görevlilere, Amerika'nın ücretli görevlilerine, halkları aldatan, Amerika'nın hegemonyası altında kalan ve bağımsızlığını aslında elde edemeyen bu ülkelerin bağımsızlığını kazandığını iddia eden Amerikalı görevlileri kovmak için yola çıkmıştır. İşte bu Arap devrimleri gerçeği ortaya çıkarmak ve işleri rayına oturtmak üzere gerçekleşmiştir. Yine tam tersine bu devrimlerle birlikte Siyonizmin yanı sıra Amerika ve Batı'daki nüfuzlu devletler ve benim İran Baharı dediğim durum Arap dünyasındaki bu devrimlerden sonra tehlikede olduğunu görmüştür. Dolayısıyla herkes bu devrimlere darbe indirmek üzere komplo içine girmiştir. Böylece içinde bulunduğumuz mevcut duruma ulaşmış olduk. Bu devrimlere Tunus'ta, Libya'da, Yemen'de, Suriye'de ve Mısır'da darbe indirmek için komplolara girişiyorlar. Bir kez daha söylüyorum; Arap Baharı'na darbe indirmeye çalışan aynı güçler Türkiye'nin yeni ve başarılı tecrübesine darbe indirmeye çalışıyor, Her şey herkesin gözü önünde oluyor.

Ali Kaçar: Suriye'de bir katliam yaşıyor şu an... Bu katliamda Hizbullah ve İran da Suriye Rejimi'ni destekliyor... Gerekçeleri de Suriye Rejiminin yani Esed rejiminin Filistin'deki direniş örgütlerini desteklemesi olarak gösteriliyor... Suriye Rejiminin Filistin'deki... Siz de dahil olmak üzere bir desteği oldu mu geçmişte?

Raid Salah: Şunu şöyle söyleyelim... Suriye'nin oynadığı rolü derinlemesine değerlendirecek olursak, derinden bakacak olursak,

Esed soyu rejiminin Filistin davasını sıfırlamaya çalıştığını görürüz. Benim bu konuda söyleyeceğim çok şey var. Ama kısaca şunu söyleyeyim; Lübnan'da iç savaş çıktığında, Suriye girip Lübnan'ı genel olarak kontrol altına aldığında bu noktada dikkat çeken bazı şeyler oluyordu. Suriye birlikleri İran'ın bir kolu olan Emel hareketini destekliyordu. Bu esnada Emel hareketi ise Filistin kamplarını kuşatıyor... adam öldürüyordu...

Ali Kaçar: Tel el Zater...

Raid Salah: Evet, Tel el Zater buna örnektir...

Ali Kaçar: 1976...

Raid Salah: Tel el Zater buna örnektir... Bunun da ötesinde ondan sonra ortaya çıkan belgeler ki ben bazı kitaplarda okudum... Emel hareketi İsrail işgali ile eşgüdüm içinde Güney Lübnan'ın Filistinlilerden arındırılmasında rol oynamıştır... Bunu o zaman Lübnan'da bulunan bazı Filistinli liderler teyit etmiştir. Yani bazılarının şunu söylediğini hatırlıyorum: Filistinli güçler ile Emel hareketi arasında çatışmalar meydana geldi. Filistinli güçler Emel hareketine karşı bir bölgede üstünlük sağlandığında, Emel hareketinin içinde 3 İsraili askeri uzman olduğu ortaya çıkarıldı. Bunları bir araya getiren şey ne? İsrail'in Emel hareketiyle Güney Lübnan'ı Filistinlilerden arındırmaya yönelik anlaşmaları vardı. Bu arada Emel hareketine kim destek veriyordu? Esed soyu rejimi, dolayısıyla o dönemdeki Hafız Esed. Onlara hem askeri açıdan hem de askeri deneyim noktasında destek veriyorlardı. Ben kendim şu soruyu soruyorum, şu soruyu deyim yerindeyse yüksek sesle soruyorum; **"Emel hareketi İsrail ile Esed soyu rejimi arasındaki uzlaşmada bir bağlantı halkası mıydı?"** Bana göre bu cevabını bulmamız gereken bir sorudur. Cevabını bulmamız gerekir. Esed rejiminin, destek verdiği Emel hareketinin İsrail işgali ile temas içinde olduğunu bilmemesi mümkün mü? Mümkün değil. Bununda ötesinde ben sizin dikkatinizi şu noktaya çekmek istiyorum; Sabra ve Şatilla, Tel el Zater ve benzeri katliamlar ne zaman gerçekleşti? Hatırlıyorsanız Sabra ve Şatilla 1982'de oldu... Daha sonra Lübnan'da katliamlar olmaya başladı. Bu dönemde Emel hareketi silahlarını ve askeri deneyimlerini Suriye'den alıyordu. Bu arada Lübnan'a giren İsrail işgali ile de temas içindeydi. İşte bu dönemde, burada önemli bir noktaya değineceğim, işte bu

dönemde İran, Irak-İran Savaşı olarak bilinen savaşta İsrail'den silah alıyordu.

Mütercim: Nasıl... Bu Türkiye'de bile ortaya çıktı...

Raid Salah: Doğru... burada bir denklem var,

Mütercim: Tabii...

Raid Salah: Burada bir denklem var ve ben bu denklemde Filistin davasını bitirmek üzere bir İran-Suriye işbirliği bulunduğunu suçlamasını alemen yöneltiyorum...

Mütercim: Doğru...

Raid Salah: Şimdi son olaylarda görüntü daha fazla açıklık kazanmış oldu... Özgür Suriye halkının Esed soyu rejimine karşı yürüttüğü devrimde belirginleşmiş oldu... Şimdi Suriye şehirlerinin yanında istisnasız bütün Filistinli kampları bombalanmıştır, varil bombalarıyla... Bir yandan Şam bombalanıyor, bir yandan da Yermuk kampı bombalanıyor... Bir yandan Hama bombalanıyor, Diğer bir yandan da Dera kampı... Suriye halkından evinden yurdundan olan sekiz milyon insan var... Şu an Suriye'deki Filistinlilerin tümü evinden yurdundan olmuştur. Sadece pek azı kamplarda kalmıştır. Kamplardaki trajediyi de görüyorsunuz... Mesela Yermuk kampında şu an ot, köpek, kedi yiyorlar, her şeyi yiyorlar... Alimler onlara ölmek için her şeyi yiyebileceklerine dair cevaz verdi... Ben açık açık şu suçlamayı yöneltiyorum; Suriye rejimi Filistin davasına karşı komplo içindedir.

Ali Kaçar: Kelim Siddiki'nin şöyle bir sözü var... Kelim Siddiki diyor ki Suriye İsrail'in sigortasıdır. Emniyet sibobudur... Buna katılıyor musunuz, nasıl değerlendiriyorsunuz? Yani gerçekten böyle midir?

İran, benim kanaatimce, Suriye'yi hiçbir şekilde ve hiçbir zaman Filistin davası nedeniyle desteklememiştir. İran, Suriye'ye destek vermiştir, çünkü hala Suriye'ye İran'ın izdüşümünün bir parçası olarak bakmaktadır. İran hakimiyetinin bir kolu olarak görüyor. İran nasıl Lübnan'da Hizbullah aracılığıyla bir hakimiyet kurmuşsa, Suriye'de Esed soyu aracılığıyla, Irak'ta da Maliki aracılığıyla ve Mehdi Ordusu lideri el Sadr... evet, Mukteda el Sadr aracılığıyla Irak'ta bir hakimiyet kurmaya çalışıyor. Dolayısıyla bütün İslam ve Arap bölgelerinde hakimiyet kurmaya çalışıyor.

Raid Salah: Bu söze katılıyorum, 1973 yılından sonra somut bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır. 1973 savaşı olarak bilinen savaştan sonra ve İsrail ile Suriye arasında yapılan anlaşmalardan sonra Suriye tabii olarak Esed soyu rejiminin temsil ettiği Suriye İsrail sınırlarının sadık bekçisiydi. Öyle bir rol oynamıştır ki bu rolü İsrail ordusu bile oynayamamıştır. 1973 yılından bu yana, tabii Esed soyu rejimine bağlı bazı yetkililer devrim başlayınca şunu demeye başladılar: "İsrail açısından biz Suriye'de başa geçecek ve İsrail'in güvenliğini tehdit edecek İslami bir rejimden daha iyi bir seçenek oluşturmaktayız" Maalesef, maalesef diyorum, önümüzdeki dönemde birçok sır ortaya çıkacak. Kanaatimce gerçek olduğu gibi ortaya çıkacak. 1973'ten sonra Suriye rejimi kaderini İsrail projesine bağlamıştır. İkisi birbirine bağlanmış oldu.

Ali Kaçar: O halde İran niye destekliyor şu anki Suriye rejimini. Çünkü diyor ki Suriye direniş örgütlerine yardımcı olduğu için biz destekliyoruz. Bu doğru değilse niçin destekliyor?

Raid Salah: İran, benim kanaatimce, Suriye'yi hiçbir şekilde ve hiçbir zaman Filistin davası nedeniyle desteklememiştir. İran, Suriye'ye destek vermiştir, çünkü hala Suriye'ye İran'ın izdüşümünün bir parçası olarak bakmaktadır. İran hakimiyetinin bir kolu olarak görüyor. İran nasıl Lübnan'da Hizbullah aracılığıyla bir hakimiyet kurmuşsa, Suriye'de Esed soyu aracılığıyla, Irak'ta da Maliki aracılığıyla ve Mehdi Ordusu lideri el Sadr... evet, Mukteda el Sadr aracılığıyla Irak'ta bir hakimiyet kurmaya çalışıyor. Dolayısıyla bütün İslam ve Arap bölgelerinde hakimiyet kurmaya çalışıyor. Bu arada şuna kısaca değineyim. 2000'li yılların başlarında bir belge ortaya çıktı; Hameney'in,

bildiğimiz Ali Hameney'in kutsadığı bir belge ortaya çıktı. İşte bu belgenin maddelerinde diyorlar ki "Irak'taki tecrübemiz başarılı bir tecrübedir. Bu tecrübeyi özümseyerek bütün Arap ve İslam ülkelerini kapsayacak hale getirmemiz gerekiyor". Çok uzun bir liste veriyorlar. Dolayısıyla Irak'ta nasıl nüfuz elde ettilerse buralarda da nüfuz elde etmek istiyorlar. Suriye de bu ülkelerden biridir. O da İran nüfuzu olmasını istedikleri nüfuzun bir parçasıdır.

Mütercim: Bahreyn, Yemen...

Raid Salah: Bahreyn, Yemen, hatta Afganistan, hatta Pakistan... Evet bütün bu ülkelere bu belgede yer veriyorlar. Belge aslında bir projeden ibaret. Bu günlerde sık sık duymaya alıştığımız gibi artık sır değil. Kanaatimce İran şu an Suriye'ye yardım etmiyor. İran Suriye'nin kendi projesi olduğunu düşünüyor. Dolayısıyla bu projeyi koruması gerektiğine inanıyor. Çünkü bu onun projesi. Bu yüzden şimdi artık Suriye'de Esed'in yanında savaşan on yedi askeri milis gücü bulunduğu ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bunların tümü İran'dan emir alıyor... Hizbullah'tan tutun da, Irak'taki ve Bahreyn'deki bazı milislere kadar. Hatta bazı milislerin Afganistan'dan geldiği söyleniyor, Afganistan'dan...

Mütercim: Afganistan Şiilerinden...

Raid Salah: Afganistan Şiilerinden, maalesef evet, şu an Suriye'de savaşıyorlar...

Ali Kaçar: Cenevre - 2'yi nasıl değerlendiriyorsunuz?... Oyalama olarak değerlendiriyor musunuz?

Raid Salah: Ben bu konferansa öncülük eden Avrupa ülkeleri, özellikle de Amerika ya da Rusya'ya hüsnü zanla yaklaşıyorum. Çünkü ben şöyle bir şeye inanmaya başladım ki onlar açısından Beşar Esed'in yerinde kalması

Batılı güçler için Beşar Esed'in yerinde kalması Suriye devriminin başarıya ulaşmasından daha iyidir. Çünkü Suriye devriminin kendilerinin tehlike olarak gördüğü bir İslami projeye sonuçlanma ihtimali var. Ben şahsen Avrupa, Amerika ve Rusya'nın duyduğu kaygıların İran'ın emelleriyle uyuşturmasına inanmaya başladım. Beşar Esed'in devrilmesine engel olma ve Suriye'yi ileriye götürecektir özgür bir Suriye iradesinin ortaya çıkmasına engel olma noktasında İran'ın beslediği emellerle uyuşturmaya başladılar.

Suriye devriminin başarıya ulaşmasından daha iyidir. Çünkü Suriye devriminin kendilerinin tehlike olarak gördüğü bir İslami projeye sonuçlanma ihtimali var. Ben şahsen Avrupa, Amerika ve Rusya'nın duyduğu kaygıların İran'ın emelleriyle uyuşturmasına inanmaya başladım. Beşar Esed'in devrilmesine engel olma ve Suriye'yi ileriye götürecektir özgür bir Suriye iradesinin ortaya çıkmasına engel olma noktasında İran'ın beslediği emellerle uyuşturmaya başladılar. Dolayısıyla ben onlara şöyle bakıyorum; kendileri hem bu tür kaygılar duyuyor hem de Cenevre konferansına öncülük ediyor. Öyleyse soruyorum, ne bekliyoruz? Ben şahsen bu konferanstan pek bir şey beklemiyorum, kesinlikle...

Ali Kaçar: Allah razı olsun çok teşekkür ederiz sizlere... Genç Birikim'den, Genç Birikim okurlarından ve Türkiye Müslümanlarından bir isteğiniz var mı? Bize bir diyeceğiniz var mı?

Raid Salah: Benim Türk halkı için dileğim, şimdi olduğu gibi kalmasıdır. Bilinç ve himmetini, canlılığını korumasıdır; uluslararası dengelerde etkili olması için, bütün dünyada mazlumların, özellikle de bütün dünyada İslam ümmeti mazlumlarının haklarını savunacak karar verici bir ülke olması noktasındaki ısrarını korumasıdır. Türkiye, birçok soruna böyle yaklaşmıştır nitekim; Çin'de, Burma'da ve bazı Afrika ülkelerindeki mazlum Müslümanların sorunlarına yönelik tutumları bu yönde olmuştur. Bu yüzden şu an Türkiye'nin başarılı projesini başarısızlığa uğratmak için fırsat kollayanlara karşı ben Türk halkının olabildiğince dayanışma içinde olmasını temenni ediyorum.

Mütercim: Evet, Allah razı olsun...

Raid Salah: Sizlerden de...

Tasavvuf Risâlesi - 4

Muhammed İMAMOĞLU

Tarihi boyunca pek çok tanımı yapılan Tasavvuf, en genel anlamıyla riyazet/ maddi ilgilerin azaltılması ve tezekkür/ Allah'ı anıp düşünmek suretiyle nefis tasfiyesi- ni/ iç arınmayı gerçekleştirip yüksek ahlak sa- hibi olmayı, keşif ve ilhâm yoluyla hakikatin bil- gisine ermeyi amaçlayan bir harekettir. Sûfiler, riyazet yaparak ahlaken arınmak üzere kendi iç dünyalarına döndüklerinde önce bir yokluk ve hiçlik duygusu, özellikle keşf ve ilham yoluyla elde etmek istedikleri hakikatlere ulaştıklarını hissettiklerinde ise bir mutluluk ve güven duy- gusu yaşarlar; bütün bu halleri dile getirebil- mek için de bir sembolik dil kullanırlar.

Gazâlî'ye gelinceye kadar devam eden üç asırlık Sünnî tasavvuf döneminde yüksek ahlak- ka yönelik amelî/pratik amaçları yanında kav- ramsal düzeyde nazarî/ teorik boyuta da yöne- len sûfiler marifet, tevhid, muhabbet, fenâ ve bekâ gibi terimler üzerinde farklı görüşler orta- ya koymuşlardır. Ancak bunların felsefî doktrin düzeyinde yorumlar olmadığını belirtmek ge- rekir. **Gazâlî** sonrasında 12. ve 13. yüzyıllar- da **Şehâbeddin es-Sühreverdî**, **Muhyiddin İbnü'l-Arabî** ve **İbn Seb'in** gibi sûfî filozoflar eliyle tasavvuf felsefî bir yapıya bürünmüştür.

Felsefî tasavvuftan kastedilen; taraftarları- nın tasavvufî eğilimlerini akli görüşleri ile mez- cetmeyi amaçlayan düşüncedir. Tasavvufun bu yönü felsefeyle karışık olduğundan, ona birçok yabancı felsefeler de girmiştir.

Felsefî tasavvuf denilince akla gelen ilk isim; İslâm düşünce tarihinde en çok tartışılan, le-

hinde ve aleyhinde en fazla fetva verilen bir düşünür **Muhyiddin İbnü'l-Arabî**'dir. Anlamı ve mahiyeti ile ilgili tartışmaların hiç kesilmedi- ği bir konu olan Vahdet-i Vücûd'da İbnü'l-Arabî vesilesiyle gündemden düşmemiştir.

Önce İbnü'l-Arabî'nin hayat hikâyesini kısa- ca özetleyelim: 17 Ramazan 560 (28 Temmuz 1165) tarihinde Endülüs'ün güneydoğusunda- ki Tüdmîr bölgesinin başşehri olan Mürsiye'de doğdu. İbnü'l-Arabî, ilk Kur'an derslerini Ebû Abdullah el-Hayyât'tan aldı. Yirmi altı yaşında iken Cezîretülhadrâ , Sebte , Fas ve Tilimsân yoluyla Tunus'a giden İbnü'l-Arabî bir süre burada kalarak aralarında, daha sonra el- Fütûhâtü'l-Mekkiyye'yi kendisine ithaf edeceği Şeyh Abdülazîz el-Mehdevî'nin de bulunduğu sûfilerle görüştü. İki yıl sonra tekrar İşbîliye'ye döndü. Birkaç defa gittiği Fas'ta dört yıl kadar kaldı. Zilhicce 598 (Eylül 1202)'de Mekke'ye ulaştı. Yirmi üç yılda tamamlanan el-Fütûhâtü'l- Mekkiyye'yi ilk defa burada yazmaya başladı. Ardından Şam'a yerleşti. Fuşûşü'l-Ĥikem'i 627 (1230) yılında burada telif etti. 22 Rebûlâhîr 638 (10 Kasım 1240) tarihinde Dimaşk'ta ve- fat eden İbnü'l-Arabî, Kâsiyûn dağı eteğindeki Sâlihiye semtinde bulunan kabristana defne- dildi.¹

İslâm dünyasında felsefî tasavvufun baş- lıca temsilcilerinden biri olan İbnü'l-Arabî'nin, ortaya atıldığı zamandan itibaren yoğun tartış- malara konu olan vahdet-i vücûd doktrinini te-

1 Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi, cilt: 20, sayfa: 493- 495, İstanbul, 1999

mellendirirken naslar üzerinde yaptığı ve çeşitli spekülasyonlara yol açan te'villeri, yaratanla yaratıkları arasındaki kesin ayırımı ortadan kaldıran yaklaşımları, Hz. Peygamber'e beşer üstü bir mahiyet tanınması, Şii-İsmâîlîlerden aldığı bazı ilkelerin yanında eski Mısır, Yunan ve Hint kültüründen gelen kavram ve problemleri tasavvufa taşıması, **nihayet sisteminin bütün itibariyle dinler ve inanışlar arasında âdetâ fark gözetmeyerek dinler üstü bir dini savunduğu izlenimi uyandıran hoşgörüsü gibi sebeplerle İslâm düşünce tarihinde en çok tartışılan, lehinde ve aleyhinde en fazla fetva verilen bir düşünür olmuştur.**²

İbnü'l-Arabî, sistemini kurarken faydalandığı kaynak ve doktrinlerin çok farklı oluşu ve İslâmî olup olmayışına bakmadan kendi görüşlerine uygun düşecek her kaynağa başvurmakta bir sakınca görmemiştir. İbnü'l-Arabî, te'vile elverişli olsun veya olmasın, dil ve gramer kurallarına uysun veya uymasın, siyak ve sibakı dikkate almadan, sebab-i nüzûle itibar etmeden âyetleri vahdet-i vücûd felsefesi doğrultusunda bâtinî yorumlara tâbi tutar. Bu yöntemle İbnü'l-Arabî, müteşâbih veya muhkem âyetlerden istediği sonucu çıkarmakta(!) güçlük çekmez. Bu durum karşısında Afîfî'nin dediği gibi, **"(İbnü'l-Arabî'nin sisteminde) Bazen Kur'an Yeni Eflâtuncu bir sistem haline gelir, bazen da bir başka felsefe türüne bürünür; fakat genellikle anladığımız şekliyle Kur'an'ı bulmamız güçleşir"**³

2 Bu hususta geniş bir bibliyografya oluşmuştur: Ebu'l-Alâ Afîfî, Muhyiddin İbn Arabî'de Tasavvuf Felsefesi, çev., Mehmet Dağ, Kirkambar Yay., İstanbul 1998; İsmail Fennî Ertuğrul, Vahdet-i Vücûd ve İbn Arabî, Haz., Mustafa Kara, İnsan Yay., İstanbul 1991; Cağfer Karadağ, İbn Arabî'nin İtikadî Görüşleri, Beyan Yayınları, İstanbul 1997. Bu konuda özellikle Molla Aliyyü'l Kârî'nin Vahdet-i Vucud Risalesinin (Tevhid Yayınları, İstanbul) okunmasını tavsiye ediyoruz.

3 Ebu'l-Alâ Afîfî, Muhyiddin İbnü'l-Arabî'nin Tasavvuf Felsefesi, s. 185-186. Felsefe ve kültür tarihinden haberdar olmayan biri için İbnü'l-Arabî gerçekten anlaşılması zor bir müelliftir. Ayrıca buna, vahdet-i vücûda dair düşüncelerini belli bir eserinde veya eserinin bir bölümünde derli toplu olarak temellendirmeyip genellikle dağınık bir halde satır aralarına serpiştirmesi de eklenince anlaşılması daha da güçleşmekte ve bu sebeple okuyucu onu ya reddetmekte ya da anlamaz ve aşılabilir bir otorite sanarak her söylediğini doğru kabul etmektedir. Gerçi her iki grup da onun eserlerinde kendi görüşünü destekleyici metinler bulmakta güçlük çekmez. Birisinin İslâm'a aykırı bulup reddettiği te'villeri öbürü, "Zâhir ehli bunu anlayamaz, o hâtemü'l-evliyâ olup her sözü keşif ve ilhama dayanmaktadır" diyerek kabullenebilir. Böyle düşünenler için gerekçe çoktur; Meselâ Hz. Peygamber İbnü'l-Arabî'nin rüyasına girer ve ona bir kitap uzatarak, "Bu Fususu'l-hikem'dir bunu al, insanların istifade etmeleri için yay" der. (!) Bu durum karşısında Resûlî Ekrem eliyle sunulup takdis edildiğine inanan ve agnostizmin cazibesine kapılmış olan bir okuyucuya, bu kitaptaki bazı bilgilerin

Bu durum hadisler için de söz konusudur. Genellikle tasavvuf literatüründe yer alan çoğu zayıf (veya uydurma) hadisleri kendi görüşleri doğrultusunda kullanmakta da bir sakınca görmez.⁴ İbnü'l-Arabî 'de hadislerin keşif yoluyla tashihi⁵ fikri çok erken dönemde başlamış, daha Mağrib'de bulunduğu 598/1201 yılında kendisinin kurbet makamına ulaştığını, hadisleri keşif yoluyla alabilecek bir kişinin mutlaka kurbet mertebesine yükselmesi gerektiğini iddia etmiştir.⁶ İbnü'l-Arabî, henüz hiçbir hadis kitabını tanımadan, keşif ve ilham yoluyla Hz. Peygamber ile irtibat kurduğunu, daha sonra öğrendiği hadislerin keşfen müşahade ettikleriyle gelişmediğini iddia etmiştir.⁷

Nitekim İbnü'l-Arabî, keşif yoluyla Hz. Peygamber'in sûretinden ilim aldığı iddiasını bir örnekle şöyle açıklamaktadır: "Biz daha önce ne âlimlerden, ne de kitaplardan öğrendiğimiz şer'î hükümlerin birçoğunu bu suretin bir benzerinden aldık. Şer'î hükümlerle ilgili olarak bu suretin bana söylediklerini, memleketimizin âlimleri içerisinde hadis ilmi ile fıkı mezheplerin ihtilafını bilen birisine anlattığımda, benim bildirdiğim her konuda bir harfi bile eksilmeksizin Hz. Peygamber'den sahih bir hadis rivayet edildiğini söylemiştir. Hatta o bu duruma şaşırıyordu. Meselâ namazda her eğilme ve doğrulmada iki elin kaldırılmasıyla ilgili olarak gördüğüm de bunlardan birisidir. Hâlbuki beldemizde fakihlerin hiç birisi bu görüşte olmadığı gibi, bunu yapan da yoktu. Böyle bir uygulamayı daha önce de hiç görmemiştim. Bunu muhaddislerden olan Muhammed Ali el-Hâc'a arz ettiğimde bana bu konuda Hz. Peygamber'den Müslim'in Sahîh'inde zikrettiği bir hadis rivayet etmişti. Müslim'in bu rivayetine hadisleri mütâlâa ettiğimde vakıf olmuştum."⁸

İslâm'la bağdaşmadığını anlatmak farklı fikirde olan biri için gerçekten zordur.

4 Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi, cilt: 20, sayfa: 520

5 Hadisçilere göre Hz. Peygamber'den nakledilen hadislerin ona ait olup olmadığını tespit etmede temel kriter isnadlardır. Râviler zinciri demek olan isnad veya diğer bir ifadeyle sened, hadislerin ilk kaynağına varıncaya kadar kesintisiz bir şekilde rivayet edildiğini gösteren birer belge niteliğindedir. Bazı sûfiler, "ahz-ı bâtin" dedikleri keşif yolunu benimsemişler, bu yolla da hadislerin rivayet edilebileceğini, sıhhatine hükmedilebileceğini ileri sürmüşlerdir. Geniş bilgi için bak: Seyit Avcı, Keşif Yoluyla Hadis Rivayeti Meselesi, Din Bilimleri Akademik Araştırma Dergisi, c.: 4, sayı: 4, Aralık 2004, s. 161 – 191

6 Fütuhât, II, 261 (161. bâb).

7 Ali Vasfi Kurt, Endülüste Hadis ve İbn Arabî, s.589, İnsan Yayınları, İstanbul 1998,

8 Fütuhât, III, 70 (312. bâb).

"Ben Resulullah (s.a.)'e bütün hadisleri arz ettim. O, bana nakil yönünden sahih olan pek çok hadis için ben bunu demedim, yine rivayet açısından zayıf nice hadisler için ise ben onu söyledim buyurmuştur."⁹ iddiasında bulunan İbnü'l-Arabî, 'Kenzu Mahfi' diye bilinen: **"Ben bilinmeyen bir hazine idim, bilinmeyi istedim de mahlukatı yarattım. Onlara kendimi tanıttım, onlar da beni tanıdılar."**¹⁰ rivâyeti hakkında; "keşfen sahih, naklen gayr-i sabit" değerlendirmesinde bulunmuştur.¹¹

Hadis âlimleri; Keşif, rüya ve ilhamla hadis tashihihinin bilinemeyeceğini, hadis tashihinde ölçünün isnad olduğunu söylemişler, sıhhati bilinmeyen bir hadisin ne Resûlü Ekrem (s.a.)'in rüyada yapmış olduğu bir tashihle, ne de keşif ve ilham yoluyla sabit olduğunu, bu ve buna benzer hükümlerin rüyada Hz. Peygamber'in sözüyle tespit edilemeyeceğini, tespitin ancak dünyada iken söylemiş olduğu sözle mümkün olacağını, çünkü bir hadisin sahih olduğunu anlamının yolunun isnada dayandığını söylemişlerdir.¹²

Tabiatı ve anlayışı gereği sansasyona elverişli her bilgiye ilgi duyan İbnü'l-Arabî **"evliya ilmi"** dediği¹³ sayı ve harfler metafiziğine de çok değer verir. Kâinattaki oluşum ve olayların şifresi saydığı harfleri çeşitli kategorilere ayırarak anlamlandırmaya çalışır. İbnü'l-Arabî, Futuhatu Mekkiyye'de ikinci babın başında şunları söyler: **"Her şeyden önce bilmelisin ki sorumluluk almada harfler, insanî âlemin so-**

Hadis âlimleri; Keşif, rüya ve ilhamla hadis tashihihinin bilinemeyeceğini, hadis tashihinde ölçünün isnad olduğunu söylemişler, sıhhati bilinmeyen bir hadisin ne Resûlü Ekrem (s.a.)'in rüyada yapmış olduğu bir tashihle, ne de keşif ve ilham yoluyla sabit olduğunu, bu ve buna benzer hükümlerin rüyada Hz. Peygamber'in sözüyle tespit edilemeyeceğini, tespitin ancak dünyada iken söylemiş olduğu sözle mümkün olacağını, çünkü bir hadisin sahih olduğunu anlamının yolunun isnada dayandığını söylemişlerdir.

rumlu tutulması gibidir, insanlar âlemiyle harfler âleminden başkası böyle değildir. Zira harfler bütün hakikatleri kabul ederler. Oysa öteki âlemler böyle değildir. Bizim gibi onların da kutup olanı vardır, o da Eliftir... Ve bu sırları bizim tariki-mize mensup ehl-i keşif olanlardan başkası bilmez..."¹⁴

İbnü'l-Arabî'nin Hermetizm ve Yeni Pisagorculuk'tan gelen sayı ve harf sembolizmine dair görüşlerinin İhvân-ı Safâ'dan kaynaklandığı görülmektedir. Hurûfliğin temeli, eski çağlardan gelen ve harflerle sayıların kutsallığını kabul edip bunlara çeşitli sembolik

anımlar yükleyen anlayışa dayanır. Çok eskiden beri tabiatı varlığı kabul edilen gizli güçler şekil ve harflerle ifade edilmeye çalışılmış, sonuçta tabiat bilimlerinden önce efsun, tılsım, sihir gibi tekniklerle **"hurûf"** ilmi adı altında sözde ilimler ortaya çıkmıştır. Hurûfliğin ne zaman ve nasıl doğduğu kesin olarak bilinmemekle birlikte gerçek anlamıyla milâttan önce IV ve III. yüzyıllardan itibaren Ortadoğu'daki Helenistik-agnostik karakterli dinlerde ortaya çıktığı görülmektedir.

İslâm dünyasında harflerin bazı gizli özelliklere sahip olduğu düşüncesi hayli eskidir. Meselâ Hicrî 2. yüzyılda aşırı Şîîler'den Mugîre b. Saîd el-İclî Allah'ı harflere benzetmişti. Daha sonra Hurûfî anlayış ve yorumlar, başta bazı mutasavvıflar olmak üzere çeşitli İslâmî gruplar arasında ilgi görmüş, özellikle İbnü'l-Arabî'nin katkılarıyla bu ilgi daha da artmış, İbn Haldûn ve Kâtib Çelebi gibi âlimler bile bu anlayışın etkisine kapılmışlardır.¹⁵

Şîî kaynaklarına göre Hz. Ali Kur'an'ın bâtinî mânalarını Hz. Peygamber'den öğrenmiş ve insanların muhtaç olduğu bütün bilgileri cefr adı

9 Seyit Avcı, Keşif Yoluyla Hadis Rivayeti Meselesi, s.172

10 Aliyyü'l Kari, Uydurma Olduğunda İttifak Edilen Hadisler, s.141, İnkılab Yayınları, İstanbul. Başta İbn Teymiyye, Zerkeşî ve İbn Hacer gibi âlimler bu hadisin sahih veya zayıf bir senedinin bulunmadığını, dolayısıyla aslının olmadığını söylemişlerdir.

11 Fütûhât, II, 399.

12 Seyit Avcı, Keşif Yoluyla Hadis Rivayeti Meselesi, s.183-189

13 Fütûhât, III, 204

14 Futuhât, c. I, s. 78

15 Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi, cilt: 18, s. 408-412

verilen kuzu veya oğlak derisi üzerine yazarak el-Cefr ve el-Câmia adlı iki eser telif etmiştir. Geçmiş peygamberlere verilen kitapların özünü, ayrıca kıyamete kadar gerçekleşecek bütün dinî ve siyasî olaylarla karşılaşılacak problemlerin çözüm yollarını ihtiva ettiği iddia edilen bu eserlerin ancak Ehl-i beyt'e mensup imamlarca(!) çözülebilecek rumuzlarla dolu olduğu iddia olunmaktadır.

Ebü'l-Hattâb el-Esedî'nin ve ondan sonra da Mufaddal b. Ömer el-Cu'fî, Sedîr es-Sayrafi, Ebân b. Sa'leb gibi aşırı Şîîler'in, Kur'an'daki hurûf-ı mukattaa ile diğer bazı âyetlerin bâtinî manalarına dayanan ve geleceğe ilişkin olayların bilgisini keşfettiği öne sürülen bir ilmi Ca'fer es-Sâdik'a atfetmeleri neticesinde cefr (cifr) İslâmî literatürde bir ilim dalı olarak telakki edilmeye başlanmış, özellikle İsmâiliyye ve İhvân-ı Safâ mensuplarının bâtinî yorumların temel kaynağı haline getirilmiştir.

İsmâilî yazarlardan sonra cefr ilminin Kuzey Afrika'daki en önemli temsilcisi, Muvahhidler'in lideri İbn Tûmert olmuştur. İbn Tûmert'in etkisiyle cefr ilmi Kuzey Afrika'daki sûfilerce benimsenip, yayılmıştır. İbnü'l-Arabî'nin konu ile ilgili görüşleri büyük yankılar uyandırmış, onun tesirleri İbnü'l-Arabî ekolünün önemli temsilcilerinden **Abdülganî en-Nablusî** ile 18. yüzyıla kadar devam etmiş, hatta bu tesirler **Muhammed Mâzî Ebü'l-Azâim** ve **Said Nursi**¹⁶ gibi

16 Said Nursî (1878-1960), son yüzyılda Türkiye dinî atmosferini etkilemiş şahsiyetlerin en önde gelenlerinden biridir şüphesiz. Onun 20.yüzyıl ortalarında Türkiye'yi sarmaya başlayan pozitivist felsefeye karşı, özellikle Allah'ın varlığı esasî üzerine yoğunlaşması ve bu çabasında felsefî yöntemler kullanması onu ayrıcalıklı kılan hususlardandır. Bu konudaki müessir kaynaklardan hatta neredeyse en önemlilerinden birisinin onun Risale-i Nur adını koyduğu külliyyatı olduğu malumdur. Said Nursî'nin tasavvufu sıkça kullanılan, bazıları zayıf hatta uydurma olarak bilinen rivayetleri 'mütevâtir' niteliğine eş değer izahlar yapması, cifer-ebced metafiziği üzerinde yoğunlaşması, bu hesap işlemlerinden hareketle de gaybî yorum ve tespitlerde bulunmaya çalışması gibi hususlar, hakkında konuşulmayı icap ettiren mevzular gibi durmaktadır. Bu konuda okuyucularımıza Abdullah Tekhafzoğlu'nun 'Risale-i Nur'un İçyüzü' kitabını (Kitabın sadece PDF formatı vardır. <http://www.islah.de/menhec/men00015.pdf> adresinden indirilebilir) ısrarla tavsiye ediyorum.

Said Nursî'nin İbnü'l-Arabî hakkındaki görüşünü kısaca özetleyelim: Said Nursî; Lem'alar adlı eserinde, İbnü'l-Arabî için, 'ulûm-ı İslamiyye'nin bir mucizesi' tabirini kullanır. Said Nursîye göre, "Muhyiddin-i Arabî'nin kendisi hâdî ve makbuldür. Doğru yoldadır, imanı makbul bir insandır. Fakat her kitabında mühdî ve mürşid olamamıştır. Her kitabı gerçeğe ulaştırıcı ve hakikati gösterici değildir. İslâmî ve imânî hakikatlerde çok zaman ölçüsüz gittiğinden Ehl-i Sünnet ve Cemaatin kaidelerine muhalif hareket etmiştir. Bazı sözleri de zahirî mânâsıyla dalâleti, küfrü ifade etmektedir. Fakat kendisi dalâlet ve küfürden uzaktır, mü'mindir, muvahhidir." İşin özünde Nursî,

isimlerle zamanımıza kadar ulaşmıştır.

Cefre dair ilk telakkiler, Bâtînî-İsmâilî çevreler ve eski dinî-felsefî kültürleri nakleden kaynaklar yoluyla İslâm dünyasına girmiş, Şîîler'in çoğunluğu ile bazı Sünnî âlimler de bundan etkilenerek cefrin, herkes tarafından merak edilen geleceğin bilgisini içerdiğini zannetmişlerdir. Ancak vahiy sona erip tebliğ tamamlandığına göre cefr ile veya başka metotlarla geleceğe ilişkin kesin bilgiler ortaya koyma düşüncesi iddiadan öte bir anlam taşımaz. Ayrıca cefr işlemlerinde kullanılan metinler ilmi kurallara dayanmaktan uzak ve bilmece niteliğindedir. Gazzâlî'nin de belirttiği gibi harflerin belli anlamlar ve sayısal değerler ifade ettiği konusunda hiçbir tutarlı ve ilmi delil yoktur (Fedâihu'l-Bâtiniyye, s. 66-71).¹⁷

Şîî-İsmâilîler'in Ca'fer es-Sâdik'a izâfe ettikleri bu sanal ilim, gizli ilimler adı altında cefr ve vefk tablolarının hazırlanmasında bir anahtar rolü üstlenmiştir. Şüphesiz eski dünyanın bu tür köhne fikirleri, mânevî birer otorite olarak kabul edilen şahsiyetler kanalıyla İslâm kültür dünyasında yaygınlık kazanarak halkın metafiziğe (gayb) karşı duyduğu yakın ilginin de istismarına yol açmıştır.

İbnü'l-Arabî'yi İslam tarihinin en tartışılan bir şahsiyeti yapan onun **"Vahdet-i Vücûd"** teorisidir. Vahdet-i vücûd kısaca **"varlığın zorunlu ve mümkün diye bölünmeden ele alınmasıdır"** İbnü'l-Arabî'ye göre "Varlık biridir, o da Hakk'ın varlığıdır." Buna göre âlem (kâinat) Allah'ın (Vucud-u İlâhî'nin) dış görünüşünden ibarettir. Allah ise âlemin iç görünüşüdür, ikisi arasında cevher, araz farklılığı varsa da bu görünüşten ibaret olup, gerçekte her ikisinin de sıfatlarında fark mevcut değildir. Hakiki fâil bir tanedir, o da vücûddur, vücûdda ancak "bir" (vâhid) vardır. Suyun rengi kabının rengidir, vücûdda ancak Allah vardır. Hak vücûdun aynıdır. Kul Allah içindir, Allah iledir ve belki de daha ötesinde Allah'tır. Vücûd Allah'a ait-

İbnü'l-Arabî'yi istediği vakit ruhlarla görüşebilen nadir evlialara örnek olarak zikretmektedir. Dahası Nursî, Kur'an'da gayba dair haberler bulunduğunu keşif yoluyla bilen velilere örnek verirken de ilk olarak İbnü'l-Arabî'yi anmaktadır. Said Nursî, kimi ifadelerinde İbnü'l-Arabî'nin, kendince mazur görülebilecek hatalarına dikkat çekmişse de onun yine de makbul olduğunu belirtmekte ve onu 'ilm-i esrarın dâhisi', 'harika keşfiyatların ve müşahedelerin ve mühim, kendine has bir meşrebini sahibi' olarak övmektedir. (Mustafa Akman, Said Nursî'de Tasavvuf Düşüncesi, Medeniyet Düşünce ve Kültür Bülteni, Sayı: 25, Ekim 2012, sayfa: 53-57)

17 Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi, cilt: 7, sayfa: 215-218

tir. Allah daima var (vücûd) olandır, biz ise hep yokuz (adem). Hak vücûd olandır; eşya ise o vücûdun sûretleridir. Mutlak vücûdun mahiyeti bilinemez. Hatta O'na mahiyet dahi denilemez; tıpkı O'na keyfiyet denilemeyeceği ve ispat açısından zâtî sıfatların bilinemeceği gibi. O Allah Teâlâ'dır. O'nu bilmenin (mârifet) son noktası bu dünya hayatında, "O'nun misli yoktur" (eş-Şûrâ 42/11) ve, "Senin izzet sahibi Rabbin, onların isnat ettikleri her türlü vasıflardan münezzehtir" (es-Sâffât 37/180) âyetlerinde olduğu gibi ancak selbî açıdan tanımaktır. İlim muhakkak bir mevcûda taalluk eder. Burada bu ilmin yapması gereken şey Hak için câiz olmayan şeyi O'ndan nefyetmektir. Fakat câiz olmayan şeyi O'ndan nefyetmek bize ait bir durumdur, Hakk ise kendi aynında mevcuddur. O'nun vücûdunun âdemden olması câiz değildir, zira O, mutlak vücûddur. O bir şeyden hâsıl olmayıp bilakis bütün eşyanın îcâd, halk, takdir, tafsil ve tedbir edenidir. O vücûd-u mutlak ve hiçbir kayıtla mukayyet değildir. Hay, Kayyûm, Alîm, Mürîd ve Kadîr'dir. Hakk vücûdun aynıdır"¹⁸

Onun bu telakkisi çok tartışılmıştır. Bir çok Ehl-i Sünnet âlimi İbnü'l-Arabî'yi tenkid etmiş, hatta tekfir edenler de olmuştur.¹⁹ Bu hususta en net tavrı **Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye** göstermiştir. İbn-i Teymiyye der ki: "Fusûsü'l-Hikem kitabının yazarı (İbnü'l-Arabî) ile onun talebesi Konevi, Tilimsânî, İbn Seb'in, Şüsteri, İbnü'l-Fâriz gibileri ve tâbîlerinin sahip oldukları görüş 'varlık, tektir' şeklindedir. Bunlar 'Vahdet-i Vücutçular' diye adlandırılmakta, tahkik ve irfan iddiasında bulunmaktadırlar; Hâlik'in varlığını, mahlûkatın varlığının özdeşi saymaktadırlar. Bunlara göre mahlûkatın muttasıf bulunduğu güzellik, çirkinlik, medh ve zemm sıfatlarının tamamı ile bizzat Hâlik Teâlâ da muttasıftır. Yine bunlara göre Hâlik'in asla mahlûkatın varlığından farklı, ondan ayrı bir varlığı da yoktur, bilâkis bu varlık âlemindeki hiç bir şey Hâlik (yaratıcı)'tan başka ve O'nun gayrı değildir. Bunların elebaşları küfrün önderleri olup öldürülmeleri vaciptir. Tevbe etmeden yakalandığı zaman bunlardan herhangi birinin tevbesi kabul olunmaz. Çünkü bunlar, dıştan

Müslüman olduklarını söyleyip içlerinde büyük bir küfrü gizli tutan zındıkların önde gelenlerindendirler. Bunlar, ne söylediklerini ve Müslümanların dinine muhalefet ettiklerini gayet iyi bilmektedirler. Bu sebeple bunlara intisap eden, bunları savunan, övüp yücelten, kitaplarına değer veren, bunlara yardım ve desteğiyle tanınan, bunlar hakkında söz söylemeyi hoş görmeyen veya onların sözlerinin mahiyetini, bu kitabı onun yazıp-yazmadığını bilmediği mazeretiyle ve ancak bir câhilin ya da münâfıkın ileri sürebileceği benzeri mazeretlerle onları mazur görmeye kalkışan herkesin cezalandırılması gerekir. Hattâ durumlarına vâkıf olup da onlara karşı çıkmaya yardımcı olmayan herkesin de cezalandırılması gereklidir. Çünkü böylelerine karşı kıyam edip mücâdelede bulunmak en önemli vecibelerdendir. Zira bunlar bâzı şeyhlerin ve âlimlerin, hükümdarlar ve devlet adamlarının akıllarını ve dinlerini ifsâd etmişlerdir; bunlar yeryüzünde sırf fesat peşinde koşar ve insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar."²⁰

İmam Rabbânî gibi sûfî bir âlim de: **"Biz Muhammed-i Arabî (s.a.v) sözlerine muhtacız, İbnü'l-Arabî'nin, Sadreddin Konevî ve Abdürezzâk el-Kâşânî'nin sözlerine değil; biz nassa bakarız, fassa (Fusûsü'l-hikem) değil; Fütûhât-ı Medeniyye (Medine'de vahyedilen sûreler) bizi el-Fütûhâtü'l-Mekkiyye'den müstağni kılar"**²¹ diyerek net bir tavır belirlemiştir. Ebü'l-Alâ el-Afîfî gibi konunun uzmanı sayılan bazı âlimler, vahdet-i vücûd öğretisinin bir panteizm, İslâm'ın meşrû olmayan bir uzantısı olduğunu ileri sürmüşlerdir.²²

Çağımız düşünürlerinden **Şehid Seyyid Kutub** da: "İslâm düşüncesine göre varlıkların yaratıcısı, yarattığı varlıkların hiçbirine benzemez, O tektir. Bunun doğal bir sonucu olarak İslâmî düşünce, Müslümanların dışındaki birtakım inanç mensuplarının anladığı gibi 'vahdet-i vücud (varlıkların birliği)' kavramını reddeder. Yani 'varlıklarla yaratıcı birleşik bir bütündür' ya da 'Varlık aleminin yaratıcısının zatından kaynaklanan ışıklardan ibarettir' veya 'varlık aleminin, yaratıcısının görülebilen bir sureti, bir yansımasıdır' şeklinde ifade edebileceğimiz yahut aynı esasa dayalı başka bir biçimde anlatılabilir

18 Fütûhât, c.4, s. 100, 193

19 Aralarında Zeynuddin el-İraki, Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye, İbnü'l-Kayyim El-Cevziyye, İmam el-Mizzi, İz İbn Abdusselam, İmaduddin İsmail İbn Kesir, Kutbu'ddin İbnü'l-Kastallani, Ebu Hayyan Muhammed el-Endulisi, İmam İbnul Hacer, Siracuddin Ömer İbn Reslan el-Bulkini gibi büyük âlimlerin olduğu bir topluluk İbnü'l-Arabî'yi tekfir etmişlerdir. Geniş bilgi için bak: Burhanuddin el-Bikâi, Tenbihu'l-Gabiyyi İla Tekfiri İbn Arabi

20 İbn-i Teymiyye külliyyatı c:2 S:149-157/ Tevhid Yayınları, 1987

21 Mektûbât, I, 106; I, 100. Mektup (I, 265); I, 125; 131. Mektup, (I, 311). Trc. Abdülkadir Akçiçek, Merve Yayınevi, İstanbul 1996.

22 (Muhyiddin İbnü'l-Arabî'nin Tasavvuf Felsefesi, s. 75).

len 'vahdet-i vücud' kuramı İslâm düşüncesi ile bağdaşmaz."²³ demektedir.

Ehl-i Sünnet âlimlerinin çoğunun İbnü'l-Arabî'yi tenkit hatta tekfir ettiğini nakletmiş-tik. Buna karşılık aralarında Celâleddin ed-Devvânî, Celâleddin es-Süyûtî, Fîrûzâbâdî gibi âlimlerinde bulunduğu, İbnü'l-Arabî'nin fikirlerini yayma gayreti içinde bulunan tasavvuf erbâbı onu savunan eserler yazmışlardır. Bu savunuların özeti şudur: "İbnü'l-Arabî'nin eserlerinde kullandığı ifadeler önceki sûfîlerin sözlerinden farklı değildir. Sözlerinin zâhiri de-ğil bâtını dikkate alınma-lı, ıstılâhî anlamları göz önünde bulundurularak buna göre tevîl edilme-lidir. Zira sûfîler kullandıkları bazı lafızları zâhirî mânâlarının dışında kendi aralarında oluşturdukları ıstılâhî anlamlarıyla kul-lanmışlardır. Şeyhi eser-lerindeki görüşlerinden ötürü ta'n edenler bu husûsu göz ardı eden ya-hut kastedilen mânâyı hiç anlayamayanlardır. Bu nedenle şeyhin görüşle-ri hulûl ve ittihâd olarak değerlendirilemez. Ni-tekim Kur'ânı Kerîm ve hadîslerde zâhirine inan-makla birlikte tevîl edil-mesi gereken müteşâbih bir çok ifâdenin varlığı bilinmektedir."²⁴

Sonuçta; **Vahdet-i vücûd teorisi üzerin-de ne kadar iyimser yorum yapılırsa yapıl-sın sonuçta yaratanla yaratılan arasında-ki farkı bu dereceye indirgeyen böyle bir anlayışta bir "tanrı insan" kavramı ortaya çıkacak ve bu durum hak-bâtıl, sevap-gü-nah, dindar-dinsiz, hatta din farkının orta-dan kalkmasına ve peygamberlik kurumu-nun anlamsız olduğu fikrine yol açacaktır.**

Bütün bu anlattıklarımızdan şu sonuca ula-şmaktayız: Kimileri görüşlerini göz önünde bu-lundurarak İbnü'l-Arabî'yi tekfir ederlerken, kimileri de onun büyük bir veli olduğunu söyle-

mişlerdir.²⁵ Onun hakkında geçmişte ve bugün söylenenler ne olursa olsun, şu gerçeğin asla göz ardı edilmemesi gerekir:

Çoğu kişi tarafından öğretileri bilinmeyen ve bir ön kabul ile yaklaşılan, hatta "şeyh-i ek-ber, büyük evliya vs." diye adlandırılan İbnü'l-Arabî'nin, bizim için daha ziyade fikir ve eserleri önem arz etmektedir. İbn Teymiye, İbn Arabî için özetle şöyle der: **"Görüşü açık bir küfür olmakla birlikte, İbn Arabî İttihadiyyenin İslâm'a en yakın olanıdır. Çünkü, onun söz-leri arasında birçok güzel söz de vardır. Ve o, ittihad fikrinde diğerleri ka-**

"Görüşü açık bir küfür olmakla birlikte, İbn Arabî İttihadiyye-nin İslâm'a en yakın olanıdır. Çünkü, onun sözleri arasında birçok güzel söz de vardır. Ve o, ittihad fikrinde diğerleri ka-dar inat edip direnmemektedir; aksine bu hususta bir çok te-reddütlere düşmektedir. Bütü-nüyle bazen Hakk'ı, bazen de batılı tahayyül ettiği geniş mu-hayyilesiyle hareket etmekte-dir. Hangi hâl üzere öldüğünü ancak Allah bilir.

o, ittihad fikrinde di-ğerleri kadar inat edip direnmemektedir; ak-sine bu hususta bir çok tereddütlere düşmek-tedir. Bütünüyle bazen Hakk'ı, bazen de batılı tahayyül ettiği geniş muhayyilesiyle hare-ket etmektedir. Hangi hâl üzere öldüğünü an-cak Allah bilir.(...)"²⁶

İbnü'l-Arabî'nin kurup idealize ettiği vahdet-i vücûd felsefesi ve geriye bıraktığı yüzlerce eseriyle İslâm toplumunun dinî, ahlâkî ve içtimâî hayatına ışık tutacak fazla bir şey verdiği söylenemezse de, evliya ve kerâmet kavramlarını bir kült haline getiren menkıbelerle, Hz. Peygamber'i aşırı de-

recede idealize edip onu beşer üstü bir varlık sayma hatasına düşenlere ve bu arada şairlere zengin bir malzeme bıraktığında şüphe yoktur.²⁷

(Devam Edecek)

25 Ülkemizin seçkin âlimlerinden Muhammed Salih Ekinci Hoca'nın İbnü'l-Arabî hakkındaki kanaatini -hocamızın kanaatine katılmadığımızı peşinen söyleyelim- nakledelim: "İbni Arabî'nin kitaplarında geçen zahiri İslama uymayan tabirleri kimse o zahirine göre kabul etmemiştir. Bir kısmı tabirleri za-hirine hamletmiş ve İbni Arabî'yi reddetmiştir. Büyük kısmı ise tabirleri tevîl etmiş veya ıstılâh olarak kabul etmiş ve İbni Arabî'yi büyük insan olarak görmüştür. Çünkü İbni Arabî'den nakl edildiği üzere ıstılahlarımızı bilmeyene kitabımızı okumak haramdır demıştır. Söylediklerimize binaen İbni Arabî'yi tekfir etmek doğru değildir. Bir de İslam fukahasının tekfir konu-sunda takrir ettikleri önemli bir kural vardır: Bir insanın söyle-diği sözün küfrü gerektiren % 99 ihtimali varsa % 1 ihtimalde imanı gerektiriyorsa o insanı tekfir etmek caiz değildir."

26 İbn Teymiyye, Mecmû'u'l-Fetevâ: Külliyyat, çev. Kurul, c.2,s.164-165, Tevhid Yayınları, İstanbul 1986

27 Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi, cilt: 20, sayfa: 520-522

23 Şehid Seyyid Kutub, Fi Zilâlî'l-Kur'an, Bakara 117 Tefsiri

24 Abdurrezzak Tek, İbnü'l-Arabî'yi Müdâfaa Amacıyla Kale-me Alınan Fetvâlar, Tasavvuf Dergisi (İbnü'l-Arabî Özel Sayı-sı-2), [2009], sayı: 23, s. 299

Çukur Herifler!

Ahmed Muhammed MÜNİR

Hilafet, emperyalistler ve yerli işbirlikçileri/kuklaları tarafından kaldırıldıktan sonra, Müslümanlar belki de tarihin hiçbir döneminde görmedikleri bir zulme ve aşağılanmaya maruz kaldılar ve kalmaktadırlar. Müslümanları bir vücuda benzetirsek, hilafet müessesesi, bu vücudun başı mesabesindedir. Hali ile, başı olmayan bir vücut ne kadar sağlıklı bir hayat yaşayabilirse, biz Müslümanların da durumu o kadar sağlıklıdır!

Müslümanların hatta insanlığın muhtaç olduğu adaletin ve huzurun, ancak İslam hükümleri ile mümkün olduğu, fitratından tamamen kopmamış kafirler tarafından bile itiraf edilmektedir. Ancak, heva ve hevesini ilah edinen, hedonist ve bencil, ahirete imanı olmayan ve Allah'ın huzurunda hesap vereceğine de -doğal olarak- inmayan insan(!)ların; dün olduğu gibi, bugün de, mazlumlara kan kusturdıkları ve büyük bir terör meydana getirdikleri hepimizin malumudur. Bu durumun en bariz örneği, başta Suriye (aslında tarihte Suriye diye bir devlet yoktur, o bölgenin adı Bilad-ı Şam'dır) olmak üzere, Mısır, Afrika, Myanmar, Çeçenistan, Afganistan, D. Türkistan, Irak vb. ülkelerde gözlerimizin önünde sergilenmektedir. Afrika'nın neredeyse tamamında, özellikle Orta Afrika'da çağdaş dünyanın gözleri önünde Müslümanlara yapılan adi ve yamyamca zulümlere dur diyen yok. Hemen yanı başımızda Suriye'de, -özellikle Yermuk Kampı'nda aklıktan ölen kardeşlerimiz- cereyan eden olaylar yüreklerimizi parçalamakta ve tarihte belki eşi benzeri az görülmüş zulümler uygulanmaktadır. Zalim, kafir Esed güçlerinin varil bombaları sürekli yu-

karıdan bırakılmakta, Müslümanlara hayat hakkı tanınmamaktadır. Peki bu zulümlerin temel sebebi nedir?

Bu sorunun cevabını Yüce Rabbimiz tarafından, Kur'an-ı Kerim'de haber verilmektedir:

1. Burçları olan göğe andolsun,
2. O vaat edilen güne,
3. Şahid olana (görene) ve şahid olunana (görülene).
4. Kahrolsun Ashab-ı Uhdûd
5. 'Tutuşturucu-yakıt dolu o ateş,'
6. Hani kendileri (ateş hendeğinin) çevresinde oturmuşlardı.
7. Ve Mü'minlere yaptıklarını seyrediyorlardı.
8. *Kendileri onlardan, yalnızca 'üstün ve güçlü olan,' hamd edilen/övülen Allah'a iman ettiklerinden dolayı intikam alıyorlardı.*
9. Ki O (Allah), göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Allah (c.c.) her şeyin üzerinde şahid olandır.

Bu vesile ile bu yazımızda, yukarıdaki ayetlerin nuzül sebepleri ve ayetlerden çıkarmamız gereken dersler üzerinde durmak istiyoruz.

Üstad Ebu'l A'la el-Mevdudi 'Tefhimul Kur'an' adlı tefsirinde bu ayetlerle ilgili, şu bilgileri vermektedir:

Kâfirlerin Müslümanları ateş dolu hendeklere atarak katletmeleri hakkında bir çok rivayetler

nakledilmiştir. Tüm bu rivayetler bu tür hadiselerin insanlık tarihi boyunca birçok kez meydana geldiğini göstermektedir.

1) Bir Hadis-i Şerif'te Süheyb el-Rumî Resulullah'tan (s.a) şöyle bir rivayette bulunmuştur: "Bir Kral ve bir sihirbaz vardı. Sihirbaz çok yaşlandığı için bir gün Kral'a "bana bir genç verin de onu yetiştireyim" diye arz eder ve bunun üzerine Kral da bu iş için bir genç görevlendirir. Ancak bu genç, sihirbazın yanına giderken, yolu üzerindeki bir rahibe (galiba İseviliğe mensup birine) uğradı. Böylece ondan feyz alarak iman ehli olmuştur. Onun elinden körler ve cüzzamlılar -biiznillah- şifa bulmaya başladılar. Fakat Kral'a bu gencin dininden döndüğü haber verilince, Kral öfkelenip ve ilk önce rahibi öldürdü, sonra da genci öldürmek istedi. Ancak gence hiçbir şey tesir etmiyordu. Sonunda genç Kral'a şöyle söyledi: "Şayet beni öldürmek istiyorsan, halkı topla ve bana ok atarken "Bu gencin Rabbinin ismiyle" de. Ben ancak o zaman ölürüm! Kral da böyle yaparak genci öldürdü. Halk tüm olanları gördükten sonra "bu gencin Rabbine iman ettik" dediler. Bunun üzerine Kral'ın müşavirleri "korktuğumuz husus başımıza geldi. Bu halk bizim dinimizi bırakarak, o gencin dinini kabul etti." deyince Kral oldukça kızdı ve yolların kenarlarına hendekler (Uhdud) kazdırarak, içinde ateş yakmalarını emretti. O gencin Rabbine iman edenlerden dönmeyenleri ateşe atıyordu. (İmam Ahmet, Müslim, Neseî, Tirmizi, İbn Cerir, Abdurrezzak İbn Ebi Şeybe, Tabarânî, Abd bin Humeyd)

2) Hz. Ali'den (r. a) rivayet olunduğuna göre, İran Kısra'sı, bir gün içkiden dolayı sarhoşken, kendi kız kardeşi ile zina etmiş ve ikisi arasındaki ilişki devam etmişti. Bu haber halk arasında yayılınca, Kısra, "Tanrı kız kardeşlerle evlenmeyi helâl etti." diye ilan etmiş, halk da buna karşı çıkınca azap etmeye, hatta onları ateş dolu hendeklere atarak öldürmeye başlamıştı. Hz. Ali, Mecusilerde, kız kardeşle evlenmenin o zamandan başladığını söyler. (İbn Cerir)

3) İbn Abbas da buna benzer bir olayı (galiba İsrailiyata dayanarak) şöyle nakletmiştir: "Babilililer, İsrailoğullarını Hz. Musa'nın dininden dönmeleri için zorladılar ve dinlerinden dönmeyenleri ateş dolu hendeklere attılar. (İbn Cerir, Abd bin Humeyd)

4) Bu olaylar içinde en meşhuru Necran Hristiyanlarının başına gelendir. Bunu İbn Hişam, Taberî, İbn Haldun ve Mu'cem-ul-Buldan'ın sa-

hibi ile diğer Müslüman tarihçiler rivayet ederler. Bu olayın özeti şöyledir:

Himyer (Yemen) Kral'ı Tuban Esed Ebu Karib, bir defasında Medine'yi ziyaret etti. Orada Yahudilerle temas ederek, dinini değiştirdi ve Yahudi oldu. Beni Kurayza'dan (Yahudilerin Medine'deki kollarından biri) iki Yahudi alim alarak Yemen'e getirdi. Böylece orada Yahudiliği yaymaya başladılar. Daha sonra oğlu Zûnuvas tahta geçer ve Necrân'ı (Arabistan'ın güneyinde Hristiyanların en kuvvetli merkezlerinden biriydi) ortadan kaldırmak için hücum ederek oranın halkını Yahudi olmaları için zorlar. (İbn Hişam bunların Hz. İsa'nın gerçek dini üzerinde bulunduklarını söyler) Zûnuvas Necran'ı ele geçirdikten sonra halkı Yahudiliğe davet edince, halk bu daveti reddetti. O da bundan dolayı birçok kimseyi, ateş dolu hendeklere atarak yaktı ve bir çoğunu da katletti. Toplam 20.000 kişi öldürüldü. Necran ahalisinden bir şahıs, dost Zûsaliban'a gitmeyi başardı. Bir rivayete göre Rum Kayseri'ne gitti, yine bir başka rivayete göre ise Habeşistan Kral'ı Necaşi'ye giderek, bu zulmü ona anlattı. Birinci rivayete göre Rum Kayseri Habeşistan Kral'ına mektup yazdı. İkinci rivayete göre ise, Necaşi, Rum Kayseri'ne deniz kuvvetleri göndermesi için ricada bulundu. Sonunda Habeşistan, Uryat isimli bir komutanın emri altında 20.000 askeri Yemen'e gönderdi. Zûnuvas öldürülerek Yahudi hakimiyeti ortadan kaldırıldı ve Yemen Habeşistan sınırlarına dahil edildi.

İslâm tarihçilerinin açıklamaları bu olayı sadece tasdik etmekle kalmaz, ayrıca ayrıntılı bir biçimde bilgi de verirler. Yemen ilkin M. 340 Yılında Hristiyanların eline geçti ve M. 378'e kadar hakimiyetleri devam etti. O zaman Hristiyan misyonerler Yemen'e geldiler. Bu dönemde zahid, mücahid ve iman sahibi bir Hristiyan seyyah olan Faymiyun, Necran'a geldi ve halka putlara tapmaktan vazgeçmeleri için tebliğ etmeye başladı. Bu tebliğ sayesinde Necran halkı Hristiyanlığı kabul etti. Necran'ı üç kişi idare ediyordu. Biri o kabilenin başkanlığını, dışişlerini ve askeri işlerini yürüten Seyyid, ikincisi içişlerini yürüten Akib, üçüncüsü dini işleri idare eden Papaz. Güney Arabistan'da Necran önemli bir stratejik konuma sahipti. Aynı zamanda ticaret ve sanayi merkeziydi. Sûnî ipek, deri ve silah sanatları revaçtaydı, ayrıca Yemen cübbesi de meşhurdur. Bundan da anlaşılıyor ki Zûnuvas, sadece dinî endişelerle değil siyasi ve ekonomik nedenlerle Necran'ı işgal etmek için yola çıkmıştı. Necran'ın Seyyidi Harise hakkında bir Süryânî tarihçisi

olan Haritas şöyle yazar: "Zûnuvas onu katletti ve onun iki kızını öldürdükten sonra, kızlarının kanını içmesi için karısı Roma'yı zorladı. Sonra onu da katletti. Papaz Paul'un mezarını kazdırdı ve kemiklerini ateşe attırdı. Ateş dolu hendekler içinde kadınları, erkekleri, çocukları, papaz ve rahipleri yaktılar. Toplam 20.000'den 40.000'e kadar insan telef oldu. "Bu olay M. Ekim 523'de vukû buldu. Nihayet M. 525'de Habeşistan Yemen'e saldırarak Zûnuvas'ın Himyer saltanatına son verdi. Hüsnî Gurap'ta (Yemen'de bir bölge) yapılan arkeolojik araştırmalar sırasında birtakım levhalar bulunmuş ve bunların üzerindeki yazılardan bu olayları aydınlatıcı bilgiler elde edilmiştir.

M. 6. yüzyılda Hristiyanların çeşitli kitaplarında Ashab-ı Uhdud hadisesi zikredilmiş ve bizzat görenler tarafından ayrıntılı bir biçimde nakledilmiştir.

Günümüzde, Filistin'de, Mısır'da, Suriye'de, Afrika vb. yerlerde yapılan en adi zulüm ve işkencelerin kaynağını görmek için, aşağıdaki satırları birlikte okuyalım:

"Ele geçirilen her adamın gövdesi delik deşik edilecek. Tutulan her adam kılıçla düşecektir. Çocukları gözleri önünde yere çarpılacak, evleri yağma edilecek, kadınları kirletilecek, ırzlarına tecavüz edilecek. Çocukları tutup kayaya çarpan ne mübarektir." (Tevratin İşaya 13-14, Mezamirler 137-9, Zekeriyâ 14-2 bölümleri)

Şu anda İsrail'de binlerce Müslümanın kanına giren, kolunu kıran, evini yakan, çocuğunun önünde annesine tecavüz eden, babasını ateşe veren Yahudi ile, 1700 yıl önce Necran'lı Hristiyanları yakan Zûnuvas arasında fark görebiliyor

musunuz? (Mahmut Toptaş, Kur'an-ı Kerim Şifa Tefsiri, Cantaş Yayınları)

ALINACAK DERSLER

Bu kıssada hem kâfirlerin hem Müminlerin ibret almaları için dersler vardır.

1) Ashab-ı Uhdud (çukur herifler) Müslümanlara, sadece iman ettikleri için zulüm etmiş, onları diri diri yakmış ve nasıl Allah (cc) tarafından lanetlenerek azaba müstehak olmuşlarsa, günümüzün çukur herifleri (Esed vb zalimler) de, bu azaptan kurtulamayacaklardır.

2) O zamanki Müslümanlar ateşin içinde yanmayı kabul etmişler ama nasıl imanlarından dönmeyi kabul etmemişler ise, aynı sabır ve metaneti günümüz Müslümanları da göstermeli ve hiçbir zulüm, işkence onları davalarından vazgeçirmemeli, hiçbir surette zaaf içine düşmemelidir. Başta Ehl-i Şam olmak üzere ümmetin yiğit mücahidleri de, bunca işkencelere rağmen dinlerinden dönmemektedirler ve bundan sonra da dönmemelidirler.

3) Kâfirler, sırf Bir ve Kahhar olan Allah'a iman ettikleri için Müslümanlardan nefret etmektedirler ve Müslümanlar ise imanlarında ısrarla diretmemektedirler. İki grup da bilmelidir ki, Allah (cc) her şeye kâdirdir, yeryüzünün ve gökyüzünün sahibidir ve hamd edilmeye layıktır. İki grubun da tüm davranışlarını görmektedir. Şüphesiz kâfirlerin gideceği yer cehennemdir. Ancak bu yaptıklarından ötürü, ayrıca onlar için bir ateş azabı daha vardır. Şu da kesindir ki, Müslümanların gideceği yer de cennettir ve bu onlar için büyük bir başarıdır. Bugün de Suriye, Mısır, Filistin, Afganistan, Myanmar vb. ülkelerde sırf Allah'a iman edip Allah'ın kanunlarının hakim olmasını isteyen, bu uğurda cihad eden kardeşlerimize zulmeden, işkence eden tağutlar ve işbirlikçileri cehennemi boylayacaklar, İslam davası uğrunda canlarını feda eden yiğit erler ve mazlumlar inşallah, cennet ile müşerref olacaklardır.

4) İman başlı başına büyük bir güçtür. Bu azim gücün karşısında ne Amerika, ne Rusya, ne İsrail ne de herhangi bir güç durabilir. Yeter ki biz Müslüman olarak imanımızda istikamet üzere olalım ve zalimlere hiçbir zaman meyletmeyelim. İslam Davası uğrunda cihad edip Rabbimizi razı etmek için çabalayalım.

Rabbimizden niyazımız, Bizleri kendi davası uğrunda çok çalışan ve ömrünü şehadet ile süsleyen kullarının arasına katmasıdır. Duamızın sonu Alemlerin Rabbi Allah'a hamd etmektir.

Demokrasi de Bir Dindir!

M. Ali FURKAN

Her kelimenin olduğu gibi din kelimesinin de bir lügat anlamı, bir de ıstılah anlamı bulunmaktadır. Bu kelime, lügat olarak 'baş eğmek, itaat etmek, hakkını almak, hesaba çekmek, idare etmek, ceza veya mükâfat vermek, yol, kanun, şeriat, tarikat, millet' gibi anlamlara gelmektedir. Bu kelimenin ıstılah anlamı ise insan hayatını düzenlemek amacıyla konulan kurallar bütünüdür. Bu kurallar, Allah tarafından konulmuşsa, buna İslam, insanlar tarafından konulmuşsa buna da beşeri din denilir. İslam, Allah nezdinde kabul edilen Hak din iken, beşeri din ise Allah nezdinde kabul edilmeyen batıl dindir. Çünkü Allah nezdinde din tektir, o da İslam'dır. (Al-i İmran, 3/19) İslam'dan başka kim bir din ararsa, o din, ondan asla kabul edilmeyecektir. (Al-i İmran, 3/85) Bu nedenledir ki Hz. Adem (as)'dan bu yana gelen bütün peygamberlerin getirdiği dinin ortak adı İslâm'dır. Zaten Allah'ü Teâlâ Müslümanlar için din olarak 'İslam'ı seçmiş (Maide, 5/3) ve isim olarak da 'Müslüman' ismini vermiştir. (Hac, 22/78)

Yukarıda zikrettiğimiz ayetlerden (3/19, 5/3) de anlaşılacağı üzere, Hz. Adem (a.s.)'dan itibaren, son peygamber Hz. Muhammed (a.s.)'a kadar gelen bütün peygamberlerin tebliğ ettikleri dinin ortak adı İslâm'dır ve her peygambere inananlar da Müslüman'dır. Nitekim, "İbrahim ne Yahudi ve ne de Hristiyan'dı: ancak o, Hanif (muvahhid) bir Müslüman'dı..." (Al-i İmran, 67); aynı şekilde Hz. Nuh (a.s.) ile ilgili Yunus Suresinde (Yunus, 72), Hz. Yusuf (a.s.) ile ilgili Yusuf Suresinde (Yusuf, 101), Hz. Süleyman

(a.s.) ile ilgili Neml Suresinde (Neml, 44), Hz. İsa (a.s.) ile ilgili Maide Suresinde (Maide, 111) ve benzeri diğer ayetlerde de diğer peygamberlerin de Müslüman oldukları açıkça belirtilmiştir.

Dolayısıyla ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin İslam'dan başka bir din araması ya da seçmiş olduğu Din'i (İslam'ı) başka -batıl- bir dinle veya bu dinin bir parçası ile -sanki eksikmiş gibi- tamamlamaya çalışması asla kabul edilemez. Çünkü İslam Dini, tamamlanmış (Maide, 5/3) ve kitabında da hiçbir şey eksik bırakılmamış bir dindir. (En'am, 6/38) Hz. Muhammed (as) son peygamber (Ahzab, 33/40), Kur'an-ı Kerim de son kitaptır. Yani artık yeni bir peygamber ve dolayısıyla da yeni bir kitap gelmeyecektir. Zaten Hz. Muhammed (as), âlemlere rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberdir. (Enbiya, 21/107) Bu, Hz. Muhammed (as) kıyamete kadar gelecek bütün insanların peygamberi olduğu anlamına gelmektedir. Yani Hz. Muhammed (as), diğer peygamberlerden farklı olarak belirli bir dönem, belirli bir kavme gönderilmemiştir.

Demokrasi, tanım(lar)ından da anlaşılacağı üzere, -içi boş bir iddia olsa da- halkın iradesini esas alan bir yönetim şeklidir. Oysa demokrasilerde hiçbir zaman halkın iradesi esas alınmamıştır. Demokrasilerde esas olan irade bir avuç güçlü, elitist azınlığın iradesidir. Demokrasilerde ister halkın iradesi, isterse bir avuç azınlığın iradesi esas alınsın, her iki halde de hüküm koymada İlahi Vahiy değil, halkın iradesi esas alınmaktadır. Bu ise halkın iradesinin ilahlaştır-

rilması anlamına gelmektedir. Oysa İslami hükümleri esas alan sistemlerde ilahi vahiy esas alınmaktadır. Demokrasiler, çoğunluğun (aslında küçük, ama güçlü kapitalist/sermayedar bir grubun) görüşünü, İslami sistemler ise, -çoğunluk ya da azınlık fark etmez- Allah'ın hükümlerini esas alır. Yani helal ve haramı tayinde, hele kanun ve şeriat vaz' etmede 'çoğunluk' kavramının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. 'Çoğunluk' şirk içinde ise, şirk asla mazur gösterilemez. Bütün insanlık faizin, zina ve içkinin helal olduğunda birleşse, demokratik olarak bu haramlar yürürlükten kaldırılabilir, fakat Şer'i/İslami çerçeve içerisinde bunlar yine haramdır ve bunların haramlıklarını kabul etmeyen bütün insanlık da olsa Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılmaya yeltendiğinden dolayı 'bütün insanlık' müşrik ve kâfir olur. İslam ve demokrasi arasındaki temel ve giderilmez çelişki de budur.

Kısacası hüküm -mutlak anlamda sadece Allah'a aittir; İslam'a göre şekillenmiş olan bir toplum, bu hükümden başka bir hükmü asla kabul edemez. İslam'a göre Hâkimiyet de kayıtsız şartsız yalnızca Allah'ındır. Bu, İslam akidesinin

bir gereği ve sonucudur. Başkalarının hüküm konusunda Allah ile herhangi bir ortaklığı ve yetkisi de yoktur. Hiçbir kimsenin Allah ile birlikte hüküm koyması asla söz konusu değildir. O hükmüne hiçbir kimseyi asla ortak etmez. Zaten bir ayette; "Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz" (Kehf, 18/26) buyurulmaktadır.

Dolayısıyla hiç kimse, Allah'a ve Resulüne rağmen hüküm koyamaz. Allah ve Resulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise, kadın ve erkek hiçbir Mü'min'in o konuda başka bir hükmü tercih etme hakkı da yoktur. (Ahzab, 33/36) İhtilaflarda çözüm için başvurulacak yegâne mercii de, yine Allah ve Resulüdür. (Nisa, 4/59) Bu ihtilaflarda Resulün verdiği bir hükme, içlerinde herhangi bir sıkıntı duymak-

sızın ve tam bir teslimiyetle, teslim olunmadığı takdirde, iman etmiş de olunmaz. (Nisa, 4/65) Bir başka ayette -ve benzeri diğer ayetlerde de- Allah'ı Teâlâ, bütün kapsamı ve boyutlarıyla hâkimiyetin yalnızca kendisinin olduğunu dile getirmektedir. "Hüküm yalnız Allah'ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur." (Yusuf, 12/40) Bir başka ayette ise, Allah'ın izin vermediği konularda kanun koymanın şirk ve bu şekilde kanun yapanların bu yetkilerini kabul edip karşı çıkmamanın da onları Allah'a ortak kabul etmek olarak vurgulandığını görmekteyiz. (Şura, 42/21)

"Şimdilerde de, çağdaş ekonomik ve politik sistemlere, siyasi ve edebi akımlara İslam'ı benzetme hastalığı yaygınlaştırılmak isteniyor. Bazı yazarlar, İslam'ı demokratik bir rejim olduğunu öne sürerken, diğer bir yazar çevresi, İslam'ın kapitalist gelişmeyi rahat bir alan içinde geliştirmeye çok yatkın bir din olduğu kanaatindedirler... Aslında bu yanlış teşebbüslerin kaynağı "İslam'ı hâkim dönemin düşüncesine benzetme" yanlısidir. Bu yanlış

da Müslümanların zihin hayatından çıkarılmadığı müddetçe sıhhatli bir İslam'ı tebliğ hareket doğmaz."

"Dini temel kuralı içinde teşri hakkı, yani kanun ve yaşama şekli vaz' etme yetkisi sadece Allah'ın elinde olacağından, Allah'ın mülkü üzerinde hüküm ve tasarruf hakkına yeltenmek isteyen herkes şirke sapar. Bu anlamda insan topluluklarına, sosyal sistem teklif eden her kim olursa olsun Allah'a başkaldırmış bir müşriktir. Çünkü şirkin gerçek manası tevhidin aksine Allah'ın teşri hakkına, kanun ve nizam

koyma yetkisine tecavüzdür. Böyle bir açıklama platformunda insan, istediği kadar Allah birdir. O'ndan başka ilah yoktur desin, eğer teşri hakkında Allah'tan başka kimselere yetki tanıyorsa müşrik olmaktan kurtulamaz. Totaliter rejimlerde monark'lar birer ilahtırlar, oligarşik sistemlerde teşri mevkiinde bulunan elit zümreler ilahtırlar; genel sekreterler, şefler, parlamentolar ilahlık davasına kalkışmışlardır. Bunların tespit edip gösterdikleri yola, düzenlere, emir ve yasaklara rıza gösterenler, boyun eğenler gerçekte onların ilahlıklarını kabul etmiş kimselerdir ve Allah'tan başka ilahları yaratıcılarına ortak (şerik) koşmuşlardır."¹

"Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de kendisinin peygamberleri aracılığıyla bildirmiş olduğu şer'i hükümlere aykırı hükümler koyan kimseleri, Allah'a ortaklık iddiasında bulunanlar olarak nitelendirdiği gibi, onların bu tür bir yetkiye sahip olduklarını kabul eden, onların bu tür bir yetkiyi kullanmalarına karşı çıkmayıp reddetmeye, benimseyen ya da bunda herhangi bir mahzur görmediği için sesini çıkarmayan kimseleri de uluhiyet iddialarını kabul eden yani onların ortaklık iddialarını onaylayan müşrikler olarak tespit etmektedir."²

İslam'da, bir şeyin meşru olup olmadığının sınırlarını Allah (cc) tespit eder. Ancak O, emir ve hükmü koyabilir, helal ve haramı tayin edebilir. Çünkü Allah'tan başka hiçbir kimsenin hüküm koymak hakkı yoktur. Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a şirk koşmak ile aynı anlama gelir. (Maide, 5/50)

Kısacası İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiy'dir, demokrasilerde ise beşer/insan aklıdır; yani heva ve hevestir. (Furkan, 25/43) Demokrasilerde parmak usulü ile halkın çoğunluğunun kararı esas alınır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü demokrasilerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır.

İslam'da, bir şeyin meşru olup olmadığının sınırlarını Allah (cc) tespit eder. Ancak O, emir ve hükmü koyabilir, helal ve haramı tayin edebilir. Çünkü Allah'tan başka hiçbir kimsenin hüküm koymak hakkı yoktur. (En'am, 6/57; Yusuf, 12/40, 67; Kasas, 28/70, 88 vs.) Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a şirk koşmak ile aynı anlama gelir. (Maide, 5/50)

İşte İslam dini ile demokrasi ya da beşeri diğer bütün dinler arasında temel ve hiçbir zaman giderilmesi söz konusu olmayan çelişki budur. İslam nazarında, hâkimiyet hakkının tespiti, helal ve haramı tayin etmede, kanun ve şeriat vaz'etmede, demokrasilerde sadece bir iddia olarak kabul edilen çoğunluk kavramının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Bütün insanlık şirk koşsa, ben Müslüman'ım diyen bir kimse, tek başına da kalsa, asla şirki mazur göremez, gösteremez. Çünkü bilir ki, Allah-u Teâlâ diğer günahları affetse de, şirki asla affetmeyecektir. (Nisa, 4/48, 116) Dolayısıyla İslam Dini ile demokrasi dininin uzlaşması, barışık bir şekilde bir arada yaşaması asla mümkün değildir. Çünkü demokrasi ayrı bir din, İslam da ayrı bir dindir. 'Sizin dininiz size, benim dinim de bana' (Kafirun, 109/6) ayeti, şirke uzlaşmayı, onunla bir arada yaşamayı kesinlikle yasaklamıştır. Tevhid ve şirkin ayrı birer din olduğunu belirten

1 Ali Kaçar, Zirvedeki Mankurtlar, Genç Birikim yayınları, III. Bsk. 2012 Ankara, s. 214-215

2 Beşir Eryarsoy, İman ve Tavrı, Beka Yayınları Temmuz 2011 İstanbul, s.105

merhum şehid Seyyid Kutub bu ayetle ilgili olarak şu önemli tespitte bulunmaktadır; "Hiç şüphesiz cahiliye cahiliyedir, İslam da İslam. Aralarında derin farklar vardır. Tek çare bütünüyle cahiliyeden sıyrılmak ve yine bütünüyle İslam'a girmektir. Tek yol, içindeki bütün özellikleri ile cahiliyyeden ayrılmak ve bütün özellikleri ile İslam'a göç etmektir... Düşüncede, sistemde ve uygulamada tamamen ayrı. Bu ortak noktalarda buluşmaya asla müsaade etmeyen bir ayrılıktır. Yardımlaşmayı imkânsız kılan bir farklılıktır. Ne zaman cahiliyye taraftarları bütünü ile cahiliyyeden İslam'a geçerlerse o zaman sona erer. Yama yapmak yok. Orta yolda çözüm arama yok. Yolun ortasında buluşma yok. Cahiliye istediği kadar İslam kılığına bürünsün. İsteddiği kadar İslam'ın adını kullansın."

Demokrasiye Göre Hâkimiyet

Demokrasi, bilindiği gibi Batı kültürünün ürünü olan bir sistemdir. Batıda demokrasi kabul edilmezden önce, halk üzerinde Allah adı-

na kendisini yetkili gören tek kurum Kilise idi. Kilise, zamanla dini ve dini metinleri de kendi menfaatlerine uygun olarak tahrif ederek ülkenin, dolayısıyla da devletin tek egemeni haline gelmişti. Kilise, bu egemenliğini baskıcı ve zulüm politikalarıyla devam ettirmesi üzerine, Kiliseye karşı halk ayaklanmaları başlamıştı. Bu ayaklanmalara öncülük eden düşünürler, Kilise'nin de, kralların da ileri sürdükleri bu hak ve yetkilere sahip olmadıkları, egemenlik hakkının toplumun bütün fertlerinin hakkı olduğu, bu hakta, bütün halkların eşit olduğu propaganda-sını yapmakta idiler. Kilisenin ve kralların sahip olduklarını iddia ettikleri hakların, esas itibarıyla toplumun bütün fertlerinin çalınmış, gasp edilmiş hakları olduğunu anlatmakta idiler.

Bu gelişmelere ilave olarak keşiflerin, icatların, sanayi alanındaki siyasal ve ekonomik alandaki devrimlerin ve daha başka faktörlerin de katılmasıyla, 'demokrasi' düşüncesi, özellikle Fransız devriminden sonra gündemdeki yerini almıştır. Aslında değişen bir şey olmamıştır; ezilen ve tepesinde boza pişirilen yine halkın çoğunluğu olmuştur. Çünkü düne kadar Kilise ve krallar egemenliğin tek sahibi iken, demokrasilerde ise halkın iradesi adına bir avuç sermayedar bu egemenliğin tek sahibi olmuştur. Aslında bu, bütün beşeri sistemlerin -ister dini reddeden Komünist toplumların, isterse dini vicdanlara hapseden diğer kapitalist ve liberal sistemlerin- ortak özelliğidir. Bu ortak özelliğin en belirleyici yanı, insanı ilahlaştırarak, tanrıya başkaldırmak, nefse, hevaya ve şeytana tabi olmaktır. Demokrasi anlayışında da bu özellik açıkça görülmektedir: Yüce Allah'ın nizamını kabul etmeyip yönetimde bulunan insanların hüküm koyması ve Allah'ın indirdiğini bırakıp kendi hükümleriyle kendilerini yönetmek istemeleridir.

Kur'an-ı Kerim, 'İslami ve cahili' olmak üzere iki tür hâkimiyet olduğunu kabul etmektedir. Nitekim: "Onlar hala cahiliye hükmünü mü istiyorlar? Yakın sahibi (hakka kesin inan) bir toplum için, kimin hükmü Allah'ın hükmünden daha güzel olabilir" (Maide, 5/50) ayetinde hâkimiyet (hüküm); cahiliyenin hükmü ile Allah'ın hükmü olarak ikiye ayrılmakta ve iman edenler için Allah'tan daha iyi, daha güzel hüküm koyacak kimsenin olamayacağı açıkça belirtilmektedir.

Dolayısıyla "İslam'a göre mutlak ve sınırlandırılmaz hâkimiyet, yalnızca Allah'ındır. Bu konuda, bütün Müslümanlar arasında tam bir fikir birliği vardır. Hüküm koymak, Allah'a has

bir yetkidir. Başkalarının bu konuda herhangi bir ortaklığı yoktur. Hiçbir kimsenin, Allah ile birlikte hüküm koyması mümkün değildir. O, hükmüne hiçbir kimseyi –asla- ortak etmez.”³

Hâkimiyet noktasında şöyle bir izah vardır demokraside; hâkimiyet, ister halkın olsun ister milletin olsun önemli değil. Burada önemli olan hâkimiyeti kullanma yetkisine sahip olan toplumun genelinin hâkimiyet dediğimiz bir bütüne sahip olmasıdır. Yani, toplumun geneli, bu egemenliğe sahiptir. Fertler birbirlerine eşit olduklarına göre de, her bir şahıs, o hâkimiyetin bir birimine, bir parçasına sahiptir. Yani Türkiye’de mesela 65 milyon insan –ya da seçmen- varsa, hâkimiyet 65 milyon eşit parçaya bölünmüş demektir. Bunun Kur’ânî ifadesi 65 milyon ilâh kabul ediliyor, demektir.. Herkes hâkimiyetin eşit bir parçasına sahip olduğundan, zamanı gelince hâkimiyet parçalarının sahipleri oylarını bir tarafta toplar ve ittifakın mümkün olmadığı halde, çoğunluğu teşkil eden parçaların toplamı doğrultusunda icraatlar yapılır, kararlar alınır. Bu noktada hâkimiyetin kullanılması gündeme gelir.⁴

Demokrasi, egemenliğin halkta olmasının adıdır. Krallık, hâkimiyetin kralın elinde olmasıdır. Teokrasi, hâkimiyetin Allah adına konuştuğunu iddia eden din adamı sınıfının ya da kendini tanrı yerine koyanların elinde olmasıdır. Buna benzer diğer bütün beşeri sistemler de egemenliği elinde bulunduranlara göre isimlendirilir ve tanımlanırlar. İslâm ise, bütün bu beşeri sistemlerden farklı olarak egemenliği

Demokrasi, egemenliğin halkta olmasının adıdır. Krallık, hâkimiyetin kralın elinde olmasıdır. Teokrasi, hâkimiyetin Allah adına konuştuğunu iddia eden din adamı sınıfının ya da kendini tanrı yerine koyanların elinde olmasıdır. Buna benzer diğer bütün beşeri sistemler de egemenliği elinde bulunduranlara göre isimlendirilir ve tanımlanırlar. İslâm ise, bütün bu beşeri sistemlerden farklı olarak egemenliği sadece ve sadece Allah’ta ait olduğunu kabul eden bir sistemdir. Demokrasi, halkın çoğunluğunun hâkimiyeti diye ifade edilse bile, bu iddianın kandırmacadan ibaret olduğu uygulamalardan anlaşılmaktadır. Demokrasilerde çoğunluğun ittifakı bile yoktur...

sadece ve sadece Allah’ta ait olduğunu kabul eden bir sistemdir. Demokrasi, halkın çoğunluğunun hâkimiyeti diye ifade edilse bile, bu iddianın kandırmacadan ibaret olduğu uygulamalardan anlaşılmaktadır. Demokrasilerde çoğunluğun ittifakı bile yoktur..

Hâkimiyet ya da egemenlik, insan hayatının her türlü meselesini ele alıp düzenleme ve hükme ya da kanuna bağlama hakkı olarak kabul edilir. Pratiğe baktığımızda bu tespitin hiç de doğru olmadığı görülecektir..

İslam’a Göre Hâkimiyet

Yukarıda da belirtildiği üzere Kur’ân-ı Kerim, İslâmî ve cahili olmak üzere iki tür hâkimiyet olduğunu kaydeder: “Yoksa onlar (İslâm öncesi) cahiliyye hükmünü (idaresini) mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükmü, hükümlerliği Allah’tan daha güzel kim vardır?” (Mâide, 5/50). Başka ayet-i kerimelerde, Allah’ın hükümleri dışında kalan hükümlerin “heva, tâğut, dalalet, şer vb. hükümleri” diye adlandırılmaları İslâmî olmayan hükümler arasında mahiyet farkından kaynaklanmamakta; aksine İslâmî olmayan hükümlerin cahili olmanın yanında, diğer olumsuz nitelikleri de kaçınılmaz olarak taşıdıklarını ortaya koymaktadır. Bu ayette geçen “hüküm” kelimesi, yalnızca siyasal anlam taşımakla kalmamakta, her türlü “yargı”yı da kapsamaktadır. Böylece, İslâm’a göre yapılanmış ve her türlü değer yargısı İslâm’a göre şekillenmiş olan toplumun hükmü İslâmî; böyle olmayan toplumun hükmü ise cahili hükümdür.

İslâmî anlamıyla hâkimiyetin dışında kalan her türlü hâkimiyet ve İslâm’ın değer yargıları dışında kalan her çeşit değerlendirmeye ad olan “cahili hâkimiyet”in mahiyeti hakkında İbn

3 Eryarsoy, age. s. 45-46

4 (M. Beşir Eryarsoy, İslam’a göre Laiklik, Demokrasi ve Hâkimiyet, Buruc Yayınları, Kasım 1998, İstanbul, s.71)

Kesir şöyle der: "Cenâb-ı Allah, (Maide, 5/50. ayette) her türlü hayrı kapsayan ve her çeşit şerden uzak tutan Allah'ın sapasağlam hükmünü bırakıp onun dışında kalan ve şahıslar tarafından Allah'ın şeriatına dayanmaksızın konulmuş görüş, hevâ ve ıstıhlara yönelen kimselerin bu davranışını reddetmektedir. Nitekim cahiliyle dönemi insanları da böyle yapıyor, kendi görüş ve hevalarından ortaya attıkları dalâlet ve cehaletlerle hüküm veriyorlardı... Onlar Allah'ın kitabı ve Resulünün sünneti ile hükmetmeyi bir kenara bırakıp "yasak" ile hükmediyorlardı. Her kim böyle yaparsa o kâfirdir; Allah'ın ve Resulünün hükmüne geri dönüp, az ya da çok hiçbir konuda onların dışında hiçbir şeyle hükmetmemek çizgisine gelinceye kadar onunla savaşmak farzdır."⁵

İslâm'a göre hâkimiyet ve egemenlik yalnızca Allah'ındır. Hüküm koymak Allah'a has bir yetkidir. Bu yetkide, başka hiçbir gücün ortaklığı yoktur. Hiçbir kimsenin Allah'tan ayrı olarak ya da Allah ile birlikte hüküm koyması söz konusu değildir. O, hükmüne hiç kimseyi asla ortak etmez (Kehf, 18/26). İslâm'da gerçeğin ölçüsü ve yegâne hak, Allah'ın Kitabı ve Resul'ünün sünneti olduğundan, herkesin bu hükümleri kabul etmesi gerekir. Hiç kimse kendi anlayışına göre kural/hüküm koyamaz. Ben Müslüman'ım diyen bir kimse, Kur'an ve Sünnete uygun ol-

mayan hiçbir kurala, hükme uymaz ve böyle bir kural ya da hüküm koymaya da kalkışmaz. Çünkü Yüce Rabbimiz, Mü'minler'in geçerli bir imana sahip olmaları için aralarındaki anlaşmazlıklarda Resul'ün hükmüne başvurmayı şart koşmakla kalmamış; içlerinde herhangi bir sıkıntı duymaksızın ve tam bir teslimiyetle, verdiği hükme teslim olmayı da şart koşmuştur. (Nisa, 4/65) Zaten, Allah ve Resulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise, -Kadın, erkek-bütün Mü'minler için, başka bir hükmü tercih -muhayyerlik- hakkı yoktur. (Ahzâb, 33/36) "Allah'ın, Rasûlü Muhammed'e indirdiğinden başkası ile hüküm vermek helâl değildir; çünkü hak yalnız odur. Onun dışında kalan bütün hükümler ise zulüm ve haksızlıktır. Müslüman'ın sorumluluğu ise "onlar arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet..." (Maide, 5/49) ayetinin gereğini yerine getirmektir. Zaten her peygamberin sorumluluğu da bunu gerektirmektedir. Nitekim Kur'an-ı Kerim, Hz. Peygamber'e insanlar arasında hak ile hükümler diye indirilmiştir (Nisâ, 4/105). Gerek Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen ve gerekse Allah'ın indirdiği hükümlere uymayanların Müslümanlıkları tartışmalı hale gelir. Dolayısıyla Allah'a ve Resulüne iman etmek iddiası ile birlikte tâğütün hükmünü isteyenlerin iman iddiaları geçersizdir. "Tâğüt ve tâğütün hükmü; "Allah'ın emirlerine zıt yeni hükümler icat eden her varlık, Allah'tan başka itaat edilmesi istenen her şey, kendisine ister bilerek ve isteyerek uyulsun; isterse zorla, tehditle boyun

eğdirilsin, her iki halde de itaat edilen konumuna girmektedir. Bu nesnenin insan olmasının, şeytan olmasının, put olmasının yahut da bunlardan başka herhangi bir şey olmasının önemi yoktur.” (Taberî, Câmiu’l-Beyan, 3/13). Allah’a iman ile tâğutun hükmüne başvurmak bir arada bulunamaz. Bu gibi kimselerin bu tavırları münafiklıklarının tescilidir. Onlar Allah’ın ve Resulünün hükmüne yanaşmazlar (Nisâ, 4/60-61).⁶

Mü’minler, kendi aralarındaki anlaşmazlıkları Allah’ın ve Resulünün hükmüne başvurarak çözüme ulaştırmak yükümlülüğünde oldukları gibi; onların hükmüne de tam bir teslimiyetle boyun eğmek zorundadırlar (Nisa, 4/59, 65). Allah’ın hükmünü kabul etmemek, O’nun hükmü ile hükmetmemek ise, insanı iman dairesinin dışına çıkarır; kâfir, zalim ve fasık yapar (5/Mâide, 44, 45, 47). Zikredilen bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere Allah’u Teâlâ, demokratik anlayıştaki hüküm koyma ve hâkimiyet anlayışını toptan reddetmektedir.

Demokratik Çalışma ve Amel İlişkisi:

İslam adına, Müslüman olarak belli bir partinin çalışmalarına katılan kimselerin yaptıkları iş sıhhat şartlarını taşıyın ya da taşımasın bir iştir/ameldir. Bu amelde bulunan kimselere bunu neden yaptıkları sorulacak olursa “İslam’ın hâkim olabilmesi için uygun olmayan bir zemini uygun hale getirebilmek için” diye cevap vereceklerdir. Oysa ancak bir amelin, salih amel olabilmesi yani Allah tarafından makbul-kabul edilebilir bir amel sayılabilmesi için, kişinin sadece mü’min olması yetmez; aynı zamanda o amel sadece Allah rızası için ve Şar’i’nin (Allah ve Resulünün) belirlediği ölçülere uygun yapma şartını da yerine getirmesi gerekmektedir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da Hz. Muhammed (as) bize örnektir. (Ahzab, 33/21) Peygamber Efendimiz (as), yemek yiyişinden, tuvalete girişine kadar örnek alınırken, bunlardan daha önemli olan İslam’ı hayata hâkim kılma mücadelesinde örnek alınmaması anlaşılır gibi değildir. Aslında bu, şu anlama gelir; Hz. Peygamber’in İslam’ı hayata hâkim kılma mücadelesinde örneklik teşkil edebilecek tarzda bir yolu, bir yöntemi yoktur. Bu ise, hem Kur’an’ın, hem de Sünnet’in günümüze ilişkin getirdiği çözümleri bilmemek ya da bu çözümleri Kur’an da, sünnet de getirir, bunu yeterli

görmeyerek kabul etmemek anlamına gelir.⁷ Kur’an’ın ve Sünnet’in getirdiği hükümleri (çözümleri, yol ve yöntemi) kabul etmemek ise, kişiyi Müslümanlıktan çıkarır.

Halbuki bu konuda, İslam’da herhangi bir boşluk yoktur. Çünkü din tamamlanmıştır. (Maide, 5/3) Dolayısıyla İslam’ın hâkim kılınması süreci adına yapılacak bir amelin salih (ameli hasene) olabilmesi için başta son Peygamber olmak üzere Kur’an’da zikri geçen diğer Peygamberlerin ‘tevhid mücadelesinin’ örnek alınması gerekmektedir. Zaten Peygamberlerin verdikleri tevhid mücadelesi bilinmeden İslam adına sahih ve Allah’ın razı olacağı bir mücadelenin yürütülmesi de mümkün değildir.

Genel seçimler –genelde- dört senede bir yapılmaktadır. Yapılan her seçimde ise, demokrasi kan tazelerken, kitleler de demokrasiye uyumlu hale getirilmektedir. Nitekim her seçimden sonra demokrasi ile olmaz diyenlerin bir kısmı demokrasiyi savunur hale gelmektedir. Bu nedenledir ki, İslami çevrelerde, her seçim dönemi, oy verilip verilmeyeceği konusunda yoğun tartışmalara neden olmaktadır. Ne yazık ki her seçim döneminde yaşanan bu tartışmalar, genellikle oy verilmez diyenlerden küçük ya da büyük bir parça koparak bitmektedir. Kopan bu parçalardan kimisi marjinal kalmamak, kimisi menfaat, kimisi Müslümanların önünün açılmasına zemin oluşturmak, kimisi de yorulduğu, ümitsizliğe kapılma gibi gerekçelere sığınmaktadır. İşin üzücü tarafı düne kadar oy vermenin küfür olduğunu söyleyen kimi üstatların, ağabeylerin (!) bugün, oy vermeyenleri suçlar hale gelmeleridir. Nitekim bunlardan kimileri oy vermeyelim de koy mu verelim diyor, kimisi falan partiye oy vermeyelim de, filan parti mi gelsin, kimisi sizler hala orada mısınız diyor? Velhasıl at izi, it izine karışmış durumdadır. Tabi mesele sadece oy vermek ya da parti beğenmek ya da beğenmemek değildir. Asıl mesele, Allah’ın cahiliye hükmü olarak nitelendirdiği yani Allah’ın indirdiğiyle hükmetmeyen bir yönetime katılarak ya da destek olarak cahili düzenleri teziye etmektir. Çünkü böyle bir tavır, İslam’la ve Müslümanlıkla asla bağdaşmaz.

Seçimden seçime, sadece oy vermek için sandık başına gider ve hiçbir partisel çalışmaya –seçim öncesi de, sonrası- da katılmam, bu

6 M. Beşir Eryarsoy, İman ve Tavr, Beka yayınları, Temmuz 2011, İstanbul, s. 51

7 Bu konuda daha geniş bilgi için M. Ali Furkan, İslami Tebliğde Nebevi Metod başlıklı yazısı, Genç Birikim Dergisi Ocak 2104, 176. sayı

da inancıma zarar vermez diyenler vardır. Demokrasiye iman edenler bile, oy vermek namustur, vatandaşlık görevidir derken, gerçekten oy vermek, sandık başına gitmek bu kadar basit mi? Bir kere seçim sandığına giden bir kimsenin bu davranışının anlamı, -kendisi ister işin şuurunda olsun, ister olmasın, ister bu anlama geldiğini bilmekle birlikte kalbinden bunu onaylamasın, fark etmez -zahiren şudur: 'Ben sahip olduğum kendi payıma düşen egemenlik/hâkimiyet hakkımı, filan partiye veya falan kişiye bana vekâleten kullanmak üzere belirlenen süre içerisinde devrediyorum"dur. Yani ben, mevcut demokratik düzeni kabul ediyorum. Bu düzenin sınırları içerisinde kalmak üzere, hâkimiyet hakkımı şu partinin ya da bu kişinin kullanmasını istiyorum." Seçime katılmanın bu anlama gelmediğini söylemek mümkün değildir. Bizim sandığın başına giderken başka niyetler taşımamız, davranışımızın hükmünü değiştirmek için yeterli değildir. Hangi niyetle olursa olsun ve rey verdiğiniz parti veya kişinin niteliği ne olursa olsun seçmen olarak seçime katılmanın anlamı, kurulu bulunan demokratik düzeni kabul etmek olarak yorumlanmasa bile, en azından reddetmemek anlamına gelir. Demokrasiyi kabul edenler için hiçbir mesele yoktur. Asıl mesele, demokrasinin halkın iradesini ilahlaştırdığını, Allah'a meydan okuduğunu söyleyenler içindir. Allah'ın hükmü ile cahiliye hükmünü tercih kendilerine aittir.

Partisel çalışmanın ya da demokratik mücadelenin Müslümanların önünü açacağını, İslami çalışmalar için uygun bir zemin hazırlayacağı tarzındaki düşünceleri, Kur'an'da kıssaları anlatılan

Kur'an-ı Kerim, son peygamber dâhil, hiçbir peygamberin, kendilerine ve beraberindeki Mü'minler'e yönelik zulüm ve işkenceleri geriletmek için, tağuti sistemlerle uzlaşmaya çalıştığını bize göstermemektedir. Tevhid mücadelesinde, bu, değişmez bir metottur; zaten nebevi metot da budur. Akli ve içtihadî yorumlarla, hiç kimse, bu metodu değiştiremeye kalkmamalıdır. Partisel ya da demokratik mücadeleyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bir Müslüman halkın iradesinin ilahlaştırıldığı partisel ya da demokratik bir yöntemi, -velev ki İslami mücadele için uygun bir zemin oluşturacak dahi olsa- asla kabul edemez. Çünkü demokrasi beşer aklının ürünü bir din iken, İslam ise, Allah'ın bizler için uygun gördüğü/seçtiği bir dindir.

hiçbir Peygamberin verdiği tevhidi mücadeleyle bağdaştırmak asla mümkün değildir. 950 senelik tevhid mücadelesinde Hz. Nuh (as), ateşe atılmasına rağmen Hz. İbrahim (as) ve işkence, baskı ve boykota rağmen Hz. Muhammed (as) dâhil, hiçbir peygamber, içinde yaşadıkları şirk sistemlerini, kendilerine ya da birlikte oldukları Mü'minler'e yönelik zulmünü kısmen de olsa durdurmak ya da geriletmek için, içinde yaşadıkları şirk sistemleriyle bu anlamda bir ilişkiye girmeyi asla denememişlerdir. Her peygamber ve beraberindeki bir avuç Müslüman, bizimle mukayese bile edilemeyecek derecede çok daha zor şartlarda, büyük kuşatılmışlıklar ve işkenceler altında oldukları halde, tağuti sistemle uzlaşmadıkları gibi, bir takım haklar elde etmek için de sistemde kısmi değişikliğin peşinde de olmamışlardır.

Son Peygamber, kendisine iman eden Mü'minler, bir taraftan işkenceden geçirilirken, kimileri de işkenceler al-

tında şehit edilirken bile kendisine yapılan devlet başkanlığı teklifi dâhil, mücadelesini kolaylaştırıcı; işkence ve zulümleri hafifletici hiçbir teklifi kabule yanaşmamış ve bütün teklifleri 'bir elime ayı, bir elime de güneşi verseler dahi' diyerek elinin tersiyle reddetmiştir. "Sizin dininiz size benim dinim bana" (Kafirun, 109/5) ayeti, biraz sizden, biraz bizden türü uzlaşma tekliflerine bütünüyle kapıların kapatıldığını bize göstermektedir. Kur'an-ı Kerim, son peygamber dâhil, hiçbir peygamberin, kendilerine ve beraberindeki Mü'minler'e yönelik zulüm ve işkenceleri geriletmek için, tağuti sistemlerle uzlaşmaya çalıştığını bize göstermemektedir. Tevhid mücadelesinde, bu, değişmez bir me-

tuttur; zaten nebevi metot da budur. Akli ve içtihadî yorumlarla, hiç kimse, bu metodu değiştiremeye kalkmamalıdır. Partisel ya da demokratik mücadeleyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bir Müslüman halkın iradesinin ilahlaştırıldığı partisel ya da demokratik bir yöntemi, -velev ki İslami mücadele için uygun bir zemin oluşturacak dahi olsa- asla kabul edemez. Çünkü demokrasi beşer aklının ürünü bir din iken, İslam ise, Allah'ın bizler için uygun gördüğü/seçtiği bir dindir.

İslam'ı Egemen Kılmak İçin Çalışmak İbadettir.

Elbette İslam'ı egemen kılmak için çalışmak bir ibadettir. Bu ibadetin yerine getirilme yolu ve bu yolun temel ilkeleri evvela Kur'an-ı Kerim ile ikinci olarak da sünnet-i seniyye ile tespit edilmiş bulunmaktadır. Tespitini yapageldiğimiz gerçeklere ve bu esas kaynaklara bir daha müracaat edildiği takdirde, herkesin tespit edebileceği gerçeklerden bir tanesi de şudur: Müslüman için Allah'ın hükümlerine aykırı herhangi bir hükmü kabul etmeye imkân yoktur. Müslüman bir kimsenin, İslam'ın emrettiği hedef ve gayeleri gerçekleştirmek sorumluluğu vardır. Bu sorumluluklarını yerine getirmek için izleyeceği yol, Allah'ın emredip Resulünün rehberlik ettiği yola aykırı olamaz.

Muhammed Kutub, konuyla ilgili üç tehlikeli kaygan zeminden bahseder. Bu zeminlerden birincisini şöyle açıklar Muhammed Kutub: "Bu konudaki ilk tehlikeli kaygan zemin itikadidir...

Yalnızca Allah'ın şeriatının hükmüne başvurmakla, başka hiçbir hukukun ve yasanın egemenliğini kabul etmemekle yükümlü olan, Allah'ın hükmü dışında kalan bir hüküm, cahili bir hükümdür, o cahili hükmün kabul edilmesi de, o hükümden hoşnut olunması da, o hükme (herhangi bir şekilde) iştirak etmek de Müslüman için caiz değildir, diyen bir dine bağlı olan bir Müslüman için, Allah'ın indirdiklerinden başka hükümleri koyup kanunlar yapan, yaptığı uygulamalarıyla her fırsatta Allah'ın şeriatinin hükmünü kabul etmediğini, reddettiğini ilan eden bir parlamentoya katılmak nasıl caiz olabilir?

"Böyle bir Müslüman için böyle bir parlamentoya katılmak nasıl caiz olabilir? Üstelik böyle bir parlamentoya giren bir kimse yaptığı yemininde, parlamentoya sadakatle bağlı kalacağına yemin de etmektedir. Yüce Allah ise şöyle buyurmaktadır:

"O size Kitap'ta: Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman sizler de şüphesiz onlar gibi olursunuz..." (Nisa, 4/140)

"İleri sürülebilen lehte gerekçeler şundan ibarettir: Bizler onlara karşı İslam'ı haykırıyoruz... Allah'ın indirmedikleriyle yapılan teşri'leri sürekli olarak reddettiğimizi ilan ediyoruz... Bizler "devletin resmi kürsüsü"nden konuşuyor ve Allah'ın Şeriatı'nın hükmünü kabul etmeye çağırıyoruz..."

Ancak bütün bunlar, açıktan açığa akideye aykırı olan bir tutuma uygun bir gerekçe olamaz."

"İkinci tehlikeli kaygan zemin, halk kitlelerinin gözünde davanın sulandırılmasıdır.

Biz her fırsatta halk kitlelerine, Allah'ın indirmedikleriyle hükmetmek batıldır, diyoruz. Allah'ın şeraitiyle hükmeden yönetim dışında hiçbir yönetimin ve yönetim düzeninin meşruiyeti (İslam'a uygunluğu) söz konusu olamaz... diyoruz. Diğer taraftan halk kitleleri bizim, katılmama çağrısında bulunduğumuz işe katıldığımızı görmektedir. Bunun sonucu ne olur?

(...) Bizler böyle yapmakla aslında İslam'ı ve düzenini ayakta tutacak ve oluşturulması gereken tabanı sulandırmaktayız. Çünkü artık bunun sonucunda halk kitleleri bu gibi hususlarda izlenmesi gereken yolu açık seçik bir şekilde anlayamaz, tespit edemez. İslami bir yönetimin ayakta kalabilmesi için gerekli olan 'İslami bir taban'ın oluşması ise, halk kitlelerinin bilinci netleşmedikçe, akidelerinin kendilerine yalnızca İslam ile hükmeden bir düzeni kurmakla, başka hiçbir düzeni ve yönetimi kabul etmemekle yükümlü kıldığını kesinlikle bilmedikçe, evet, bütün bunlar gerçekleşmedikçe böyle bir tabanın da oluşması mümkün değildir.

Üçüncü tehlike kaygan zemin ise, geçmişteki bütün asırların deneyleriyle ispatlandığı gibi, 'diplomasi oyunu'dur. Bu oyunda her zaman için güçlü olan zayıfı yutar. Bu oyun esnasında, güçlü olanın elinden -çok küçük dahi olsa- egemenliğinin bir parçasını zayıf olanın almasına asla fırsat verilmez...

(...) Buna göre İslam'a düşman olanların siyasal organizasyonlarına katılan İslami cemaatlerdir, asıl bu diplomatik oyunlarda kaybedenler, kazananlar da daima düşmanlardır. Çünkü halk

kitleleri nazarında bu yolla düşmanlarının temize çıkarılması söz konusu olduğu gibi... diğer taraftan halk kitleleri nazarında İslam savunucularının davaları da sulandırılmış olmakta ve cahiliyyenin siyasal organizasyonlarına katılmaksızın, alanda bağımsız ve kendilerine has yapılarıyla ortada oldukları dönemlerdeki 'aslılıkları'ni kaybettikleri için de bu oyundan yenik çıkarlar."⁸

İslami Mücadele uzun soluklu bir mücadeledir. Uzun soluklu olan bu mücadele dünyevi başarılarından öte, Allah'ın rızasına endekslenen ve sadece O'nun rızasını uman bir mücadeledir. Bu nedenle bu mücadeleyi verenler, bugünden yarına bir başarı, bir sonuç beklemezler. Zaten bugünden yarına bir sonuç bekleyenler, istedikleri gibi bir sonuç alamadıkları zaman çabucak yorulmak suretiyle, mücadeleden de vazgeçmek zorunda kalmaktadırlar. Ömrü, bütününü içine alan, ölüm sonrası hayatı da kuşatacak olan bir mücadeleyi göğüsleyenler, kolay kolay yorulmazlar, bıkmazlar ve usanmazlar.

Ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin, her zaman ve her şart altında savunması gereken, yok olması pahasına koruması, muhafaza etmesi ve vazgeçmemesi gereken sabiteleri/ilkeleri vardır. Bu ilkelerden, sayımız azdır, gücümüz yeterli değildir, güçleninceye kadar vazgeçebiliriz tarzı bir düşünceye sahip olması mümkün değildir. Çünkü ilkeli olmayan ya da ilkelerinde gevşek/esnek davranan bir mücadelenin İslamilik yönü tartışılmalı hale gelir. İslami bir mücadelenin ilkesiz olması, sabitelerinin olmaması düşünülemez. Bu nedenle, ben Müslüman'ım diyen herkesin özellikle de belirli hedefleri olan ve attığı her adımda İslami ilkeleri kendisine esas alan bir Müslüman'ın mutlaka şartlara, konjonktüre göre değişmeyen ilkeleri bulunmalıdır. İlkelerin muhafazası, ilkelerden taviz ver-

İslami mücadele, ilkeli bir mücadeledir. Şartlara, konjonktüre göre yol ve yöntemini belirlemez. Çünkü bu, 950 senelik mücadelesine rağmen bir ailenin fertleri kadar kendisine inananları bulunan Hz. Nuh (as)'ın; ateşe atılmasına rağmen mücadele yönteminden taviz vermeyen Hz. İbrahim (as)'ın; dünyalık bütün tekliflere rağmen 'bir elime güneşi, diğer elime ay verseniz bile davamdan vazgeçmem' diyen Hz. Muhammed (as)'ın ve "kıyamet günü yanında 2-3 ya da hiç inananı bulunmadan gelen' peygamberlerin mücadele yöntemidir.

memesi, o Müslüman'ın İslam'ı özümsemesine, pratikleştirmesine bağlıdır. Bir Müslüman ancak, Ammar b. Yasir gibi yani ikrah altında tutulduğunda kalbiyle tasdik etmemek şartıyla ilkelerinde gevşeyebilir. Zaten bu da ruhsattır. Bu şartlarda bile azimetini tercih etmek, ruhsattan daha evladır. (Nahl, 16/106)

İslami mücadele, ilkeli bir mücadeledir. Şartlara, konjonktüre göre yol ve yöntemini belirlemez. Çünkü bu, 950 senelik mücadelesine rağmen bir ailenin fertleri kadar kendisine inananları bulunan Hz. Nuh (as)'ın; ateşe atılmasına rağmen mücadele yönteminden taviz vermeyen Hz. İbrahim (as)'ın; dünyalık bütün tekliflere rağmen 'bir elime güneşi, diğer elime

ay verseniz bile davamdan vazgeçmem' diyen Hz. Muhammed (as)'ın ve "kıyamet günü yanında 2-3 ya da hiç inananı bulunmadan gelen' peygamberlerin mücadele yöntemidir.

Dolayısıyla ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin bu konuda tercih hakkı yoktur. Helal ve haramın belirleyicisi olarak halkın iradesini benimseyen demokrasiyi kabul etmesi asla mümkün değildir.

"Bu benim dosdoğru olan yolumdur, şu halde ona uyun. Sizi O'nun yolundan ayıracak (başka) yollara uymayın. Bununla size tavsiye etti, umulur ki korkup-sakinirsiniz." (En'am, 6/153)

"De ki: 'İşte bu, benim yolumdur. Ben ve bana tabi olanlar bilerek Allah'a çağırırız. Allah'ın şanı yücedir. Ben, Allah'a ortak koşanlardan değilim.'" (Yusuf, 12/108)

"(Ey Muhammed!) Rabbinin yoluna, hikmetle, güzel öğütle ve onlarla en güzel şekilde mücadele et. Şüphesiz senin Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir. O, doğru yolda olanları da en iyi bilendir." (Nahl, 16/125) 05.03.2014

Gençlik Çağı / Gençlik Üzerine

Hayriye BİCAN

Hayatin evreleri var. Bebek, çocuk, genç derken bir de bakarsınız ki yaşlılık izleri üzerinizde... Bir bebek doğar, bir tarih başlar. Her çocuk bir tarih yolculuğunun başındadır. Sıra kendisine geldiğinde her insan tarihe kütleselel/kitlesel ağırlığı kadar basınç uygular. Gençlik hayatın en önemli merhalesidir diyebiliriz. Taze, güçlü ve dinç olarak hayat serüveninin başlangıcındadır, henüz. Daha yürünecek çok yol vardır önünde. Her genç hayatının baharında hedeflerini netleştirip, idealleri için adım atmalıdır. Kişi bu dönemde ilmi ve ahlaki donanımı bilerek, isteyerek, farkında olarak sürdürür.

Gençlik zihnin ve gönlün en verimli en zinde olduğu zaman dilimidir. Gençlik çağı hayatın önemli dönemidir. Genç bu dönemde bedensel ve ruhsal gelişimini çok hızlı yaşar. Gençlik çağı insanın biyolojik, psikolojik, sosyolojik gelişim ve değişimin yoğun olduğu hassas bir dönemdir. Kişilik ve kimlik arayışının en karmaşık olduğu zaman dilimidir. Genç fikir ve duygulanımında çalkantılı durumlar yaşayabilir. Toplumun en aktif grubunu gençler oluşturur. Bu durumda toplumu en fazla etkileyen kesimdir gençlik. Bu nedenle gençler üzerine özenle eğilmemiz gerekmektedir.

Genç kelimesinin anlamını bildiğimizde, gençliğin ruh yapısı üzerine bize ip uçları verecektir. Türkçede; yaşı ilerlememiş olan, gençlikteki özellikleri koruyan, dinç, zihin bakımından yeterince gelişmemiş, toy şeklinde tarif ediliyor. Arapça'da bu kelime feta ve şaab olarak

kullanılır. Şaab; yetişip yiğit olmak, ateşi tutuşturmak, bir şey yükselmek-büyümek, atın ön ayaklarını coşarak kaldırması, bir şeyin güzelliğini ve parlaklığını artırmak anlamlarına gelir. Feta ise, delikanlı ve yiğit olmak, mert olmak, kerem ve cömertlikte üstün gelmek demektir. Kur'an-ı Kerim'de, Hz. Yusuf (Yusuf-30), Hz. Musa(Kehf-62) , Hz. İbrahim (Enbiya-60) ve Ashab-ı Kehf'ten (Kehf,10-13) feta diye bahsedilmiştir.

İlmi, zihni ve fikri gelişmeden mahrum kalan gençlik, ileriki dönemlerde bilgeliği kazanamaz. Faydalı meşguliyetlerle değerlendirilmelidir ki, hayatın kalan bölümleri verimli olsun. Genç vahiy bilgisi ile beslenmez, ibretle bakmaz, tefekkür etmezse basirete ulaşamaz. Müslüman genç teslimiyet zırhını kuşanarak, tefekkürü, tezekkürü ve tedebbürü yaşamının merkezine yerleştirmelidir. Hakkı göstermeyen bilgi mümini bağlamaz. Yaratın Rabbin adı ile okuyan gençler tembelliği atıp, titiz ve istekli çalışmalarla başarılarla imza atacaktır.

Yaratın Rabbin adı ile okunmalıdır. Hayata refakat eden en önemli olgu ilimdir. Okumayı ve kitabı sevmeden, onlarla dost olmadan bilgiye erişilmez. Kitap insana heyecan ve değer katar. O heyecanı hissetmeyen, o lezzeti tatmayan genç doğru yol arkadaşını seçememiştir. Gencin en iyi arkadaşı "Kitap" olursa verimli bir ömür geçirir. Çünkü asıl kazanç Kitap'tadır. Kitabın derin dünyasına kapı aralayan gençler topluma yararlı olurlar. İslami bilgiyi talep eden genç, salih amellerden örülü bir ömrü hedefle-

mektedir. Gayretli yiğitlerin çalışmaları fitne ve fesat ateşini söndürecektir.

İlim ve irade imanının iki temel unsurudur. Gençler Hakkı öğrenip, irade kullanımı terbiyesini kazanmalıdır ki, şahsiyetli bir nesil ortaya çıksın. Genç vahiy bilgisiyle karşılaşmalıdır ki, İslâmî kimlik hayatında aktifleşsin. Kalbin dinginliği ancak imanla sağlanır. Böyle bir gönül ince düşünce, hassasiyet, duygu, coşku, nezaket gibi hasletlerle dopdoludur.

İnsanın bileceği ilk şey kendisidir. Kendisini tanımayan kişi marifet alanına adım atamaz. Öz ve söz gönülde uyum içindeyse hakikat bilgisine varılır. Şuurlu genç, beynini ve kalbini ifsadın istilasına karşı korumalıdır. Şeytan ve dostlarının yaldızlı ve cazip yalanlarına kanmamalıdır. Onlar zehirli yilandan başka bir şey değildir.

Sorumluluğun farkında olarak hayrı biriktiren genç bilir ki atalet hayatı tahrip eder. Tefekkür kalbi parlatır. Genç tabiatı gözlemler, tarih sayfalarını çevirerek inceler, vakiaları kavrayarak varoluşun amaçlarını araştırarak hayata müdahil olur. Tarihe haktan yana tanıklık eder. Hayatta fazilet uğrunda mücadele etmekten daha önemli bir şey olmadığını düşünür.

Genç gelecektir. Gençler istikbale açılan kapılardır. Gençlerimiz, başkalarının kurbanı olmamalı. Sadece bilimsel bilginin sihrine kapılarak, medeniyetimizin temeli olan irfan kapılarına sırtını dönenler asla hikmete ulaşamazlar. Fitrat dininin prensiplerini cesaretle ortaya koyarsak, güzel örneklerle temsil edersek ancak o zaman istikbal nesline korunmuş bir miras bırakabiliriz.

Gençliğin temelleri çocuklukta atılır. İnsan dünyaya gözünü açtığı andan itibaren bir öğrenme sürecine girer. Geçen her an öğrenme işlemi sürer. Gençlik dönemine bu süreç adım adım izlenerek varılır. Hayat bir eğitimidir. Eğitim ve

Ahlaklı bir nesil yetiştirmek için uygun şartları hazırlamak gerekir. Gence her türlü hayır ve doğru telkin edilmeli, düşünme ve kavrama yetenekleri canlı tutularak genç geleceğe hazırlanmalıdır. Gençlerde ahlak ve terbiye prensiplerini alışkanlık haline getirmek için öncülük edilmeli ve örnek olunmalıdır. Çok erken yaşlarda nefis terbiyesine başlayarak gence doğru bir şahsiyet kazandırmak için çalışılmalıdır. Çocuk olsun genç olsun insan eğitiminin aslında bir nefis eğitimi olduğu unutulmamalıdır.

öğretim meselesi vicdan işidir. Eğitim, çocuğun fitrattan gelen özelliklerini koruyarak gelişimini sağlamaktır. Her eğitim bir form kazandırma çabasıdır. Çocuğun temel şahsiyet alt yapısı altı yaşına kadar tamamlanır. İnsan hayatındaki ilk altı yaş, gelecek temellerinin atıldığı dönemdir. Gençliğin ilke kodlarının yapılandırıldığı dönemdir, çocukluk. Duygu ve değer tohumları bu dönemde atılır. Çocuklukta ekilen tohumlar gençlikte meyve vermeye başlar. Ebeveyn ve eğitimciler bu bağlamda önemli sorumluluklar düşmektedir. Hakikatten kopan popüler kültür, ters yüz edilen olgu ve kavramlarla insanlığı hiçliğe sürüklemektedirler. Sanki asıl

doğrular, modern ve moda olarak gösterilen olgular olduğu zannı servis edilir. Sanat ve spor adı altında başta gençler olmak üzere Müslüman halka gayri ahlaki anlayışlar ve yaşam tarzları empoze edilir. Haya ve edep imanının temelidir. Modernlik adı altında genç dimağlara sunulan çeşitli utanmazlıklar edebi ve iffeti yok etti. Ahlaksızlık yaygınlaştı. Müslüman genç asla hayasızlığa meyletmez, temiz ve nezih kalmak için çalışır. Birey olma yalanı/maskesi altında gençler bir hiç uğruna kurban ediliyor. Tehlike çanları çalıyor. Geleceği bu kötülüğe bırakmak, kediye ciğeri emanet etmektir.

Günümüz gençliği laik ve seküler bir eğitimden geçiyor. Bu da genci bölünmüş bir zihin kargaşasına düşürüyor. Madde ve ruh uyumunun bozulduğu bir anlayış öngörülür. Hatta ruh/maneviyat bilinçli olarak ihmal edilir. Genç fitrattan gelen iman köklerinden koparılır. Çağdaş eğitim, modernlik ve bilimsel bilgi klişesiyle dayattığı anlayışla insanı kör bir noktaya sürükler. Modernizmin eğitim için öngördüğü felsefe pragmatizmdir. Bu felsefe için önemli olan ilim/bilgi değil faydadır. Pragmatizme göre bilginin doğruluğu yalnızca pratik değerine, sonuçlarına, işe yararlılığı, faydası ve çıkarı yönünden

değerlendirilir. Global sekülerizmin egemen olduğu bir dünyada somut olarak "fayda" vermeyen şeylerin bir değeri yoktur. Öncelik hazıdadır. Gençlik dönemi, dünyevileşmenin en yoğun yaşandığı dönemdir. Nefsin arzularının en güçlü olduğu zaman dilimidir. Bu gerçekleri yok etmeye çalışmadan terbiye etmelidir, insan. Tüm yaşam aktivitelerini İslam'ın öğütlerine göre düzenlemelidir. Dünyevileşmenin egemen olduğu gençlik evresinde gençlerimizi pragmatizmin kuruluşundan ve duygusuzluğundan korumak için İslam'ın ilkelerini işaret etmek gerekir. Madde ve ruhun doyumu denge gözetilerek sürdürülürse akıl ve kalp uyumu içinde bir yaşama kapı aralar, her genç.

Ahlak ölçülerinin öncelendiği bir toplum istiyorsak, hedefler belirlemek çok önemlidir. Geleceğin ihyası için somut hedeflerle birlikte mutlaka soyut hedefler de belirlemeliyiz. Akademik başarı ve kariyerdan önce manevi değerlerin önemli olduğunu anlamalıyız. Manevi değerler olmadan maddi başarının tek başına yarım kaldığı bilinci gelişmelidir. Manevi açılımla yorumlanmayan her maddilik kuru kalır ve ruhsuzlaşır. Gençlerin maddi ihtiyaçları için harcanan enerji maneviyat için de harcanmalıdır. Gencin ruhuna da destek verilmelidir. İşte o zaman genç, hiçbir şeyin gayesiz olmadığı gibi insanın da mutlaka yüce bir amaçla yeryüzünde bulunduğunu öğrenir. Eğitimci ve ebeveynler umutları her an canlı tutarak vicdani bir sorumluluğun gelişmesi için çalışmalıdır. Eğitimdeki en etkin metot örnek/model olmaktır. Eğitimciler ve veliler olarak hepimiz temsil misyonunu en güzel şekilde gerçekleştirmemiz gerekir.

Ahlaklı bir nesil yetiştirmek için uygun şartları hazırlamak gerekir. Gence her türlü hayır ve doğru telkin edilmeli, düşünme ve kavrama yetenekleri canlı tutularak genç geleceğe hazırlanmalıdır. Gençlerde ahlak ve terbiye prensiplerini alışkanlık haline getirmek için öncülük edilmeli ve örnek olunmalıdır. Çok erken yaşlarda nefis terbiyesine başlayarak gence doğru bir şahsiyet kazandırmak için çalışılmalıdır. Çocuk olsun genç olsun insan eğitiminin aslında bir nefis eğitimi olduğu unutulmamalıdır. Allah'ın ve resulünün iltifat edeceği bir nesil yetiştirmek için gençleri kalplerin cilasası olan Kur'an iklimine davet etmek gerekir. Genç ile Rabb arasındaki yapay engelleri ortadan kaldırmak gerekir. Böylece çocukta kul olma bilinci gelişir. Örneğimiz ve öğretmenimiz olan, peygamber efendimizin nurlu yolunda adım adım yürüyerek mutlu ve

huzurlu bir hayatı yaşarsak, çocuklarımıza bu ruh dinginliğini hissettirebilirsek, Resulullah ile gençlerimiz arasında bir sevgi köprüsü kurabiliriz.

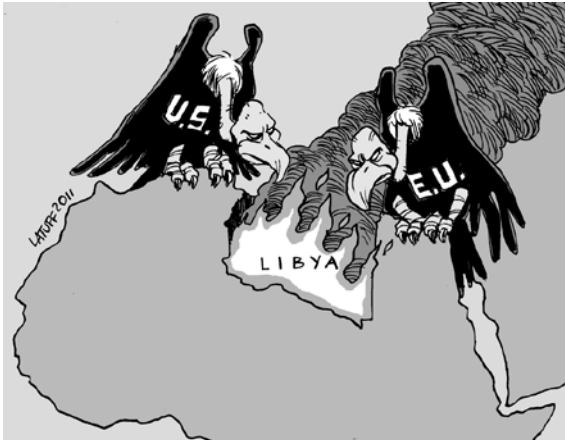
Kimlik bunalımı ve ideal yokluğu günümüz gençliği için en büyük tehlikedir. Fikir erozyonu geçiren genç için düşünmek bir anlam ifade etmez. Kısa yoldan zevklerine ulaşmak için çalışır. Sadece "Ben" çevresinde dolaşarak egoist ve narsist bir yaşam sürdürür. Bu şekilde var olmanın peşinde olan gençler sanal var olma biçimleri geliştirirler. Materyalist, modernist temele dayanarak kurgulanan sosyal, kültürel, ekonomik yaşam modelleri pragmatiktir ve çıkarı önceler. Menfaati önceleyen genç bencilleşir. Böylece tahammülsüz, haz ve hız düşkünü genç küresel emperyalist çıkarlara alet olur. İlke ve ideal sahibi olmaktan uzaklaşır. Ahlaken yok olmanın eşiğindedir. Fıtrat kodlarına uygun gerçek hayat tarzlarına dönmedikçe de gençliğin bu kaostan kurtulması mümkün değildir. Şuur kaybına uğramış bu gençler için mutlaka bir şeyler yapılmalıdır.

"Rabb'imiz, bize tarafından Rahmet ver ve bize şu durumumuzdan bir kurtuluş yolu hazırla" (Kehf-10).

Batılılar Küresel Felaketin/ Sapkınlığın Adıdır

Necdet YÜKSEL

Barışı, adaleti, hak ihlallerini önleyici sistemi getirmeyi bayraklaştıran Batılılar, yıllardır gerçekte dünya kamuoyunu, sömürgeci zihniyetlerini sorgulayamaz haline getirme amacını gütmüyorlar mı...? Ayrımcılık temelli sınıflandırmalardan asla vazgeçmeyen Batı dünyası, kendi kültürlerinin, dinlerinin haricinde kalanları "ötekiler" ilân etmişlerdir. Yapıcı değil yıkıcı uluslararası bir iletişim dilini tercih eden insanlığa medeniyet, modern yaşam kurallarını öğretmeye kalkan küstah emperyalist güçler, iğrenç siyasetlerini hoş kılıflardan yararlanarak meşrulaştırmayı da bırakmıyorlar. Batılılar gaddarlığın sembolüdürler.

Batılı egemen rejimler nüfuzlarını küresel- leştirmede pervasız davranmaktalar... ABD ve Avrupa ayrı ayrı kıtalarda varlık gösterecekleri dünyayı tekellerinde tutma hususunda ittifak üzereler. Uluslararası karşı konulamaz bir yapı

oluşturmanın ancak ortak değerler etrafında birliktelikle kabil olabileceğini bilen gasıp batılılar söz konusu dayanışmaları sayesinde yeryüzü genelinde küçümsenemeyecek bir derinlik, etkileycilik ve yönlendirici kabiliyette kesp etmişlerdir. Kurup yetkilerle donattıkları BM, IMF, Dünya Bankası, Unesco gibi organizasyonlarıysa, katılımcı diğer görüntü mankeni/ikna edici resmi faktör olmaktan başka bir fonksiyonları bulunmayan devletleri hain planlarını/şeytani emellerini realize platformunda ustaca kullanmaktadırlar. Bu döngünün değişimine ise zinhar izin vermemekteler.

Her nerede işgaller, katliamlar, sınır savaşları, iktidar değişimi gerekçeli ayaklanmalar varsa batılıları orada arayıp bulmak nedense sürpriz değildir. Sadece yakın havzalarını değil yerkürenin her yanını denetleme hırsıyla geniş eylem ve müdahale planları hazırlamaları asıl mantalitelerini yorumsuz bir şekilde ortaya koymaktadır. "Arap Baharı" esintisinin etkisine giren ülkelerdeki halk ayaklanmalarının başlangıçlarına, ilerleyen aşamalarında, yürürlüğe giren siyasi taleplere, kitlelere seçilen liderlerin vaatlerine ve nihayetinde de totaliter kadim yöneticilerin ekarte edilmelerinin akabinde inşa edilen hükümetlere yakından bakıldığında, karşınıza yine batılılar çıkmaktadır. Batılılar küresel felâketin/sapkınlığın adıdır.

Toplumların dünlerini, bugünlerini devasa bir ahtapot gibi kollarının arasına alan barbar batılılar, kuşattıkları coğrafyalardaki her kesimden toplulukların yarınlarına da hükmetmenin

peşindeler. Tunus'ta, Mısır'da Libya'da hâlen bir sükun bulamamış kutuplar arası, bir gerilim hem devam ettiriliyor ve hem de kontrollü kriz konsepti maharetiyle, halkların İslami özgürlük mücadelelerinin önünü kesmek ve hüsrarla sonuçlanmasını sağlamakla meşguller. Aylardır Ukrayna'da Müyesser iktidarla muhaliflerin açık bir çatışma yaşamalarının gerisinde de batılılar yok mudur? Rusya ve batılı bloğun temsilcileri Ukraynalıların refahı, kalkınmaları adına mı karpışmaktalar?

Batılıların gerçek yüzleri ne zaman hakıyla görülecektir. Girdikleri yerleri kısa sürede altüst etmeler, fitne ateşini yakarak toplumsal dinamikleri zaafa uğratmaları ve milliyetçi duyguları kamçılایıcı paket açılımlarıyla bölücü anlamları devreye sokmaları insan görünömlü Vandal batılıların neye hizmet ettiklerini kavramaya yetmez mi? Petrol, doğalgaz, kıymetli maden yataklarını ve de yüksek stratejik değeri taşıyan koordinatları insanların hayatlarından katbekat âli addeden batılı modern caniler barıştan, adaletten, hakların iadesinden yana olabilirler mi?

Sahnelenen insanlık dramlarının asıl failleri olan batılıların baskıladıkları gelişmelerine set çekerek açlığa, cahilliğe, ölüme mahkûm ettikleri zavallı milletlerin kurtuluş umutları olabilmeleri mümkün müdür? Ne yazık ve hayret vericidir ki hâlen bu halklar batıya ve batılılara hayrandırlar. Bugünkü post modern/hürriyet sevdalısı gibi arzı endam eden batılıların atalarının altında ezilmiş nice Asya/Afrika halkları da batı ve batılılara hayranlık beslemekte ve onların işlerine/ilerleyişlerine/yapılanmalarına karışmalarını da kendilerine verilen bir değer bazında algılamaktadırlar. Esareti boyna ziynet olarak takmak bu olsa gerektir. Özgürlük; şeref ve prangaları kıracak cesaretin ürünüdür!

Hayatın çok çeşitli konu başlığı altında, baş döndürücü bir hızla ortaya konan görkemli buluşlar sanayide, teknolojiye ulaşılan seviye ve siber iletişim ağı maalesef batılıların tek tip bir dünya oluşturmalarının silahlarıdır. Bilgi, araştırma, geliştirme çabaları, tecrübe aktarımı vahşi kapitalist sermaye sahiplerinin yeni pazarlara girmelerinin etkili reklam sunumlarıyla tüketicilerin beyinlerini ve paralarını ele geçirebilmelerinin emrindedir. Kazandıkça iştahlanan iştahlandıkça daha geniş ölçekli bir kazanma ameliyesine sarılan batılı kapitalistlerin gündeminde, Suriye’de öldürülen İnsanlara acımak yoktur. Mülteci kamplarında, gayri insani şart-

larda ayakta kalmaya çalışanların feryatları, faiz lobilerinin kulaklarına yardım mesajı olarak değil, fırsatı kaosu ranta çevirme melodisi olarak vasil olmaktadır. Güçlü olanın hayatta kalacağına, zayıfların da doğal seleksiyona uğrayarak yok olacağına inanan bir kültürle yetişenlerin akıl ve kalpleri, vicdanı, merhameti, hakkaniyeti, karşılıksız paylaşımı daha da ilerisinde diğergamlığı tanıyabilir mi? Batılı emperyalistler insanlığı zehirlemekteler. Peki panzehir ne ve nerededir?

İnsanlığın despot güç merkezlerinin muhasaralarını dağıtmada güçüne dayanağı şüphesiz ki İslâm'dır. Küresel emperyalizmin yozlaştırıcı, hayatı karartıcı, aşağılayıcı ve hiçleştirici söylemlerine de/eylemlerine ancak sahih bir İslâm akidesiyle mücehhez kılınarak şereflice direnilebilir. Batılı siyasetçi ve akademisyenler bir realiteyi bildiklerinden ki soğuk savaş döneminin ardından İslâm/İslâm'ı tavizsiz yaşayanları ve sorumluluklarını terke yanaşmayanları hedef ilân etmişlerdir. Batılılara ancak İslâm haddini bildirebilir.

“Bosna’nın Mehmet Akif’i” Cemaleddin Latif ile Röportaj

Abdussamed ÖZKAN

Bosna’nın sembol isimlerinden ve çok yönlü kişiliğiyle tanınan Prof. Dr. Cemaleddin Latif 1957’de Gorni Vakuf’ta doğdu. Annesi Hersekli babası ise Bosnalıdır. Evli ve üç çocuk babasıdır. Saraybosna İslam Enstitüsü’nde Tefsir öğretimi ve aynı zamanda Sancak Üniversitesinde Felsefe Fakültesinde Edebiyat Teorileri dersleri veriyor. Ve şair kimliğiyle öne çıkan Latif, Aliya İzzetbegoviç’in de en yakın dava arkadaşıydı. “Bosna’nın Mehmet Akif’i” olarak anılan Latif, aynı zamanda Bosna milli marşının da yazarı... Bugüne kadar yayınlanmış sekiz eseri var.

Abdussamed Özkan: 1995 Dayton Barış Antlaşması ile birlikte Bosna’da neler değiş-

ti? Özelde Bosnalı Müslümanlar ve genel olarak bu ülkenin insanları değişim ve gelişim adına bir şeyler yaptılar mı? Özellikle Aliya İzzetbegoviç’in ölümünden sonra Bosnalı Müslümanlar özgürlüklerini kazanma ve haklarını savunma adına neler yaptılar?

Cemaleddin Latif: Bismillahirrahmanirrahim. Öncelikle, bu gerçekten çok geniş bir konu. Kısacası, Aliya İzzet Begoviç o barış antlaşmasını imzalamaya mecburdu, imzalamak zorundaydı. Tabi ki Dayton bir savaş antlaşmasıydı. Bunun anlamı şuydu. Bu savaş antlaşmasının temel bir amacı vardı, o da savaşı durdurmak yani o katliamlara, cinayetle bir son vermek. Antlaşma bu yanıyla gerçekten başarılı bir ant-

laşmaydı. Biliyorsunuz o dönem binlerce insan katledildi, özellikle binlerce Bosnalı Müslüman vatandaş sistematik bir soykırıma uğradı. Onlarca camimiz harap edildi. Dolayısıyla barışın sağlanması ve akan kanın durdurulması açısından bu barış antlaşması oldukça başarılı bir antlaşmaydı. Biliyorsunuz, antlaşmadan sonra uluslararası güçler Bosna'ya geldi ve ortalık sakinleşti. Ancak, Aliya İzzet Begoviç antlaşma sırasında Amerika'daydı ve bizler de burada Saraybosna'daydık. O'nun ile iletişime geçemiyorduk ve tamamen bir karışıklık ve keşmekeş içerisindeydik. Bütün halk bir kargaşa içerisindeydi. Ve yapılan antlaşma tamamen adaletsiz bir antlaşma idi. Bizler mazlumduk. Maalesef o dönem, İslam dünyasında yanımızda duracak, bize destek olacak güçlü bir şahsiyet, güçlü bir devlet yoktu. Bizler batılı güçler arasında tamamen yetim bırakılmıştık. Bizi destekleyecek, bize sahip çıkacak ne Türkiye vardı, ne Suudi Arabistan vardı ne Pakistan ne de Mısır. Yanımızda kimse yoktu. Ama Sırp'ların yanında Rusya, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi geleneksel müttefikleri vardı. Ve bizler bunların arasında yetim bırakılmıştık. Ve biliyorsunuz Dayton antlaşmasından bir kaç ay sonra Sırp'lar, Hırvatlar, Fransa, İngiltere, Almanya ve Rusya Paris'te özel bir antlaşmaya imza attılar. Yani, Aliya o barış antlaşmasını imzaladı diye bizim onu suçlamamızın hiç bir gerekçesi yok. Hayır yok. Çünkü Aliya yalnızdı, yanında hiç bir destekçisi yoktu, imzalamak durumundaydı. Ve bizler, gerçekten Batılı güçlerin birleşmiş bir Bosna'dan yana olup olmadıklarında emin değiliz. Amerika, gerçekten bölünmüş bir Bosna görmek istemiyor. Ve birçok defa bunları Amerikan elçisi Jackovich (1995-1998 arası Slovenya Cumhuriyeti elçisi) ile tartıştım. Çok doğru bir adamdı. Demişti ki: Lütfen dikkatli olun sınırlarınız uluslararası toplum tarafından tanınmıştır. Bu sizin şansınız diye. Ancak biliyorsunuz, her gün tekrarlıyorlar işte aranızda bir antlaşma yapın diye. Yani biz, Sırp'lar ve Hırvatlar arasında. Ancak kendi standartlarının bu ülke de, Bosna'da uygulanmasını istemiyorlar, yani kendi demokratik standartlarını. Sizden bu sözümü vurgulayarak yayınlanmanızı istiyorum: Avrupa'da değer ilkesinin olmadığı, tek adam ve tek oyun olmadığı tek ülke Bosna. Tek adam ve tek sesin olmadığı bir ülke.

Sırp'lar ve Hırvatlar koalisyon olarak birleşmiş durumda ve Bosna'yı seçimlerde tek bir adam ve tek bir oyun olduğu bir ülke olarak görmek istemiyorlar. Bunun için sözde Bosna'da çoğunluk, üstünlük Müslümanların. Ama gerçekten Bosna'da çoğunluk Müslümanların, yaklaşık yüzde ellisi. İnşallah gelecekte bir elli yıl içerisinde Bosna yaklaşık yüzde yetmişlik bir oranla yine çoğunluğu Müslümanların oluşturduğu bir Bosna olacak. Ancak, onlar böyle bir Bosna görmek istemiyorlar tabi. Ve bu elbette anti demokratik bir taktik. Ve bizler bu sebepten dolayı güçlü bir Türkiye, güçlü bir Suudi Arabistan, güçlü bir Mısır, İran, Pakistan görmek istiyoruz. Ve bizler Mısır'da olup bitenleri görünce gerçekten çok çok üzülüyoruz. Çünkü bizler kaderimiz hakkında, bize ne olacağı hakkında endişe duyuyoruz sadece onlar için değil. Tabi ki onlar bizim Müslüman kardeşlerimiz ve onları çok seviyoruz ve bizler aynı zamanda bize ne olacağı konusunda da endişeliyiz ve korkuyoruz. Ve bu yüzden bizler birlik olmuş tek bir Türkiye'ye yardım etmesi için Allah'a dua ediyoruz. Ve bizler Başbakan Erdoğan'ı çok seviyoruz, Fethullah Gülen Hoca'yı çok seviyoruz. Her ikisini de seviyoruz. Biz birlik olmuş güçlü bir Türkiye görmek istiyoruz. Ancak güçlü bir Türkiye ile belki bizler daha güçlü ve geleceğinden emin birlik olmuş bir Bosna hayal edebiliriz. Eğer Bosna bölünür ve dağılırsa benim milletim hayatta kalamaz. Bu mümkün değil. Yoksa bizlerin yok olmasını isteyecekler.

Abdussamed Özkan

Türkiye'den söz açılmışken, biraz Bosna ile Türkiye arasındaki ikili ilişkilerden bahsedebilir misiniz? Ve Bosna'nın, veya Bosna halkının Türkiye hükümetinden ve Türkiyeli Müslümanlardan beklentileri nelerdir?

Cemaleddin Latif:

Turgut Özal zamanında, gerçekten Özal Bosna için kaygılanan, ilgilenen ve bir şeyler yapmak isteyen bir başbakandı. Ve O'nu şahsen tanırdım. Aliya'nın müsteşarıydım o dönem ve hamdolsun Özal'ın politikalarından çok faydalandık. Ancak, maalesef diğer siyasetçiler bizlere ancak vaatlerde bulunurlardı ve biz sizlerin yanınızdayız türünden söylemlerin dışında bir şey göremedik. Ama Türkiye o zamanlar güçlü değildi tabi. Ancak şu bir gerçek ki Erdoğan Hükümeti ile birlikte Türkiye Balkan Yarımadasına büyük önem verdi ve her alanda çok etkili ve kapsamlı politikalar geliştirdi. Ve biz Bosnalı, Kosovalı, Makedonyalı Müslüman halklar olarak Erdoğan'ı takdir ediyoruz. Eğer Türkiye olmazsa yanımızda bizim durumumuz çok daha tehlikeli olur. Çünkü bizler gerçekten hayatta kalıp kalmayacağımızdan emin değiliz. Sırpların gelip torunlarımızı öldürmeyeceklerinden gerçekten emin değilim ben. Saraybosna'nın tekrar bombalanmacağından emin değilim. Bizler Avrupa'da batılı güçler arasında yetim kalmış durumdayız. Batılıların merhametine bağlıyız. Onların ne kadar merhamet sahibi olduğuna tarih şahittir! Onların tarihi kan ve cinayetin tarihidir, engizasyon tarihidir. İslam tarihini biliyorsunuz. Bizler Endülüs ve Avrupa tarihini iyi çalışmalıyız, Avrupa'nın Türkiye ve İslam ile tarihi ilişkisini iyi çalışmalıyız. Bizlerin Avrupa tarihi içerisinde önemli bir yer tutan Oryantalizm'in tarihi

Aristo demokratik bir adam değildi, aksine ırkçı bir adamdı. Atina vatandaşları tüm insani haklara sahipti ancak barbar diye tanımladıkları diğer milletler sadece onlar için iyi bir köle olma hakkına sahipti. Eğer Müslüman isen barbarsın! Bizler Sırplar ve Hırvatlar için sadece iyi birer köle olma hakkına sahibiz! Her geçen gün terörist, fundamentalist gibi bir takım uyduruk yaftalarla İslam'a saldırıyorlar. Bu çirkin etiketleri Müslümanlara yapııştırıyorlar. Her kim bizim kaderimiz hakkında endişe duyuyor ve ilgileniyorsa hemen fundamentalist ve terörist etiketini yapııştırıyorlar. Aliya için aynı şeyi dediler ve ben onlar için Bosna'da bir numaralı fundamentalist ve radikal kişiyim.

üzerine özel çalışmalarımız olmalı. Ve onların diplomasi tarihini de çok iyi bilmek zorundayız. Unutmayın bizler onlar için barbar bir milletiz. Aristo diğer milletleri barbar olarak tanımladı. Aristo demokratik bir adam değildi, aksine ırkçı bir adamdı. Atina vatandaşları tüm insani haklara sahipti ancak barbar diye tanımladıkları diğer milletler sadece onlar için iyi bir köle olma hakkına sahipti. Eğer Müslüman isen barbarsın! Bizler Sırplar ve Hırvatlar için sadece iyi birer köle olma hakkına sahibiz! Her geçen gün terörist, fundamentalist gibi bir takım uyduruk yaftalarla İslam'a saldırıyorlar. Bu çirkin etiketleri Müslümanlara yapııştırıyorlar. Her kim bizim kaderimiz hakkında endişe duyuyor ve ilgileniyorsa hemen fundamentalist ve terörist etiketini yapııştırıyorlar. Aliya için aynı şeyi dediler ve ben onlar için Bosna'da bir numaralı fundamentalist ve radikal kişiyim. Ne-

den? Ben herhangi bir Sırp veya Amerikalıya karşı ne yaptım? Hiçbir şey. Ama onlar kanlı tarihlerini ve niyetlerini gizlemek istiyorlar. Türkiyeli her kardeşimle yaptığım röportajlar benim için çok önemli. Onun için lütfen bu sözlerimi benim için, hayır sadece benim için değil tüm milletim adına tüm Türkiyeli kardeşlerime vurularak iletin. Bizler çok çalışmak çok okumak zorundayız, Batıya karşı güçlü taktikler geliştirmeliyiz. Peki bizlerin taktiği ne olmalı? Bizler her zaman her yerde görünür olmalıyız. Yani bizler Avrupalı devletlerle, Batılı milletlerle ve insanlarla tartışmalıyız. Çünkü bizler kendimizi ifade etmek, temsil etmek zorundayız. İnanın onlar bizim devlet idaresine dair, yönetime dair kavram ve fikirlerimizden korkuyorlar. On yıl öncesine kadar, Roger Garaudy ha-

yatta iken Paris'te idim. Garaudy'nin asistanı ile sohbet ediyordum. Kendisi de yeni İslam'a girmiş birisi idi. Kendisiyle birlikte arabayla Paris caddelerinden geçiyoruz. Bana etrafı gösteriyor, parlamentoyu, devlet binalarını falan. Ve dedi ki: bunların hepsi müşrik kimseler dedi. Bana şöyle bir soru sordu: Neden Batılıların size karşı Sırları ve Hırvatları desteklediğini biliyor musun? Onlar Aliya'dan korkuyorlar. Neden? Diye sordum. Çünkü eğer Aliya tüm insani hakların korunduğu yüce ahlaki değerler üzerine, özgürlük ve adalet üzerine bir devlet kurarsa insanlar, gerçek anlamda özgürlük ve adaletin ve insani hakların sağlandığı bir Bosna göreceklerdi ve bu işlerine gelmeyecekti. Aliya Müslüman bir düşünürdü, merhamet sahibiydi. Aliya'dan korkuyorlardı. Ve onlar, yani Batılı milletler her alanda gerçekten tam bir çürüme, bozulma ve yozlaşmanın içerisindeydiler. Ama bizler merhamet duyguları olan özgürlükçü ve adaletçi kimseleriz. Bunlar bizim şiarımız. Çünkü bizler Müslümanız. Ve bizden çok korkuyorlar. Ve daha sonra Garaudy ile görüşmemizde, bana şöyle bir soru sordu: Batıyı ve Batının niyetinin ne olduğunu biliyor musun? Siz bu alanda daha çok okumuş birisi olarak benden daha iyi bilirsiniz dedim. Dedi ki: onlar tüm dünyayı yok edip mahvedecekler. Arsenal silahları var. Ve biz Müslümanlar, Hristiyanlar ve Budistler olarak birlik olup insanlığı bu tehlikeden korumalıyız dedi. Ve ben orda gerçekten donup kaldım. Çok ama çok ciddi bir adamdı. Müslümandı kendisi ama daha çok fikri ve felsefi anlamda Müslüman birisiydi kendisi. Onun için bizler her zaman her yerde görünür olmalıyız, sahnede olmalıyız, kendimizi göstermeliyiz. Çünkü kendimizi ifade ve temsil etmek zorundayız ve bunu tüm Müslüman milletlerle dayanışma içerisinde yapmalıyız.

Abdussamed Özkan: Avrupalı devletlerin sizi tanımadığını ve yok etme gibi bir çabalarının olduğunu söylediniz. Öte taraftan Bosna'nın Avrupa Birliği üyesi olma gibi bir isteği ve çabası var. Bu isteğin arkasındaki sebepler ve beklentiler nelerdir? Bunun gerçekten bu ülke için bir çözüm olacağına inanıyor musunuz?

Cemaleddin Latif: Evet. İnanın ben şahsen bunun biz Müslümanların iyiliği adına Allah'ın planı olduğunu düşünüyorum, sadece biz Balkan Müslümanları için değil, tüm Müslümanlar için. Neden? Çünkü bizler hayatta kalmak zorundayız. Sadece bu ölümlerin son bulması için Allah'a dua ediyoruz. Her otuz yılda, elli yılda

bir bizleri öldürüyorlar. Her elli yılda bir en az yüzde onumuzu katlediyorlar Avrupa Birliği ve NATO müttefikleri ile birlikte. Ve bilindiği üzere hamdolsun bir Türk şu an NATO'nun ikinci adamı. Avrupa birliği bizim hayatta kalmamız için bir şans. Ve böylece bize ne yapacaklarını bilemeyecek ve üzerimize bombalar yağdıramayacaklar. Bu mümkün olmayacak. Ve bizleri de Avrupa Birliği'nin bir üyesi yapmak zorundalar ve inşallah Türkiye'nin de Avrupa Birliği'nin bir üyesi olması için dua ediyoruz. Böylece Türkiye ile birlikte kesinlikle daha iyi bir pozisyon elde etmiş olacağız inşallah. Ve inanın bana çok sayıda Avrupa vatandaşının bu yolla Müslüman olacağına inanıyorum. Avrupa Birliği'ne girmek isteyişimizin arkasındaki sebepler olarak bunları düşünüyorum.

Abdussamed Özkan: Bu daha çok şu an için geçici bir çözüm olarak görünmüyor mu? Daha kalıcı bir çözüm adına gelecekte tüm Müslüman halkların bir birlik kurup yeniden tekrar güçlenip problemlerini kendisi çözeceği bir çözüm yolu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cemaleddin Latif: İnşallah. Ben bir politikacı değilim. Ve çoğu zaman bir şair gibi düşünürüm. Kim daha çok hakikatin bilgisine sahiptir? Politikacılar mı yoksa mistikler mi? Bazen mistikler sahiptir, politikacılar değil. Erbakan Hoca ile birlikte İstanbul'da tüm İslam dünyasından gelen Müslüman düşünürlerle birlikte bir toplantıdaydık. Ve bizlerin tüm sunumlarından, konuşmalarından sonra, özellikle benim sunumumdan sonra Erbakan Hoca şunları söyledi: biz İslam ümmeti olarak, tüm Müslüman halklar olarak, bizim de birleşmiş milletler birliğimizin olması lazım. Bizim de NATO gibi bir birliğimizin ve ortak pazarımızın olması lazım dedi. Tabii ki bu bir hayal gibi duruyor önümüzde ama düşünün bundan yetmiş yıl evvel Avrupa Birliği diye bir birlik hayal değil miydi? Ama bu gün bir realite. Ve Erbakan Hoca ayrıca şöyle dedi: Amerika Birleşik Devletleri diye bir birlik oluyor da problem değil bizler birleşince mi problem olacakmış! Avrupa devletleri, Avrupa Birliği diye bir birlikleri olunca problem değil de biz birlik olunca mı problem oluyor demişti. İnşallah Rabbim aramızda vahdeti sağlar ve bizleri birlikte kılar.

Abdussamed Özkan: Bizleri konuk edip vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Zihinsel İşgal Toplumsal Çözülme

Erdal BAYRAKTAR

Ahmet El Katip, Mana yayınları tarafından 'Çağdaş İslam Siyaset Sisteminde Anayasal Meşruiyet' adıyla tercüme edilen kitabında, Suudi Arabistan ve İran İslam Cumhuriyeti örnekleri üzerinden Müslümanların siyaset-devlet algısı ve uygulamalarını tartışıyor. Bu tartışmayı Hz. Peygamber döneminden başlatarak günümüze kadar getiriyor. Bu tartışmada iki kavram üzerinde duruyor: **Dini Meşruiyet ve Anayasal Meşruiyet.**

Müellifimiz, Şii kökenli bir Müslüman. İran İslam Devrimi süreçlerine fikri ve fiili katkıda bulunmuş, İmam Humeyni'nin sürgünden zaferle döndüğü uçakta bizzat bulunmuş birisi. O dönemlerde İmam tarafından formülize edilen "velayet-i fakih" siyaset teorisi için mücadele vermiştir.

Bütün bu fikri ve siyasi süreçlerden sonra geldiği siyasi anlayışı şu cümlelerle ifade ediyor: "Müslümanların üzerinde icma ettiği ve asla değişmez olan İslam kanunları alanı ile yönetim, idare ve egemenlik alanının birbirinden ayrılması, sosyal kanunların, hukukun ve toplumun eline teslim edilmesi, demokrasinin sağlanması, yönetim ve yönetim yetkisi gibi siyasal çalışmaların seçimlere tabi tutulması; halka yönetici, yönetim biçimi ve siyasi hayatı tanzim eden anayasa hakkında danışılması yani kısaca toplumun İslami, hükümetin ise 'seküler' ve 'demokratik' olmasıyla mümkün olabilir."

Sibel Eraslan Cemaat-Hükümet tartışmalarının başladığı günlerde kaleme aldığı bir yazısında şunları söylüyordu: "Cemaat/AK Parti

çatışması 'laiklik' hakkında daha ciddi düşünmeye davet ediyor bizi. Şimdiye kadar süren klasik laik/dindar çatışmasından farklı bir şeyle karşı karşıyayız. Dindarlarla/Dindarlar arasında gerçekleşen siyasi alan ve güç kavgası, yeni bir 'hakem' arayışına zorluyor." (Star Gazetesi) Bu örnekleri Tunus'ta Nahda, Mısır'da İhvan üzerinden çoğaltabiliriz.

Bu örnekler bize İslam Dünyası'nda fiili işgalden daha etkili bir zihinsel işgalle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Müslüman zihin uzun zamanlar boyunca kendi referanslarına dayanarak kendi kavramlarıyla düşünemiyor, fikir ve kurum üretmiyor. Zihinsel işgal fiili işgali derinleştiriyor. O açıdan fiili/ fiziki işgalden kurtulabilmemiz için zihinsel donmayla, zihinsel ataletle ve beraberinde gelen zihinsel işgalle yüzleşmemiz gerekiyor. Burada yeni bir gelişmeye dikkat çekmek gerekiyor: Bu günlere kadar Seküler Batı düşüncesi Garpzede elitler eliyle Müslüman toplumlara taşınıyordu. Bu duruma Müslüman aydınlar, alimler, hareketler direniyordu. Bu gün ise; seküler düşünceler ve kurumlar Müslüman yeni elitler eliyle "İslami Mücadele/Değişim" adı altında Müslüman toplumlara yerleştiriliyor.

İslam Dünyası ve Müslüman halklar maruz kaldıkları sonuçları konuşuyorlar. Neden bu sonuçlara maruz kalıyoruz? sorusunu sormaktan ısrarla kaçıyorlar.

Müslüman zihin tarihte kendi içinden ve dışarıdan gelen birçok travmaya maruz kaldı. Bunlardan en önemlisi ve ilki Muaviye ile

başlayan Hilafetin Saltanata dönüştürülmesidir. Bu süreç sürekli 'politik iktidar' lehine bir genişlemeyi beraberinde getirdi. Müslüman zihin ve halk politik iktidar lehine kendi aleyhine bir gerileme yaşadı. Bu süreç Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışı ve Hilafetin ilgasıyla sonuçlandı ve yeni bir aşamaya evrildi. Önemli bir harici etki ise, Batı dünyasında neşv-ü nema bulan Aydınlanma Devrimi'dir. Bu devrimle birlikte insanlık çapında büyük bir zihinsel devrim ve beraberinde sosyal, ekonomik, siyasal gelişmeler oldu. Müslümanlar olarak bu güne kadar yaşananlarla ciddi anlamda yüzleşmek ve hesaplaşmak zorundayız. Yaşadığımız/maruz kaldığımız sonuçların sebepleri konusunda gerçekçi mutabakatlara varmadığımız müddetçe bir çıkış yakalamamız zor görünüyor.

Afganistan, Irak, Suriye örnekleri ise bize başka bir yüzleşmeyi ima ediyor: Tarihsel, geleneksel kültür ve birikimle yüzleşmek. İslam Dünyası ve Müslüman akıl Aydınlanma Devrimi'nin iki önemli sonucu olan Sekülerleşme ve Ulusçuluğa gereken cevabı veremedi ve bugün bunların sonuçlarını yaşıyoruz. Geleneksel kültür ve birikim, sağlıklı bir değerlendiril-

meye tutulamadığı için olumsuz bir geri dönüşle bu günümüzü bloke ediyor. Mezhep taassubu olarak yaşadığımız bu blokaj, gerekli cevap verilemediği zaman sorunlarımızı içinden çıkılmaz hale dönüştürme riski barındırıyor. Her tarihi, dini, kültürel birikim sağlıklı ilişki kurulamadığında Kerim Kitab'ımızın dikkat çektiği "atalar dini" tehlikesine dönüşebiliyor. Bu gün böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bulunuyoruz.

Tarihte oluşan, oluşturduğumuz her birikim bir düşünsel, kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal bağlamın ürünüdür. Bu bağlam görmezden gelinerek yapılan bir okuma bizleri yanlışlara düşür edebilmektedir. Sünniliği, Şiiliği, Selefililiği vb. düşünsel, kelami, siyasal fikir ve tutumları aynısıyla bu güne taşımak fitratla, Sünnetullah'la savaşmak demektir. Bu yaşadıklarımız bir gerçektir/vakiadır; ama gerçeğin Tevhitle/Hakikat'le ilişkisini unuttuğunuz ya da gerçeği Hakikat'in yerine koyduğunuz zaman "hüsranı uğrayanlardan olma" uyarısına muhatap olursunuz.

Bugün yaşadığımız zihinsel teşevvüş iki cepheledir. İki cephede birden yüzleşme ve savaşım vermek zorundayız. Bence önceliği de içerideki

teşevvüşe vermek zorundayız. Kendimiz olmadan muhalifimizle baş edemeyiz. İslam dünyası bu güne kadar dışıyla uğraşarak vakit kaybetti. Bün-yeye virüslere müsait hale gelmişse kimi suçlamalıyız? Şeytan ve dostlarının "yaratılış kıssası"ndaki misyonlarını bilen bir zihnin bu hatayı yapması affedilir bir şey değildir. "Muttaki kulların hariç" kelim-i ilahisini nasıl anlamalıyız?

Genelde İslam dünyasında özelde Türkiye'de yaşanan son olaylar zihinsel işgal yanında toplumsal çözülme gibi bir sorunla da karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir. Müslüman halklar ve önderleri bu zamana kadar başımıza gelenlerin "İslamsızlıktan" kaynaklandığı tezi üzerinden bir muhalefet dili geliştirmektedirler. Bu son yaşananlar, Müslüman toplumların devlet ve işgalciler karşısında son sığınağı olan dinin nasıl ellerinden kayıp gittiğini ayan etmektedir. Seküler iktidarları için ilahi, İslami, ahlaki değer ve kavramların nasıl içlerinin boşaltılarak kullanıldığına şahit oluyoruz. Yola çıkarken İslami değerlere yaslanarak halkın masum duygularını istismar edenlerin, son kertede nasıl da seküler amaçları olduğuna, iktidara gelirken İslam'ı referans olarak görmediklerini deklare eden politik hareketin, birlikte çalıştığı ortağına karşı mücadele verirken İslami değerleri ve İslam tarihini nasıl insafsızca ters yüz ettiğine şahit oluyoruz. Yıllardır laik, seküler kesimlerin "dini siyasete alet etmeyin" retoriğini haklı çıkarırcasına nasıl da oyuna geldiklerine, Müslüman halkları aldattıklarına şahit oluyoruz dini/muhafazakar kesimlerin. Bu büyük bir travmadır. Bunun sonuçlarına ileriki günlerde hep birlikte şahit olacağız. Bu travma ne Hilafetin ilgasına ne de 28 Şubat krizine benzeyecektir. İslam'a en büyük ihanet Müslümanlardan gelmektedir. Kavramları bağlamından koparmak ve kötü

İslam'ın nüzul süreci insanları imanın nuruyla nasıl Zulümat'tan Nur'a, Zillet'ten İzzet'e çıkardığını Nebi ve R-sullerin hayatları üzerinden bizlere anlatmaktadır. Hayy-u Kayyum olan Rabbimiz bütün alemlerin Rabbidir. Dün o nesilleri nasıl hidayete erdirdiyse bizi de erdirecektir, yeter ki gereği gibi teslim olalım. Kur'an-ı siret eşliğinde okuduğumuzda ilk gördüğümüz şey "zihinsel inşa"dır. Vahiy 23 yıllık zaman sürecinde Müslüman insanı ve toplumu inşa ediyor. Zihinsel, kişisel inşa tamamlanmadan (Mekke) toplumsal inşaya (Medine) başlamıyor.

temsiliyet ihanetlerin en büyüğüdür.

Bu zihinsel işgal ve toplumsal çözülmeyle yüzleşmek zorundayız. Her zaman söylediğimiz gibi İslam kaybetmez, Müslümanlar/Müslüman olduğunu iddia edenler kaybedecektir. Rabbimiz imanının hakkını veremeyenleri şöyle uyarır: "Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) kendisinin onları sevdiği, onların da kendisini sevdiği Mü'minler'e karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir." (Maide-54)

İslam'ın nüzul süreci insanları imanın nuruyla nasıl Zulümat'tan Nur'a, Zillet'ten İzzet'e çıkardığını Nebi ve R-sullerin hayatları üzerinden bizlere anlatmaktadır. Hayy-u Kayyum olan Rabbimiz bütün alemlerin Rabbidir. Dün o nesilleri nasıl hidayete erdirdiyse bizi de erdirecektir, yeter ki gereği gibi teslim olalım. Kur'an-ı siret eşliğinde okuduğumuzda ilk gördüğümüz şey "zihinsel inşa"dır. Vahiy 23 yıllık zaman sürecinde Müslüman insanı ve toplumu inşa ediyor. Zihinsel, kişisel inşa tamamlanmadan (Mekke) toplumsal inşaya (Medine) başlamıyor. Kur'an Mekke ve Medine örneği üzerinden nasıl bir zihinsel, kişisel, toplumsal, siyasal, küresel bir inşa süreci takip etmemiz gerektiğini bize talim ettiriyor. Zihinsel, bireysel, toplumsal, siyasal kriz ve bunalımlar yaşayan Mekke toplumundan ilk Kur'an Nesli, sahabe nesli, kabile savaşlarıyla mahvı perişan olan Yesrib' den nasıl Medine-i Münevvere çıkarıldığına şahit oluyoruz.

Bizi oyalayan abra kadabracıları kendi hallerine bırakıp İlahi ve Nebevi gündemlerimize ve sorumluluklarımıza yoğunlaşalım.

13 Maddede Ruhi ÖZCAN'dan Mesajlar

Fatih PALA

Vahiy Kültürü gibi bir anlam yüklü kavram kalıbını bize miras bırakan Ruhi Özcan Hoca'yı, bir kez daha rahmet ile anmayı kendimize bir görev olarak addediyoruz. Pek çok kez okuduğumuz ve dahi okuttuğumuz **Vahiy Kültürü** isimli eserine hayranız. **Ravza Yayınları**'nın aynı zamanda ilk kitabı olma özelliğini taşıyan bu kıymetli çalışmadan çok büyük ödevler çıkardık. 1945-1986 yılları arasında arşınladığı dünyamızdan giderken, dost ve kardeşlerine kardeşçe öğüt ve tavsiyelerde bulundu bu eseri kanalıyla. Bazı öğüt ve tavsiyeleri okuyanların zoruna gidebilecek türde olsa da, 'doğruya doğru' demek düşüyor insana. Eserden çıkardığımızı ifade ettiğimiz çok büyük ödevleri başlıca şöyle sıralayabiliriz:

Ruhi Hoca'ya göre her insan, kapasitesi dâhilince Kur'an'ı ve Sünnet'i anlamaya yatkın bir zekâyla donatılmıştır Rabbimiz tarafından. Hiçbir kimse çıkıp da 'ben Kur'an'ı ve hadisleri anlayamıyorum' deme hakkına sahip değildir. Çünkü Allah Teâlâ, Kur'an için özellikle "Onu kolaylaştırdık ki anlayasınız" şeklinde buyuruyor.

Allah Resulü (sav)'in, ağızıyla telaffuz edip de vicdanında hissetmediği hiçbir şeyi söylemediğini/söylemeyeceğini hatırlatıyor bizlere

Ruhi Hoca. Müslümanların da, bu ahlak üzere hareket etmeleri gerekiyor elbette.

Ruhi Hoca için, söylenilen şeyler, ruhlarda terennüm etmezse eğer bunun bir anlamı olmuyor. Ruha yansımayan, ruha etki etmeyen sözler ve sözcükler boşa kalır, boşlukta sallanır sadece.

Anlaşılmayan ilimde bir fayda yoktur, tespitinde bulunuyor Ruhi Hoca. Ona göre ilim, anlaşılacak için vardır. Eğer insanlar, ilim sahibi olanların anlattıklarından bir şey anlamıyorlarsa ya da anlayamıyorlarsa; burada onların ilimden yoksun olmalarının yanında, âlimlerin de suçu var oluyor. İlimin en büyüğü Rasulullah'ta olduğu halde, herkes onu anlamış, sözlerine kulak vermiş, gereken dersi almışlardır. Muhatap kitlenin seviyesine inmeyi becerebilmelidir ilim ehli.

Ruhi Hoca, hatim diye bir ibadetin dinimizde olmadığını vurguluyor. Dikkat edelim, 'hatim yok' demiyor, 'hatim diye bir ibadet yok' diyor. İnsanların Kur'an'ı anlamadan ve ayetlerin künhüne vakıf olmadan, onu baştan sona onlarca ve hatta yüzlerce kere okumaları onlara bir fayda getirmeyecektir. İbadet olan hatim değil, o okumaktan hiç ayrı kalınmayan Kur'an'ın hükmümlerince bir hayat idame ettirmektir.

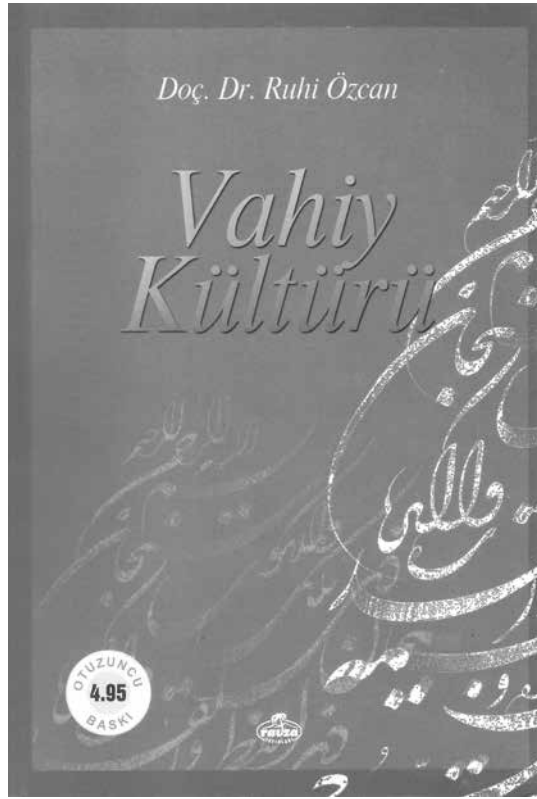
Kur'an'ın, kulaktan vicdana geçmesi için gönderildiğinin altını çizen Ruhi Hoca, vicdanda yer etmeyen ilahî kelimelerin durmadan tekrar edilmesinin insanda değişiklik var etmeyeceğini söylüyor.

Ruhi Hoca; namaz için, Kur'an kültürünün tekrar edilme stratejisidir, tanımını kullanıyor. Namaz ibadetimizde, gür bir şekilde Kur'an'la haşır neşir olduğumuzu, onu canlı hale getirdiğimizi, adeta kanımıza işlediğimizi ifade ediyor. Ondaki namaz algısı bu kadar Kur'anîlik içeriyor işte.

Çağımızda yaşanan sıkıntıların sebebini, insanlar arasında kültür müşterekliğinin olmamasına bağlıyor Ruhi Hoca. Aynı dava, aynı kaygı, aynı sevda zihinlerde ve yüreklerde taşınmıyorsa; Kur'an insanları aynı çatı altında buluşturmuyorsa, bunda tek suç sahibi, Kur'an'a ve onun getirdiklerine iman ettiğini iddia edenlerdir.

Ruhi Hoca'nın net söylemleri, sözlerini daha bir dinlenilir ve tutulur kılıyor. Mesela, Kelime-i Şehadet'i söyleyenin değil de, manasına iman edenin Müslüman olacağını söylemesi, tam orada durup tefekkür deryasına dalmamıza vesile oluyor. Bu sözle inancının şahitliğini yapacak bir insan, yalnızca onu telaffuz etmekle yetinemez. Dil ile ikrar edilen şey, kalp ile tasdik üzerine gelir. Bunların bulunduğu ve gelip dayandığı nokta da, gereğince amel etmektir.

İbadet etmenin, boyun eğmenin öneminden hareketle, ibadetin çok tehlikeli bir iş olduğuna dikkatleri çekiyor Hocamız. Günde en az kırk kere tekrarlanan "yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım bekleriz" cümlesi, sözü, ilkesi ibadetin ve yardımın tek sahibinin Allahu Teâlâ olduğunun hakikatini gönüllere silinmez lercesine kazıtır. Burada, boyun bükülecek, bel bağlanacak ve sözlerine icabet edilecek olanın sadece Allah olduğunun vurgusunu, Rabbimiz biz kullarına defalarca ve bizzat yaptırdığının

farkındalığını yaşıyoruz. "Rozet Müslüman olmak" tabiri de Hocamıza aittir. Yani Müslümanların ortak ihtiyaçları vardır. Müstereken susadıkları ve kaybedemeyecekleri bir varlıkları vardır; ilahi bir din, ilahi bir kültür/vahiy kültürü, Kur'an'ın getirdiği mesaj, Peygamberin getirdiği öğreti, onun ümmetine öğrettiği kültür... Bunlar Müslümanların yitiğidir ve onlar hangi şart ve ortamda olursa olsun, bu yitikleri kendilerine ait hale getirmek zorundadırlar. Yoksa o vakit rozet Müslüman, yani sözde ve görünürde Müslüman olmuş olurlar.

Müslümanların asla hiçbir kimseye benzemeyeceği, benzeyemeyeceği ve onların orijinallik içerdiği düşüncesine sahiptir Ruhi Hoca. Bu ayrıcalıkların farkına varmalıdır her Müslüman. Onlar ayrıca, yanıšta ısrar etmeyenlerdir. Çünkü yanıšta ısrar etmek, helak sebebi olarak görülmüştür inancımızda. Müslümanlar yine, müsrif olamazlar, olmamalıdır. Zira israfıla yol alanlar, israfa hayat hakkı tanıyanlar Rabbimiz tarafından 'şeytanın kardeşleri' olarak tavsif ediliyor. Bunu duyduktan sonra, hangi iman sahibi müsrifane bir yaşamda kalmaya razı olabilir ki! Burada, Hoca'nın sigara örneğini vermesi manidardır. Sigaranın her anlamda israf içerdiğini kanıtlamaya çalışıyor.

Hocamız Ruhi Özcan'dan son olarak tevhide ve dolayısıyla Allahu Teâlâ'ya ait olmayan başka inançlara kesinlikle saygı gösteremeyeceğimizi, gösteremeyeceğimizi ve bütün dertlerimizin başının ciddi manada kitapsızlığımız olduğunu öğreniyoruz. Her an elimizin altında olan bir ilahi öğretiden uzak kalmamız ve ona hayatımızda yer veremememiz bizim için kayıp ve utanç olarak yeter de artar bile. Rabbimizden kayıplarımızı azaltmasını ve kazançlarımızı da çoğalttıkça çoğaltmasını niyaz ediyoruz.

Çocuk Eğitiminde Nebevi Metod-I

Harun AKÇA

smharunakca@hotmail.com

Hiç şüphesiz ki, çocuğun doğumundan ergenlik çağına kadar geçen uzun süreç, çocuğun en önemli evrelerindendir. Çocuğun bütün hayatına yön verebilecek olan sağlam temeller bu dönemde kendisine verilebilir. Çünkü bu dönemde çocukta selim bir fitrat, tertemiz bir karakter, kirlenmemiş bir şahsiyet, sade bir dürüstlük, bozulmamış bir kalp mevcuttur. Geleceğe umutla bakmak ancak çocuğa bu merhalelerde uygun bir eğitim verilmesiyle mümkün olabilir. İlim ehli kimseler bu hususu şöyle dile getirmişlerdir;

“Çocuk anne ve babasına verilmiş bir emanettir. Kalbi tertemizdir. Sade ve saf bir karaktere sahiptir. Kendisine verilen her şeyi alıp, anında onunla amel etmeye elverişlidir. Bu yüzden eğer iyilik ve güzellik öğretilirse, çocukta iyilik ve güzellik üzerine büyür, bunun karşılığında ise çocuğun anne, babası, eğitimcileri, öğretmenleri, hem dünya da, hem de ahirette kendisinden hoşnut olurlar. Buna karşılık şayet çocuk hayvanlar gibi başıboş bırakılıp ilgilenilmezse ve kendisi-

ne kötü şeyler öğretilirse, işte o zaman karakter ve ahlak bakımından kötü bir kişiliğe sahip olur ki, bu çocuğun dünya ve ahirette helak olması demektir. Böyle bir durumda çocuğun bütün günahlarından velisi ve eğitimcileri sorumludur.”

Kötü bir çocuk ya annesinin ya babasının ya da her ikisinin ortak eseridir. Bu sebeple, çocuğumuzda gördüğümüz kötü bir huyun sebebini mutlaka kendimizde aramalıyız. Hiçbir

anne, baba çocuğu kötü eğittiğini kabul etmek istemez. Onda gördüğü yanlış bir davranışın sebebini arkadaşına, okula, çevreye ya da çocuğun kendisine yükleme eğilimindedir. Her çocuk anne ve babadan gördüklerini taklit ederek büyür. Eğer siz çocuğunuza iyi bir terbiye vermiş ve ona iyi bir örnek olmuş iseniz arkadaş ve kötü çevre çocuğunuz üzerinde fazla etkili olamayacaktır. Kötü örneğin ilk basamağı kötü örneklerdir.

Çocuk eğitiminde anne babaya düşen en önemli görev örnek birer davranış sergilemeleridir. Çocuklar çok iyi gözlem

Çocuk eğitiminde anne babaya düşen en önemli görev örnek birer davranış sergilemeleridir. Çocuklar çok iyi gözlem yeteneğine sahiptirler. Anne babanın çocuklarına öğretmek istedikleri davranışlar için model oluşturması etkili bir yöntemdir. Eğer anne baba günlük hayat ile ilgili sorumlulukları zorla, isteksizce gerçekleştiriyorsa ya da aksatıyorlarsa çocuk için de sorumluluklardan kaçması beklenen bir şeydir.

yeteneğine sahiptirler. Anne babanın çocuklarına öğretmek istedikleri davranışlar için model oluşturmaları etkili bir yöntemdir. Eğer anne baba günlük hayat ile ilgili sorumlulukları zorla, isteksizce gerçekleştiriyorsa ya da aksatıyorlarsa çocuk için de sorumluluklardan kaçması beklenen bir şeydir. Eğer anne dizi meraklısı televizyonun başından ayrılmayan biriye ya da baba futbol fanatığı, hiçbir maçı kaçırmayan futbolla yatan futbolla kalkan biriye çocuktan da İslami bir kişiliğin oluşmasını beklemek imkansız olacaktır. Bundan dolayı özellikle anne ve baba yaşantısına ve uğraşlarına bakıp kendisini öncelikle değiştirmeyi gaye edinecektir. Daha sonra çocuklarının eğitimine başlayacaktır. Kendisi değişmeyen bir eğitimcinin çocuklara vereceği çok fazla bir şey olmayacaktır.

Çocuk şayet daha küçük yaşta iken ihmal edilir ve gerekli eğitim kendisine verilmezse genelde kötü bir ahlaka sahip olur. Zaman içerisinde çocukta yalancılık, hile yapmak, kıskançlık, hırsızlık ve buna benzer kötü huyların görülmesi, başı boş bir insan olması, çocuğun uygun bir metot ile terbiye edilmemesinden kaynaklanmaktadır. Bununla beraber bütün bu kötü huylardan çocuk iyi bir terbiye ile korunabilir.

Bilinmelidir ki, çocuk terbiyesi ve eğitimi, önem arz etmeyen boş işlerden değildir. Özel-

likle çocuğun gerektiği şekilde eğitilmesi anne ve babası üzerine vaciptir. Nitekim Allah'ı Teala şöyle buyurmaktadır:

“Ey inananlar! Kendiniz ve ailenizi bir ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır.”(Tahrim 66/6)

Bu ayetin tefsirinde İbn-i Kesir Hz. Ali'den şu rivayeti nakletmektedir. “Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun...” Yani; onları eğitin ve terbiye edin. İbn-i Abbas ise bu ayet hakkında şu tefsiri yapmıştır: “Onları Allah’a itaat için çalıştırın, Allah’ a isyandan koruyun ve ailenize zikri öğretin ki, Allah onları cehennemden kurtarsın.”

Uygun bir metot üzerine terbiye ve eğitim, ailenin çocuğuna verebileceği en iyi hediye ve en büyük güzelliştir. Bu, dünya ve içinde bulunan her şeyden daha hayırlıdır. Bu ümmetin ıslahı ancak çocuklarımızı uygun bir metot üzere eğitim ve terbiye ile mümkündür. Ancak böyle ciddi bir çalışma ile Resulullah'ın (sav) yetiştirdiği sahabe topluluğuna benzer bir ümmet çıkabilir.

1-Nebevi Eğitim Metodunun Temel Taşı: Dua

Nebevi eğitim metodunun da sağlıklı bir neslin ortaya çıkması için görülen en önemli hasletlerden birisi hiç şüphesiz duadır. Resulullah (sav), ahlaki temiz, dini temiz, yaşantısı temiz bir toplum oluşturabilmek için hem ashabının çocuklarının terbiyesinde duaya büyük önem vermiş, hem de ümmetine bu hususta nasihatlerde bulunmuştur.

Resulullah (sav), doğacak çocukların Salih bir kimse olması için Müslümanlara şu tavsiyede bulunmuştur: “Sizden biriniz hanımına yaklaşmak istediğinde ‘Allah’ın adıyla.. Allah’ım bizi şeytandan uzak tut ve bize vereceğin çocuktan da şeytanı uzak tut’ derse bu birleşmeden doğacak çocuğa şeytan ebediyen zarar vermez.”

Bu hadis bizlere daha işin başında şeytani değil, rabbani bir metot ile hareket etmemizi öğretmektedir. Kadın ile erkeğin birleşmesi şayet Allah’ın adıyla başlayacak olursa bu, takva üzerine yapılmış bir beraberliktir ve şeytan kesinlikle bu beraberlikte ortak olamaz, onlara zarar veremez.

Yine aynı şekilde Resulullah (sav) Müslüman erkeklere evlenecekleri zaman salih bir kadın seçmelerini tavsiye etmiştir. Bunun sebebi hiç

şüphesiz doğacak çocuğun Salih bir ortamda büyümesini sağlamaktır. Çünkü henüz kendisi Salih olmayan bir kimsenin çocuğu dahi olsa bir başkasını ıslah etmesi düşünülemez. Nitekim Resulullah (sav) bir başka hadiste şöyle buyurmaktadır: *"Kendisi ile neslinizi kuracağınız kişiyi özenle seçiniz."*

Resulullah (sav), henüz çocukları anne karnında nutfe halindeyken de onlara dua etmiştir. Enes bin Malik(ra)'dan rivayet edildiğine göre; Ebu Talha bir seferde iken oğlu hastalanır ve ölür. Ebu Taha'nın hanımı Ümmü Selim oğlunu yıkayıp kefenler ve bir kenara koyar. Kocasına da döndüğü zaman oğlunun ölümünü haber vermez. Üstelik güzelce süslenir, yemek hazırlar. Beraber yemek yedikten sonra cinsi münasebette bulunurlar. Bütün bunlardan sonra Ümmü Selim oğlunun ölümünü kocasına haber eder. Ebû Talha da doğruca Mescid'e giderek Peygamberimizle beraber namazını kılar.

Namazdan sonra akşam evinde olup bitenleri Hz. Peygamber'e anlatır. Peygamberimiz de Ebu Talha'ya ve hanımına "Allah gecenizi bereketlendirsın" diyerek dua eder.

Resulullah (sav) çocuklara hayırla duada bulunduğu gibi onlara beddua etmekten de kesinlikle sakındırırdı. Cabir bin Abdullah (ra) Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Kendinize, ailenize, hizmetçinize, malınıza beddua etmeyin. Şayet Allah'ın duası kabul edeceği saatte olursa, bedduanıza icabet edilir."

Süfyan bin Uyeyne diyor ki: Ensar' dan İbâye bin Rifaa isminde bir kimse şöyle demiştir: "Bu beraberlikten Ebu Talha'nın Abdullah isminde bir oğlu olmuştur ve Resulullah (sav) ismini bizzat kendisi koymuştur. Ben Abdullah'ın 9 tane oğlunu gördüm. Hepsi Kuran hafızı idi."(Buhari)

İşte bu, henüz anne karnında bir nutfe iken, çocuğa Resulullah'ın yaptığı dua bereketidir.

Bununla beraber Resulullah (sav) çocuğun yetişmesinin bütün merhalelerinde tüm anne ve babalara çocuklarına hayır dualarında bulunmalarını tavsiye etmiş ve bizzat kendisi de ümmetinin çocuklarına hayır dualarında bulunmuştur.

Peygamber efendimiz (sav) torunları Hz. Hasan(ra) ve Hz. Hüseyin (ra) için şöyle dua edip Allah'a sığınır, yalvarırdı: "Her şeytandan ve her türlü kötülüklerden, zararlı olan her haşerat ve göz değmesinden ikinizi koruması için Allah'a sığınırım."

Resulullah (sav) çocuklara hayırla duada bulunduğu gibi onlara beddua etmekten de kesinlikle sakındırırdı. Cabir bin Abdullah (ra) Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Kendinize, ailenize, hizmetçinize, malınıza beddua etmeyin. Şayet Allah'ın duayı kabul edeceği saatte olursa, bedduanıza icabet edilir."

Yine başka bir rivayette Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur. "Üç duaya şüphesiz icabet edilir. Mazlumun duası, yolcunun duası ve ana/babanın duası."

Anne ve babanın çocuğuna beddua da bulunması çok tehlikeli davranışlardandır. Zira Allah onların beddualarını kabul ederse çocuğun hali ne olur?

Çocuğun inat ederek üzerinde bulunduğu halden çok daha kötüye gitmesini, anne ve baba hiçbir zaman çocuklarına beddua etmelerine, beddualarının kabul olunmasına bağla-

mazlar. İşe bu durumda yapılması gereken tek şey çocuğa hayırla duada bulunmaktır.

2- Kelime-i Tevhidin Öğretilmesine Öncelik Tanımak

Resulullah (sav) bütün anne ve babalara çocuklarını öncelikle tevhid kelimesi "La ilahe İllallah"ı öğretmeyi emretmiştir.

Cundup b. Abdullah (ra) anlatıyor. "Biz Resulullah (sav) ile beraber kalan iki genç idik. Bize Kuranı öğretmeden önce imanı (tevhidi) öğretti, sonra bize Kuran'ı öğretti de böylece imanımız arttı."(İbni Mace)

Görüleceği üzere Resulullah (sav) onlara önce tevhidi, yani La İlahe İllallah'ı öğretmişti ve daha sonra ise Kuran'ı.

İbni Abbas'tan (ra) rivayet edilen bir hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurmaktadır. "Çocuklarınıza ilk öğreteceğiniz kelime La İlahe İllallah olsun. Ölüm anında da onlara La İlahe İllallah'ı telkin edin. (Tirmizi)

3- Çocuklara Namazı ve Ezanı Öğretmek

Resulullah'ın (sav) çocuklara bu dönemde öğrettiği en önemli şeylerden birisi de hiç şüphesiz ezan ve namaz idi.

Resulullah (sav) çocuklara namazı öğretmelerini anne ve babalarına emretmiştir. Tüm anne ve babaların çocukları yedi yaşında iken onlara namaz kılmayı öğretmeleri ve namaza alıştırmaları, on yaşına geldiklerinde ise namazı terk ederlerse dayak ile korkutmaları gerekmektedir.

Hiç şüphesiz ki dinin direği olan namaz bir eğitimcinin kontrolü altında bulunan kimselere öğreteceği en önemli amellerdendir. Bu öneminden dolayı Resulullah (sav) anne ve babalara daha küçük yaşlarda iken çocuklarını namaza alıştırmalarını emretmiş, on yaşına geldikleri zaman kılmadıkları takdirde dövülmelerini bile gerekli görmüştür.

Sebre İbn-i Mabe'den (ra) rivayet edildiğine göre Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur. "Yedi yaşına geldi mi çocuğa namazı emredin, on yaşına geldi mi kılmadığı takdirde dövün" (Ebu Davud)

Amr b. As'tan (ra) gelen bir başka rivayette ise Resulullah (sav) şöyle buyurmaktadır; "Çocuk sağını solundan ayırmasını bildi mi ona namazı emredin" (Ebu Davud)

Yukarıda geçen ilk hadiste her ne kadar namazı öğretme yaşı yedi olarak belirtmişse de ikinci hadiste bunun sağını ve solunu ayırt edebilecek yaşa gelmesi olarak belirtilmiştir. Bu konuda gelen diğer rivayetlerde yirmiye kadar sayma, süt dişlerini atma, namazı anlama gibi başka kıstaslarda zikredilmiştir. Bu rivayetlere binaen İslam alimleri namazı öğretme yaşı olarak çocuğun temyiz yaşına gelmesini belirtmişlerdir. Hadisçiler umumiyetle temyiz yaşını ise çocuğun kendisine söylenilenleri anlayabileceği ve cevap verebileceği yaş olarak tarif etmektedirler.

Namaz ve namaza dair hususların öğretiminde Resulullah'ın (sav) şefkat dolu eğitim metodu gözden asla kaçırılmamalıdır. Nitekim Resulullah (sav) Ebu Mahzure'ye şefkatle yaklaştığı, başını okşayarak ezanı öğrettiği bu hususta önemli bir örnektir. Resulullah (sav) çocuklarına beraberinde namaz kıldırır ve gö-

Resulullah (sav) çocuklara namazı öğretmelerini anne ve babalarına emretmiştir. Tüm anne ve babaların çocukları yedi yaşında iken onlara namaz kılmayı öğretmeleri ve namaza alıştırmaları, on yaşına geldiklerinde ise namazı terk ederlerse dayak ile korkutmaları gerekmektedir.

nüllerini almak için şefkat ve merhamet ile yanaklarına dokunurdu.

Cabir bin Semure (r.a.) anlatıyor; "Resulullah (sav) ile birlikte öğlen namazını kıldım. Resulullah (sav) ailesinin yanına çıktı. Ben de kendisini takip ettim. Derken karşına bir gurup çocuk geldi. Onların her iki yanağına birer birer elini sürdü. Benim yanağıma da elini sürdü. Kendisinin elinde o sıcaklıkta bir serinlik ve bir koku

duydum. Öyle ki, elini sanki esans kutusundan çıkarmıştı."(Müslim)

Hadislerde geçtiği üzere namaza dair hususların öğretiminden sonra bu konuda zorlama yaşı on olarak bildirilmektedir. Çocuk on yaşına geldiği zaman namaza zorlanmalı, kılmadığı takdirde dövülmelidir. İslam alimleri hadislerde geçen dövmenin çocuğu yaralamayacak ve ona zarar vermeyecek bir şekilde olması gerektiğini, başa ve yüze vurmaksızın, üç darbeyi geçmeyecek şekilde olduğunu bildirmişlerdir.

Sonuç olarak İslam dinindeki büyük yerine binaen namaz emrini çocuklara daha henüz küçük yaşta olsalar dahi alıştırmaya çalışmak, öğretmek ve hatta on yaşına geldikleri zaman kılmadıkları takdirde onları zorlamak anne ve babanın üzerine bir görevdir. Elbette tüm ebeveynler bu görevi esnasında Resulullah'ın (sav) şefkat ve merhamet dolu eğitim metodunu asla ihmal etmemelidirler.

4- Çocuk ve Oyun

Resulullah'ın çocuk eğitiminde onlarla oyun oynamak, oyun oynamalarına fırsat tanımak, onlarla şakalaşmak ve oyun esnasında iken oyunlarını bozmamak önemli bir yer tutmaktadır. Resulullah (sav) çocuklara aşırı sevgisinden dolayı onları kucaklar, öper, ağız ve dil hareketleri ile onlarla oynaşır. Ebu Hureyre (ra) bir hadiste Resulullah (sav) 'ın torunu Hz. Hasan (ra) ile oynarken dilini çıkardığını, Hz. Hasan'ın Resulullah'ın dilini çıkardığını görünce o yöne doğru geldiğini rivayet etmiştir.

Yine bir başka rivayette Resulullah (sav)'ın Hz. Hasan (ra) ile Hz. Hüseyin(ra)'ı sırtına bin-

direrek şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Bu iki binici ne kadar da iyi binicilerdir. Ama babaları onlardan daha iyidir."

Ömer (ra) anlatıyor: Bir gün Hasan ve Hüseyin'in Resulullah (sav)'ın omzuna bindiklerini gördüm ve şöyle dedim "Sizi taşıyan ne güzel bir taşıyıcıdır" Bunun üzerine Resulullah (sav) şöyle dedi: Bu iki binici ne kadar da iyi binicilerdir"

Resulullah (sav) küçük çocuklarla kucaklaşıyor, oynuyor, şakalaşıyor. Enes'ten gelen bir rivayette geçtiği üzere o şöyle demiştir; Resulullah (sav) bizimle şakalaşıyor. Hatta bize geldiği zaman beslediği kuşu ölen küçük kardeşim, "Ey Ebu Umeyr! Ne yaptın Nuğayr" derdi. (Buhari)

Büyük sahabe Mahmud b.Rebi (ra) şöyle demiştir. "Hiç unutmuyorum, beş yaşındaydım. Resulullah (sav) bir kovadan ağzına aldığı suyun birazını üzerime atmıştı.(Buhari)

Resulullah (sav) her şeyde zirvedeydi. Güzel ahlakta, tevazuda, cana yakınlıkta, cömertlikte, yumuşaklıkta, hoşgöründe... Ve muhataba göre değişiklik arz eden değil bilakis bunlar onda sabit olan hasletlerdi. Öyle ki, muhatabı beş yaşındaki sahabe Mahmud b.Rebi'de olabilirdi, bir başkası da.

Günümüzün eğitimcileri anne ve babalar bir bakın. İnsanlığın efendisi bazen çocuklarla oynuyor, gülüşüyor, onlara espri yapıyor ve onlarla şakalaşıyor bazen onları kucaklıyor, öpüyor, sırtında gezdiriyordu.

İşte Allah'ın sadece kendisinden razı olduğu ve kemale erdirdiği son din İslam'ın güzelliği ve işte alemlere rahmet olarak gönderilen son Resul'ün şefkat ve merhameti.. O çocukların gönlünü hoş tutmak için son derece titiz davranıyordu.

Bazı insanlar sokakta, yolda veya herhangi bir yerde oyun oynayan çocukları görünce kız-

Bazı insanlar sokakta, yolda veya herhangi bir yerde oyun oynayan çocukları görünce kızmaya, onları azarlamaya başlarlar ve şöyle derler; Eviniz yok mu sizin? İşiniz yok mu sizin? Ne arıyorsunuz burada?... Özellikle şayet oynadıkları oyun hoşlarına gitmezse daha da kızarlar. Ama bu insanlar şunu bilmelidirler ki Allah'ın Nebisi (sav) çocuklara karşı böyle davranmaz oyunlarını bozmaz, onların topluluğuna kızarak dağıtmazdı.

maya, onları azarlamaya başlarlar ve şöyle derler; Eviniz yok mu sizin? İşiniz yok mu sizin? Ne arıyorsunuz burada?... Özellikle şayet oynadıkları oyun hoşlarına gitmezse daha da kızarlar. Ama bu insanlar şunu bilmelidirler ki Allah'ın Nebisi (sav) çocuklara karşı böyle davranmaz oyunlarını bozmaz, onların topluluğuna kızarak dağıtmazdı.

5- Havanın Kararmaya Başlamasıyla Çocukların Dışarı Çıkmasının Yasaklanması

Resulullah'ın bu hususta bir çok tavsiyesi vardır. Resulullah (sav) havanın kararmaya başlamasıyla şeytanların yeryüzüne dağıldığını bildirmiş ve bu saatten sonra çocukların dışarıda oynamasını yasaklamıştır.

Cabir' den (ra) rivayet edilen bir hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur. "Akşam olduğunda ve karanlık çöktüğünde çocuklarınızı dışarıya salmayınız. Şeytanlar bu vakitte ortalığa yayılırlar. ..(Buhari)

Cabir'den (ra) gelen bir başka rivayette ise Resulullah (sav) akşam vakti sonrasını cinlerin yayıldığı ve zorbalık yaptığı bir vakit olarak değerlendirmiştir.

Yine Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur; "Gece karanlığı çöktü zaman dışarı çıkmayı azaltın. Çünkü bu vakitte Allah'ın dolaşan yaratıkları vardır. Sizden kim gece vaktinde köpek havlaması veya eşek anırmamasını duyarsa melun şeytandan Allah'a sığınsın. Çünkü onlar sizin görmediklerinizi görürler.

Nitekim bugün gecenin geç saatlerine kadar sokaklarda gezen gençliğin, bu saatlerde nelerle meşgul olduğuna, başlarına ne türlü bela ve musibetlerin geldiğine baktığımız zaman Resulullah'ın bu tavsiyelerinin önemini çok iyi anlarız.

Devam edecek

Ali Kaçar "Zirvedeki Mankurtlar"ı Anlattı

Fatih PALA

1 5 Şubat Cumartesi günü, Kayseri'nin Müslümanca kaygılar taşıyan en eski ve en köklü vakıflarından biri olan İlim Hikmet Vakfı'nda, gündem edilmesi gereken güzel bir etkinlik icra edildi. Vakfın öğretmenler komisyonu "Zirvedeki Mankurtlar" isimli kitap özelinde yazar Ali Kaçar'ı misafir etti. Aynı zamanda, "Emperyal Kuşatma ve İslam Dünyası" kitabının da yazarı olan Ali Kaçar'ın, özellikle ilk kitabının üzerinde durulmasını yeğlemişler ve komisyondaki bütün öğretmenler bir ay öncesinden konferansa konu olan bu eseri tek tek okumuş. Ve sonrasında da yazarını davet edip akla takılan sorularla birlikte kitabını bir de ondan dinlemeyi istemişler. İş bu istem nihayetinde, önemli araştırma çalışmalarına imza atan yazarı saatlerce dikkatli bir şekilde dinlememize vesile oldular. Duacıyız.

Öncelikle, kitapla ilgili kısa bir bilgi vermekte fayda görüyorum. Ankara'da, Şubat 1998 tarihinden beridir çıkarmaya azmettikleri "Genç Birikim Dergisi"nin genel yayın yönetmenliğini de sürdüren yazarımız, dergide yayınlanan makalelerinin gözden geçirilmiş haliyle Zirvedeki Mankurtlar'ı oluşturur. Kitabının ana temasında, son doksyan yılın anatomisinin çizilmiş hali var bir anlamda. Haksızlıklar üzerine kurulu olan bir sisteme, resmî ideolojiye, yerleşik iktidarlara ve ağırlıklı olarak da 28 Şubat sürecine yönelik eleştirel bir bakış açısıyla karşılaşıyoruz kitapta. İsim tercihi ise, ilginçtir. Nayman efsanesinde geçen ve adına "mankurtlaştırma" denen bir işkence şeklinin ortaya çıkardığı garip insanlık tipini resmeder Mankurtlar. Düşmanlarının eline geçen kölelerin başları kazınıp deve derisi geçirildiği, geçirildikten sonra kızgın güneşte bekletildiğinde derinin

büzüşerek kafayı sıkıştırdığı ve dışarı çıkacak yer bulamayan saçların içe doğru uzadığı bir işkence. Bunun sonucunda beyin zedelenir ve köle hafızasını kaybederek yalnızca efendisini tanıyarak ona itaat eder hale gelir. Şu halde Mankurt, geçmişini unutan, bedeniyle ve ruhuyla düşman emrine giren, yeni efendilere yaranmak için öz anasına, babasına ve hatta çocuklarına bile ihanet eden insan demek oluyor. Mezûr kitapta, zirveleri ele geçiren, zirvelere çöreklenen Mankurtlar'ın, toplumu/toplumlara zorla batılılaştırma istekleri ve batılı siyasî-kültürel değerleri emperyalistlerin menfaatleri uyarınca toplumlarına yerleştirme-deki geline nokta ele alınıyor.

Muazzam bir yakın tarih bilgi birikimine sahip olan Ali Kaçar ağabey'in, aynı zamanda geçmişteki olayların, kişilerin adlarına ve tarihlerine dair kuvvetli hafızası, ben de dâhil olmak üzere, pek çok dinleyicinin hayretini uyandırdı ve tabi takdirini de topladı. Başka bir takdirlik durum ise, konuşmasının tamamını irticalen yapmasıydı. Bir metne bağlı kalmadı ve önünde notları da yoktu. Belli ki, daha evvelinden anlatacaklarının hepsini zihnine kazımişti.

Alt başlık olarak "Resmî İdeolojiye Eleştirel Bakış" ibaresini kitabına uygun gören konuşmacımız Ali Kaçar; sözü, II. Meşrutiyet'ten alıp tâ bugüne, bugün hala sıcaklığını koruyan ve daha ne zamana kadar süreceği belirsiz olan 17-25 Aralık meselelerine kadar getirdi. Biz dinleyici kardeşlerine, yoğun bir tarih gezintisi yaptırmasına rağmen, bundan zevk aldığımızı söylemeliyiz. İki saat içerisinde yaklaşık yüz elli yıllık bir geçmişle muhatap olmak farklı bir duyguyu gerçekten. İki saate yakın da, konferans sonra-

şı lokal muhabbetlerle dinlediğimizi de katarsak, anlatılanları iyice pekiştirmiş olduğumuzu kabul etmek gerekiyor.

Konuşmasının bir yerinde, 1909'da Abdulhamid Han'ın tahttan indirilmesiyle birlikte, o güne kadar hiç sözkonusu olmayan Türk-Kürt düşmanlığının oluşturulmaya başlandığını söyledi. Şeyh Said gibi, o dönemde hep sultanın yanında olan, ona destek sağlayan bir Kürt lider, Abdulhamid'den sonra en azılı düşman olarak lanse edilmiştir. Bu da gösteriyor ki, bugüne kadar uzanan ve sıcaklığını koruyan Türk-Kürt düşmanlığının peyda olmasına sebep olanlar, hem Abdulhamid'e, hem Osmanlı'ya ve hem de tüm millete/ümmete zarar vermenin derdindedirler.

Ülkelerine ve milletlerine kan kusturdukça rahat edenlerin profilini çizmeye çalıştı bizlere Ali Kaçar ağabey. İsimleriyle, tarihleriyle ve yerleriyle tek tek üzerinde durdu bu "karanlık

âşıkları'nın. Nerede bir ışık görseler, nerede bir aydınlık olsa; onu söndürmek ve ortadan kaldırmak için hemen orada biterler onlar. Bütün yollara başvurur ve nur'u zulümata çevirmek isterler tüm kuvvetleriyle.

Bu topraklarda, hiç rahat edilmesin mi, insanlar hiç mi kendileri olmasın, dış mihraklara muhtaç olunmadan kendi ayakları üzerinde, (Kur'an, Sünnet ve Ümmet gibi) kendi dinamikleriyle durma dirayetini göstermesin mi insanlar hiç! Bunu istemiyorlar işte dışarıdaki ve içerideki nasipsizliğe oynayanlar... İsimlerden çok, olaylara ve fikirlerle yoğunlaşmalı. Kişiler, maşa olarak kullanılıp atılmışlardır. Malcolm X iken Malik el Şahbaz olan şehidimizin de tavsiye ettiği gibi, "iyi nişan almalı ve kuklayı değil, kuklacıyı vurmali."

Ali Kaçar ağabey, özellikle ümmetliğimiz üzerine vurgu yaptı. Yekvücut olmadan, üzerimize oynanan oyunların tesirini kıramayacağımızı, tarihin yönünü değiştiremeyeceğimizi söyledi. İman ve dava ehli insanların, hiçbir hak insanın müntesibi olmayan karanlık ruhlulara karşı muzaffer gelmemeleri için bir sebep yoktur. Zulümkârların batıl davaları için üzerlerinde taşıdıkları cesaretin kat kat mislini, kopmak nedir bilmeyen sapasağlam bir organ misali olan İslam yoluna baş koyanların göstermesi gerekir. Muhtaç oldukları kudretin müjdesini, Rableri onlara Alî İmran Suresinin 119. ayetinde mealen şöyle veriyor: "Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer müminlerden iseniz üstün gelecek olan sizlersiniz."

Mankurtlara ve mankurtlaşanlara karşı gelmek için en büyük silahın iman ve cihad oldu-

ğunu anlıyoruz ve hatırlıyoruz tekrardan Ali Kaçar ağabey'den. Bizi, anlattığı yaklaşık yüz elli yılın içinden, sağ-salim ve mümince bir ümitle çıkarmayı başarmıştı. Heybemize, tarihi iyi okumayı, kendimizi iyi tanımayı, inancımızın imkânlarına sınırsız sarılmayı yükleyerek İlim Hikmet Vakfı'nın konferans salonundan ayrılmış olduk.

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sümeyye Durgun'un annesi, Ercan Durgun'un kayınvalidesi Suna Tunalı Hanımefendi vefat etmiştir. Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.